നിരാകരണപത്രം (Disclaimer)

പ്രാദേശികഭാഷയിൽ വിവർത്തനം ചെയ്ത വിധിന്യായം നിർമ്മിത ബുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിത വിവർത്തന ഉപകരണത്തിന്റെ സഹായത്തോടെ കേരള ഹൈക്കോടതിയിലെ ഐ.റ്റി. ഡയറക്ടറേറ്റ് സാധൂകരിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. എന്നിരുന്നാലും, ഇതിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തിൽ ആശയപരമായോ സാംഗത്യപരമായോ വ്യാകരണപരമായോ ആഖ്യാനപരമായോ തെറ്റുകൾ കടന്നു കൂടാൻ സാധ്യതയുള്ളതാണ്. ഈ തർജ്ജമ കേവലം വ്യവഹാരകക്ഷികളുടെയും പൊതുജനങ്ങളുടെയും പൊതുവായ അറിവിലേക്ക് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാൻ വേണ്ടി മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതുമാണ്. ഔദ്യോഗികവും പ്രായോഗികവുമായ എല്ലാ ആവശ്യങ്ങൾക്കും വിധി നിർവഹണ നടപ്പാക്കലുകൾക്കും പ്രസ്തുത വിധിന്യായത്തിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് പതിപ്പ് ആധികാരികവും അന്തിമവും ആയിരിക്കും.

യൂണിയൻ ഓഫ് ഇന്ത്യയും മറ്റുള്ളവരും

v.

എക്സൈഡ് ഇൻഡസ്ട്രീസ് ലിമിറ്റഡും മറ്റൊരാളും

(2009 ലെ സിവിൽ അപ്പീൽ നമ്പർ 3545)

ഏപ്രിൽ 24, 2020

[ജസ്റ്റിസ് എ. എം. ഖാൻവിൽക്കർ, ജസ്റ്റിസ് ഹേമന്ത് ഗുപ്ത, ജസ്റ്റിസ് ദിനേശ് മഹേശ്വരി]

ആദായനികുതി നിയമം, 1961:

വകുപ്പ് 43 ബി–ലീവ് എൻക്യാഷ്മെന്റ് സ്കീമിന്റെ ബാധ്യത – വകുപ്പ് 43 ബി–യിലേക്ക് ഖണ്ഡം (എഫ്) പ്രകാരം ചേർത്ത അപവാദത്തിന് വിധേയമായി–വിധിച്ചു: ഒരു പ്രത്യേക അക്കൗണ്ടിംഗ് രീതി സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ നികുതിദാതാവിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്മേലുള്ള ഒരു തടസ്സമല്ല വകുപ്പ് 43 ബി, നികുതിദാതാവിന് നിയമപരമായ ഏതെങ്കിലും കിഴിവ് നിഷേധിക്കുന്നുമില്ല.– ഇത് നിശ്ചിത ഇനത്തിനുള്ള കിഴിവ് ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു അധിക വ്യവസ്ഥയായി മാത്രം പ്രവർത്തിക്കുന്നു.– ഖണ്ഡം (എഫ്) ഉൾപ്പെടുത്തിയതിന്റെ ഏക ഫലം, പ്രസ്താവിച്ച കിഴിവ് ഒരു പ്രത്യേക വ്യവസ്ഥയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി നിയന്ത്രിക്കുന്നു എന്നതാണ്. – നിയമനിർമ്മാണത്തിനുള്ള അധികാരമില്ലായ്മ നികുതിദാതാവ് ഉന്നയിച്ചിട്ടില്ല, കൂടാതെ ഖണ്ഡം (എഫ്)–ൽ ഭരണഘടനാപരമായ ഒരു ന്യൂനതയും തെളിയിച്ചിട്ടുമില്ല – വകുപ്പ് 43 ബി(എഫ്) ഭരണഘടനാപരമായി സാധുതയുള്ളതും എല്ലാ ആവശ്യങ്ങൾക്കും പ്രവർത്തനക്ഷമവുമാണെന്ന് വിധിച്ചു.

വകുപ്പ് 145 – അക്കൗണ്ടിംഗ് രീതി – ഇത് നികുതിദാതാവിന്റെ അധികാരപരിധിയിൽ വരുന്ന ഒരു പ്രത്യേക അവകാശമാണ്.– എന്നിരുന്നാലും, ഒരു അക്കൗണ്ടിംഗ് സമ്പ്രദായം സ്വീകരിക്കുന്നതിലുള്ള നികുതിദാതാവിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം കേന്ദ്ര സർക്കാർ വിജ്ഞാപനം ചെയ്യുന്ന നിയന്ത്രണത്താൽ നിയന്ത്രിക്കപ്പെടുന്നു.

നീതിന്യായപരമായ പുനഃപരിശോധന:

നിയമനിർമ്മാണം – ഭരണഘടനാ സാധുത– നിർണ്ണയിക്കൽ – വിധിച്ചു: നിയമത്തിന്റെ ഭരണഘടനാ സാധുതയ്ക്ക് അനുകൂലമായ അടിസ്ഥാന അനുമാനത്തോടെയാണ് ജുഡീഷ്യൽ പുനഃപരിശോധന ആരംഭിക്കുക.– ഒരു വ്യവസ്ഥയുടെ ഭരണഘടനാപരമായ സാധുത പരിശോധിക്കുമ്പോൾ, നിയമനിർമ്മാണത്തിനുള്ള അധികാരം നിലവിലുണ്ടോയെന്ന് കോടതി പരിശോധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അത്തരമൊരു അധികാരം ഉണ്ടെന്ന് കണ്ടെത്തിയാൽ അടുത്ത പരിശോധന, നിയമമാക്കിയ വ്യവസ്ഥ ഭരണഘടനയുടെ ഭാഗം III–ൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള

ഏതെങ്കിലും അവകാശത്തെ ലംഘിക്കുന്നുണ്ടോയെന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തുക എന്നതാണ്.- ശരിയായ രീതിയിൽ നിയമമാക്കിയ ഒരു വ്യവസ്ഥയുടെ ഭരണഘടനാ സാധുത നിർണ്ണയിക്കുമ്പോൾ, കോടതിക്ക് സാങ്കൽപ്പിക തലങ്ങളിലേക്ക് കടക്കാൻ കഴിയില്ല.

ജുഡീഷ്യൽ പുനഃപരിശോധനയുടെ പ്രക്രിയയിൽ അടിസ്ഥാനരഹിതമായ പരിമിതികൾ വായിച്ചെടുക്കാൻ കഴിയില്ല - ഭരണഘടനാ സാധുത പരിശോധിക്കുന്ന പ്രക്രിയയെ, ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ട വ്യവസ്ഥ നിയമമാക്കിയ നിയമനിർമ്മാണ സഭയുടെ വിവേകത്തിലേക്കോ ഔചിത്യത്തിലേക്കോ ഒളിഞ്ഞുനോക്കാനോ നിയമനിർമ്മാണ സഭയുടെ കൂറ്റകരമായ നടപടികളെ അതിന്റെ ഒരു അപ്പീൽ അതോറിറ്റി എന്ന നിലയിൽ പരിശോധിക്കാനോ ഉള്ളതായി കാണാനാകില്ല - തങ്ങളുടെ മുമ്പാകെ എത്തുമ്പോൾ, വ്യവസ്ഥയിൽ ഭരണഘടനാപരമായ ന്യൂനത ഉണ്ടെങ്കിൽ അത് കണ്ടെത്തുക എന്നതിൽ മാത്രമായി കോടതിയുടെ പങ്ക്, പരിമിതപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

ധനകാര്യ നിയമങ്ങളുടെ ജുഡീഷ്യൽ പുനഃപരിശോധന - ധനകാര്യ നിയമങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുമ്പോൾ ഭരണഘടനാ കോടതികളുടെ സമീപനം വ്യത്യസ്തമായിരിക്കണം. - നിയമം ഭരണഘടനാപരമായ ന്യൂനതകൾ ഉള്ളതല്ലെങ്കിൽ, ഒഴിവാക്കലിന്റെയും ഉൾപ്പെടുത്തലിന്റെയും പൊതു തത്വങ്ങൾ നികുതി നിയമങ്ങളിൽ അതേ തീവ്രതയോടെ ബാധകമാകേണ്ടതില്ല. - മറ്റ് മേഖലകളേക്കാൾ വലിയ വിവേചനാധികാരം നികുതി നിയമങ്ങളിൽ നിയമനിർമ്മാണ സഭയ്ക്ക് നൽകിയിരിക്കുന്നു.

നിയമനിർമ്മാണം:

ഒരു നിയമം കോടതി അസാധുവായി പ്രഖ്യാപിക്കുമ്പോൾ, അത്തരം നിയമം വിശകലനം ചെയ്യാനും അതിലെ അസാധുവായ ഘടകങ്ങൾ മാറ്റാനും നിയമനിർമ്മാണ സഭയ്ക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. - അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിലൂടെ, കോടതിയുടെ അഭിപ്രായം അസാധുവാണെന്ന് നിയമനിർമ്മാണ സഭ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നില്ല.

നിയമങ്ങളുടെ വ്യാഖ്യാനം:

നോൺ- ഒബ്സ്റ്റന്റ് ക്ലോസ് (മറ്റ നിയമങ്ങളെ മറികടക്കുന്നതിനുള്ള ഖണ്ഡം) - വ്യാഖ്യാനം - വിധിച്ചു : സമാന സാഹചര്യത്തിൽ പ്രയോഗിക്കാവുന്ന മറ്റോതൊരു നിയമ വ്യവസ്ഥയ്ക്കു മേലെയും ഒരു വ്യവസ്ഥയ്ക്ക് മുൻഗണന നൽകുന്ന സ്വഭാവത്തിൽ ഉള്ളതാണ് നോൺ- ഒബ്സ്റ്റന്റ് ക്ലോസ്.

നിയമത്തിന്റെ 'ലക്ഷ്യങ്ങളും കാരണങ്ങളും' - നിയമ വ്യാഖ്യാനത്തിനുള്ള ഒരു സഹായം - സ്വഭാവം - ഒരു വ്യവസ്ഥയുടെ സാധുത കോടതി പരിശോധിക്കുമ്പോൾ, ആ വ്യവസ്ഥയിലെ

അക്ഷരങ്ങളിൽ നേരിട്ടുള്ള അർത്ഥമാണ് പ്രാഥമികമായി പരിഗണിക്കുന്നത്. ഇത് വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ ആദ്യ പരീക്ഷണമാണ്. -ഒരു നിയമത്തെ അതിന്റെ അടിസ്ഥാന സ്വഭാവവുമായി ബന്ധമില്ലാത്ത തരത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കരുത് - നിയമത്തിന്റെ 'ലക്ഷ്യങ്ങളും കാരണങ്ങളും' വ്യാഖ്യാനത്തിനുള്ള ബാഹ്യ സഹായങ്ങളാണ്, കൂടാതെ വ്യാഖ്യാന പ്രക്രിയയിൽ പരിമിതമായ തരത്തിൽ അവ പരിഗണിക്കാവുന്നതാണ്, പ്രത്യേകിച്ചും അവ്യക്തമായ ഒരു വ്യവസ്ഥയുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിനായി കോടതി ഇരിക്കുമ്പോൾ.- അത്തരം ബാഹ്യ ഘടകങ്ങളുടെ മേൽ കോടതിക്ക് ബാധ്യതയില്ല - അതിനാൽ, ഒരു വ്യവസ്ഥയുടെ അർത്ഥം അതിന്റെ അക്ഷരങ്ങളിൽ നിന്ന് നേരിട്ട് വ്യക്തതയോടെ മനസ്സിലാക്കാൻ കോടതിക്ക് സാധിക്കുമെങ്കിൽ, ലക്ഷ്യങ്ങളുടെയും കാരണങ്ങളുടെയും സാന്നിധ്യമോ അസാന്നിധ്യമോ ഒരു വ്യവസ്ഥയുടെ ഭരണഘടനാപരമായ സാധുതയെ ബാധിക്കില്ല.

അപ്പീൽ അനുവദിച്ചുകൊണ്ട്, കോടതി

വിധിച്ചത്: 1.1 ഒരു വ്യവസ്ഥയുടെ ഭരണഘടനാപരമായ സാധുത പരിശോധിക്കുമ്പോൾ, നിയമനിർമ്മാണത്തിനുള്ള അധികാരം നിലവിലുണ്ടോയെന്ന് കോടതി പരിശോധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അത്തരമൊരു അധികാരം ഉണ്ടെന്ന് കണ്ടെത്തിയാൽ അടുത്ത പരിശോധന, നിയമമാക്കിയ വ്യവസ്ഥ ഭരണഘടനയുടെ ഭാഗം III-ൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഏതെങ്കിലും അവകാശത്തെ ലംഘിക്കുന്നുണ്ടോയെന്ന് പരിശോധിക്കുക എന്നതാണ്. വിശാലമായി പറഞ്ഞാൽ, ഭരണഘടനയുടെ അനുച്ഛേദം 13 ൽ വിഭാവനം ചെയ്തിട്ടുള്ള ശരിയായ രീതിയിൽ നിയമമാക്കിയ ഒരു വ്യവസ്ഥയുടെ സാധുത പരിശോധിക്കുന്ന പ്രക്രിയ ഈ രണ്ട് ഘട്ടങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതാണ്. തീർച്ചയായും, ഭാഗം III-ന്റെ ലംഘനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള രണ്ടാമത്തെ പരിശോധന, സ്ഥാപിതമായ ഭരണഘടനാ തത്വങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ നടത്തുന്ന കൂടുതൽ ആഴത്തിലുള്ള പരിശോധനയാണ്. [ഖണ്ഡിക 11][[20–H; 21–A–B]

സ്റ്റേറ്റ് ഓഫ് മധ്യപ്രദേശ് v. രാകേഷ് കോഹ്ലി ആൻഡ് അനദർ (2012) 6 എസ് സിസി 312 : [2012] 6 എസ്സിആർ. 661; *ഭാനുമതി ആൻഡ് അദേർസ് v. സ്റ്റേറ്റ് ഓഫ് ഉത്തർപ്രദേശ് ആൻഡ് അദേർസ്* (2010) 12 എസ്സിസി 1 : [2010] 7 എസ്സിആർ 585; *സ്റ്റേറ്റ് ഓഫ് ആന്ധ്രാപ്രദേശ് ആൻഡ് അദേർസ് v. മക്ഡൊവൽ & കോ. ആൻഡ് അദേർസ്* (1996) 3 എസ്സിസി 709 : [1996] 3 എസ്സിആർ. 721; *കുൽദീപ് നായർ ആൻഡ് അദേർസ് v. യൂണിയൻ ഓഫ് ഇന്ത്യ ആൻഡ് അദേർസ്* (2006) 7 എസ് സിസി 1 : [2006] 5 സപ്ലി. എസ്സിആർ. 1 - ആശ്രയിച്ചു.

2. ഭരണഘടനാ സാധുതയ്ക്ക് അനുകൂലമായ ഒരു അനുമാനത്തോടെയാണ് കോടതിയുടെ പരിശോധന ആരംഭിക്കേണ്ടത് എന്നത് ഇപ്പോൾ തീർപ്പാക്കാക്കപ്പെട്ട കാര്യമാണ്. ഈ അനുമാനം നീതിന്യായപരമായ അച്ചടക്കത്തിൽ നിന്നും വിവേകത്തിൽ നിന്നും മാത്രം

ഉടലെടുക്കുന്നതല്ല, ഭരണഘടനയുടെ അടിസ്ഥാന പദ്ധതി അനുസരിച്ച് നിയമനിർമ്മാണത്തിനുള്ള അധികാരം നിയമനിർമ്മാണ സഭയുടെ/പാർലമെന്റിന്റെ മാത്രം പരിധിയിലുള്ളതാണെന്നതാണ് ഇതിന് പ്രധാന കാരണം. നിയമം എപ്പോൾ നിർമ്മിക്കണം, എന്ത് നിയമം നിർമ്മിക്കണം, എത്രത്തോളം നിയമം നിർമ്മിക്കണം എന്നെല്ലാം തീരുമാനിക്കാനുള്ള അധികാരവും ഈ അധികാരത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. അതിനാൽ, നിയമനിർമ്മാണത്തിന്റെ സമയവും ഉള്ളടക്കവും വ്യാപ്തിയും തീരുമാനിക്കുക എന്നത് പ്രാഥമികമായി നിയമനിർമ്മാണ സഭയിൽ ഏൽപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ധർമ്മമാണ്. അത്തരമൊരു അധികാരം ശരിയായ രീതിയിൽ ഉപയോഗിച്ചു എന്ന അടിസ്ഥാനപരമായ അനുമാനത്തോടെയാണ് കോടതി ജുഡീഷ്യൽ പരിശോധന ആരംഭിക്കുന്നത്. [ഖണ്ഡിക 13][22-D-E]

2.1 1961 ലെ ആദായനികുതി നിയമ പ്രകാരം നികുതി ബാധകമായ വരുമാന ഇനങ്ങൾ വകുപ്പ് 14 ൽ പട്ടികപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇത് ഒരു സേവിംഗ് ക്ലോസോടെയാണ് ആരംഭിക്കുന്നത്, കൂടാതെ ബിസിനസ്സിൽ നിന്നോ തൊഴിലിൽ നിന്നോ ഉള്ള ലാഭങ്ങളും നേട്ടങ്ങളും ആദായനികുതിക്ക് വിധേയമായിരിക്കുമെന്ന് വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നികുതി ചുമത്തുന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ പൊതു പ്രഖ്യാപനത്തിനു പിന്നാലെയാണ്, അക്കൗണ്ടിംഗ് രീതി നിർദ്ദേശിക്കുന്ന വകുപ്പ് 145 വരുന്നത്. [ഖണ്ഡിക 14][22-F-G]

2.2 അക്കൗണ്ടിംഗ് രീതി തെരഞ്ഞെടുക്കുക എന്നത് നികുതിദാതാവിന്റെ അധികാരപരിധിയിൽ വരുന്ന ഒരു പ്രത്യേക അവകാശമാണെന്ന് വകുപ്പ് 145 ന്റെ ഉപവകുപ്പ് (1) വ്യക്തമായി പറയുന്നു. കൂടാതെ, ഒരു നികുതിദാതാവിന് മർക്കന്റൈൽ അക്കൗണ്ടിംഗ് സമ്പ്രദായം പിന്തുടരാനും അവകാശമുണ്ട്. മർക്കന്റൈൽ അക്കൗണ്ടിംഗ് സമ്പ്രദായം അനുസരിച്ച്, ബാധ്യതയുടെ സംഭാവ്യതയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് വരുമാന വിലയിരുത്തൽ നടത്തുന്നത്, അല്ലാതെ യഥാർത്ഥ ചെലവിടലിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലല്ല."ക്യാഷ് അല്ലെങ്കിൽ മെർക്കന്റൈൽ" എന്ന പ്രയോഗം ഈ അക്കൗണ്ടിംഗ് സമ്പ്രദായത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തിലേക്ക് വെളിച്ചം വീശുന്നതാണ്. ഉപവകുപ്പ് (1) ൽ നിന്നുള്ള അവകാശം "ഉപവകുപ്പ് (2) ലെ വ്യവസ്ഥകൾക്ക് വിധേയമാണ്". അക്കൗണ്ടിംഗിനായുള്ള വരുമാന കണക്കുകൂട്ടൽ, വെളിപ്പെടുത്തൽ മാനദണ്ഡങ്ങൾ എന്നിവ നിർദ്ദേശിക്കാൻ ഉപവകുപ്പ് (2)കേന്ദ്ര സർക്കാരിന് വ്യക്തമായി അധികാരം നൽകുന്നു. ഉപവകുപ്പ് (2) പ്രാപ്തി നൽകുന്ന ഒരു വ്യവസ്ഥയാണ് എന്നതിൽ തർക്കമില്ല. ഒരു അക്കൗണ്ടിംഗ് സമ്പ്രദായം സ്വീകരിക്കുന്നതിന് നികുതിദാതാവിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം, കേന്ദ്ര സർക്കാർ വിജ്ഞാപനം ചെയ്യുന്ന റെഗുലേഷനുകളാൽ നിയന്ത്രിക്കപ്പെടുന്നു. ആ വിജ്ഞാപനങ്ങൾക്കു കീഴിൽ വരുന്ന നികുതിദാതാക്കൾ ഈ നിയന്ത്രണങ്ങൾ പാലിക്കേണ്ടതാണ്. [ഖണ്ഡിക 15]23-C-F]

2.3. ബാധ്യത നിർവഹിക്കുന്നതിനായി യഥാർത്ഥ പേയ്മെന്റ് നടത്താതെ തന്നെ, മുൻ വർഷം സമാഹരിക്കപ്പെട്ട ബാധ്യതകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് നികുതിദാതാവിന് ലഭ്യമായ കിഴിവുകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാണ് വകുപ്പ് 43 ബി നിയമമാക്കിയത്. ഒരു പ്രത്യേക അക്കൗണ്ടിംഗ് രീതി സ്വീകരിക്കുന്നതിനുള്ള നികുതിദാതാവിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്മേൽ ഒരു തടസ്സവും ഏർപ്പെടുത്തുന്ന വ്യവസ്ഥയല്ല ഇത്, നിയമപരമായ ഏതെങ്കിലും കിഴിവ് ഇതിലൂടെ നികുതിദാതാവിന് നിഷേധിക്കുന്നുമില്ല. പകരം, ഒരു പ്രത്യേക തലക്കെട്ടിന് കീഴിൽ കിഴിവ് ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു അധിക വ്യവസ്ഥയായി മാത്രം ഇത് പ്രവർത്തിക്കുന്നു. [ഖണ്ഡിക 16][23-F-G]

2.4 "ചില കിഴിവുകൾ യഥാർത്ഥ പേയ്മെന്റിൽ മാത്രം" എന്നാണ് വകുപ്പ് 43 ബി-യുടെ തലക്കെട്ട് . ഇത് ഒരു നോൺ-ഒബ്സ്റ്റന്റ് ക്ലോസോടെയാണ് ആരംഭിക്കുന്നത്. സ്ഥാപിതമായ വ്യാഖ്യാന തത്വങ്ങൾ പ്രകാരം, സമാന സാഹചര്യത്തിൽ പ്രയോഗിക്കാവുന്ന മറ്റേതൊരു നിയമ വ്യവസ്ഥയ്ക്കു മേലെയും ഒരു വ്യവസ്ഥയ്ക്ക് മുൻഗണന നൽകുന്ന സ്വഭാവത്തിൽ ഉള്ളതാണ് നോൺ- ഒബ്സ്റ്റന്റ് ക്ലോസ്. മറിച്ച് വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിട്ടില്ലാത്തിടത്തോളം, പാർലമെന്റ് പ്രസ്തുത വ്യവസ്ഥയ്ക്ക് അനുവദിച്ച പരിധിക്കുള്ളിൽ മറ്റേതൊരു വ്യവസ്ഥയാലും അത് നിയന്ത്രിക്കപ്പെടുകയോ അസാധുവാക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യില്ലെന്ന് ഈ ഖണ്ഡം പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. അനുവദനീയമായ കിഴിവുകളിൽ നിന്ന് ചില കിഴിവുകളെ നിയമനിർമ്മാണ സഭ കാലാകാലങ്ങളിൽ ബോധപൂർവം വേർതിരിക്കുകയും അത്തരം കിഴിവുകൾ യഥാർത്ഥ പേയ്മെന്റിന്റെ വ്യവസ്ഥയ്ക്ക് വിധേയമാക്കുന്നതിനായി വകുപ്പ് 43 ബി-യുടെ പരിധിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ഇതൊരു വ്യവസ്ഥാപരമായ അവസ്ഥയാണ്, അതിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന പ്രത്യേക ഇനങ്ങളുടെ കിഴിവുകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അത് മർക്കന്റൈൽ അക്കൗണ്ടിംഗ് സമ്പ്രദായത്തിന്റെ തത്വത്തിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായ ഫലം ഉണ്ടാക്കിയേക്കാം, എന്നാൽ മറ്റ് ഇനങ്ങൾക്ക് ഇത് ബാധകമല്ല. കാരണം ബാധ്യതയുടെ ക്രമാനുഗതമായ സമാഹരണമാണ് മർക്കന്റൈൽ അക്കൗണ്ടിംഗ് സമ്പ്രദായത്തിൽ ഉള്ളത്. ഇത് നിയമനിർമ്മാണ സഭയുടെ പരിധിയിൽ വരുന്ന കാര്യമാണ്, അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിൽ സഭയ്ക്ക് അതിന്റേതായ വിവേകം ഉണ്ടായിരിക്കും. [ഖണ്ഡിക 17] [23-H; 24-A-C]

2.5 നികുതിദാതാവ് നികുതിയോ ഡ്യൂട്ടിയോ ആയി നൽകേണ്ട തുക, ഏതെങ്കിലും പ്രൊവിഡന്റ് ഫണ്ടിലേക്കോ സൂപ്പർആനുവേഷൻ ഫണ്ടിലേക്കോ ഉള്ള സംഭാവനയായി തൊഴിലുടമ നൽകേണ്ട തുക എന്നിവ സംബന്ധിച്ച കിഴിവുകൾ തുടക്കത്തിൽ ഈ വ്യവസ്ഥയിൽ (വകുപ്പ് 43 ബി) ഉൾപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. നിയമപരമായ ബാധ്യതകളും ജീവനക്കാരുടെ ക്ഷേമത്തിനായുള്ള മറ്റ് ബാധ്യതകളും ഒഴിവാക്കുന്ന ചില പ്രവണതകളെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയാണ് ഈ കിഴിവുകൾ ഉൾപ്പെടുത്തിയതിനെ നിയമനിർമ്മാണ സഭ

വിശദീകരിച്ചത്. സെസ്സ്, തൊഴിലുടമ നൽകേണ്ട ബോണസ് അല്ലെങ്കിൽ കമ്മീഷൻ, ധനകാര്യ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കും ഷെഡ്യൂൾഡ് ബാങ്കുകൾക്കും നൽകേണ്ട വായ്പകളുടെ പലിശ, തൊഴിലുടമ നൽകുന്ന ലീവ് എൻക്യാഷ്മെന്റിന് പകരമുള്ള പേയ്മെന്റ്, റെയിൽവേയ്ക്ക് നൽകാനുള്ള കുടിശ്ശികയുടെ തിരിച്ചടവ് എന്നിവയുൾപ്പെടെ കൂടുതൽ കിഴിവുകൾ കാലക്രമേണ നിയമനിർമ്മാണ സഭ വകുപ്പ് 43 ബി-യിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി. അങ്ങനെ മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ, വകുപ്പ് 43 ബി-യിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള കിഴിവുകളുടെ സ്വഭാവത്തിൽ ഏകസ്വഭാവമോ ഏകീകരണമോ ഇല്ല. അതിനാൽ, നിയമാനുസൃത ബാധ്യതകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട കിഴിവുകൾക്ക് മാത്രമായാണ് ഈ വകുപ്പ് വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിട്ടുള്ളത് എന്ന് പറയുന്നത് ശരിയല്ല. വകുപ്പ് 43 ബി ഒരു മിശ്രിതമാണ്, വ്യത്യസ്ത സാമ്പത്തിക സാഹചര്യങ്ങൾ നിറവേറ്റുന്നതിനായി കാലാകാലങ്ങളിൽ പുതിയതും വ്യത്യസ്തവുമായ ഇനങ്ങൾ അതിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്, അതത കാലത്തെ സർക്കാരാണ് അവ ഏറ്റവും നന്നായി നിർണ്ണയിക്കുന്നത്. നിയമനിർമ്മാണ സഭ ഒരു പുതിയ ബാധ്യത സൃഷ്ടിക്കുന്നതോ, നിലവിലുള്ള ഒരു ബാധ്യത ഒഴിവാക്കുന്നതോ, ഒരു കിഴിവ് സൃഷ്ടിക്കുന്നതോ, നിലവിലുള്ള ഒരു കിഴിവ് അസാധുവാക്കുന്നതോ, കിഴിവിനെ നിയമങ്ങൾക്കോ വ്യവസ്ഥകൾക്കോ വിധേയമാക്കുന്നതോ അസാധാരണമോ അസ്വാഭാവികമോ ആയ കാര്യമല്ല. [ഖണ്ഡിക 18] [24-G-H; 25-A]

2.6. ഒരു വർഷത്തിൽ, ശമ്പളത്തോടുകൂടിയ അവധി ഉപയോഗിക്കപ്പെടാതെ ബാക്കി ആവുകയാണെങ്കിൽ, അതിന് പകരമായി ജീവനക്കാർക്ക് ഒരു നിശ്ചിത തുക നൽകുന്നതിനെയാണ് ലീവ് എൻക്യാഷ്മെന്റ് സ്കീം എന്ന് പറയുന്നത്. ജീവനക്കാർക്ക് അനുകൂലമായതും പ്രയോജനകരമായതുമായ പേയ്മെന്റാണ് ഇത്. എന്നിരുന്നാലും, ഇത് ഒരു ദാനത്തിന്റെ രൂപത്തിലല്ലാ നൽകുന്നത്, മറിച്ച് ജീവനക്കാരന്റെ സേവന വ്യവസ്ഥകളുടെ ഒരു ഭാഗമാണ് ഇത്. പേയ്മെന്റ് നടത്തേണ്ട സമയം വരുമ്പോൾ ജീവനക്കാരന് അത്തരമൊരു പേയ്മെന്റ് യഥാർത്ഥത്തിൽ നൽകാതെ, ലീവ് എൻക്യാഷ്മെന്റ് ബാധ്യത തീർപ്പാക്കുന്നതിന്റെ പേരിൽ മുൻകൂട്ടി നികുതി ബാധ്യതയിൽ നിന്ന് ഒരു തൊഴിലുടമ കിഴിവ് നേടുകയാണെങ്കിൽ, ഗുരുതരമായ പ്രത്യാഘാതം ഉണ്ടായേക്കാം. ജീവനക്കാരന്റെ വിരമിക്കലിന്റെ സമയത്ത് (അല്ലെങ്കിൽ മറ്റേതെങ്കിലും കാരണത്താൽ) അത്തരമൊരു പേയ്മെന്റിനുള്ള സമയം വരുമ്പോൾ, ഒരു തൊഴിലുടമ അത് നൽകാൻ വിസമ്മതിച്ചേക്കാം. തൽഫലമായി, തന്റെ അധ്വാനത്തിന്റെ ഭാഗമായ അവകാശം നേടുന്നതിന് നിരപരാധിയായ ജീവനക്കാർ അവരുടെ ജീവിതത്തിന്റെ സായാഹ്നത്തിൽ വ്യവഹാരത്തിന് ഇറങ്ങേണ്ടി വരും. അവരുടേതല്ലാത്ത പിഴവിനാണ് അത് സംഭവിക്കുന്നത്. അതോടൊപ്പം, ഇത് തൊഴിലുടമയ്ക്ക് ഇരട്ട ആനുകൂല്യത്തിന് കാരണമാകും- യഥാർത്ഥ പേയ്മെന്റിന്റെ ഭാരമില്ലാതെ നികുതി ബാധ്യതയിൽ നിന്നുള്ള മുൻകൂർ കിഴിവ് നേടുന്നതിനും സന്ദർഭം വരുമ്പോൾ പണം നൽകാൻ വിസമ്മതിക്കുന്നതിനും

അവസരം ലഭിക്കും. ഈ അന്യായത്തെയാണ് ഖണ്ഡം (എഫ്) പരിഹരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. [ഖണ്ഡിക 19][25–B–D]

2.7 ഒരു നിയമത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനം ആ നിയമത്തിന്റെ സ്വഭാവവുമായി ബന്ധമില്ലാത്ത തരത്തിൽ ആകരുത് എന്നത് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കണം. വകുപ്പ് 43 ബി–യുടെ മറ്റ് ഖണ്ഡങ്ങളെ പോലെ തന്നെ, ഒരു പ്രത്യേക അന്യായത്തിന് പരിഹാരം കാണുന്നതിനായി ഖണ്ഡം (എഫ്) നിയമമാക്കുകയുണ്ടായി. പൊതുനന്മ, ജീവനക്കാരുടെ ക്ഷേമം, വരുമാനത്തിൽ നിന്നുള്ള തട്ടിപ്പ് തടയൽ എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള ആശങ്കകളും പ്രസ്തുത ഖണ്ഡത്തിൽ വ്യക്തമാണ്. അത്തരം നിയമങ്ങളെ അവ അടിച്ചമർത്താൻ ശ്രമിക്കുന്ന ദ്രോഹത്തിന്റെ കണ്ണിലൂടെയാണ് കാണേണ്ടത്, അതായത് *ഹെയ്ഡൻസ് കേസ് തത്വം പ്രയോഗിക്കുക. [ഖണ്ഡിക 21] [25–F–G]

സ്റ്റേറ്റ് ഓഫ് തമിഴ്നാട് v. എം.കെ.കന്ദസ്വാമി (1975) 4 എസ്സിസി 745 [1976] 1 എസ്സിആർ 38 – ആശ്രയിച്ചു.

**ഹെയ്ഡൻസ് കേസ്* (1584) 3 കോ റെപ് 7 – പരാമർശിച്ചു.

2.8 ഒരു നിയമപരമായ വ്യവസ്ഥ നിയമമാക്കിയതിന് പിന്നിലെ നിയമനിർമ്മാണ സഭയുടെ ഉദ്ദേശ്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതിനാണ്, നിയമനിർമാണത്തിന്റെ ഭാഗമായി ലക്ഷ്യങ്ങളും കാരണങ്ങളും വിശദമാക്കുന്നത്. ഒരു നിയമ വ്യവസ്ഥയുടെ വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ കോടതിയോട് ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ, ആ വ്യവസ്ഥയുടെ പ്രാധാന്യം മനസ്സിലാക്കാൻ ഈ ലക്ഷ്യങ്ങളും കാരണങ്ങളും സഹായിക്കും.

എന്നാൽ, നിയമനിർമ്മാണ അധികാരത്തെക്കുറിച്ചും നിയമനിർമ്മാണത്തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെക്കുറിച്ചും അവ്യക്തതയില്ലാ എന്നിരിക്കെ, ശരിയായ രീതിയിൽ നിയമമാക്കിയ ഒരു വ്യവസ്ഥയുടെ നിലനിൽപ്പിന് ലക്ഷ്യങ്ങളും കാരണങ്ങളും പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നത് അനിവാര്യമാണ് എന്ന വാദത്തെ പിന്തുണയ്ക്കുന്ന ഏതെങ്കിലും നിയമമോ വിധിന്യായമോ കീഴ്വഴക്കമോ ഈ കോടതിയുടെ ശ്രദ്ധയിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ടില്ല. വാസ്തവത്തിൽ, ലക്ഷ്യങ്ങളും കാരണങ്ങളും വ്യാഖ്യാനത്തിനുള്ള ബാഹ്യ സഹായങ്ങളുടെ പട്ടികയിൽ വരുന്നതാണ്, വ്യാഖ്യാന പ്രക്രിയയിൽ പരിമിതമായ ആവശ്യത്തിനായി പരിഗണിക്കാവുന്നതാണ്. അതിനാൽ, വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുള്ള ലക്ഷ്യങ്ങളും കാരണങ്ങളും ഒരു വ്യവസ്ഥയുടെ സാധുത പരിശോധിക്കുന്നതിൽ കോടതിയെ പരിമിതമായ അളവിൽ സഹായിക്കുന്നു, പ്രത്യേകിച്ചും അവ്യക്തമായ ഒരു വ്യവസ്ഥയുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിനായി കോടതി ഇരിക്കുമ്പോൾ. [ഖണ്ഡികകൾ 24, 25]26–G; 27–A; 28–B–C; 29–B]

സ്റ്റേറ്റ് ഓഫ് വെസ്റ്റ് ബംഗാൾ v. യൂണിയൻ ഓഫ് ഇന്ത്യ എഐആർ 1963 എസ് സി 1241 [1964] 1 എസ്സിആർ 371; *സഞ്ജീവ് കോക്ക് മാനുഫാക്ചറിംഗ് കമ്പനി v. ഭാരത്*

കോക്കിംഗ് കോൾ ലിമിറ്റഡ് ആൻഡ് അനദർ (1983) 1 എസ്സിസി 147: [1983] 1 എസ് സിആർ 1000 – ആശ്രയിച്ചു.

2.9 ഒരു വ്യവസ്ഥയുടെ സാധുത കോടതി പരിശോധിക്കുമ്പോൾ, പ്രാഥമികമായി പരിഗണിക്കേണ്ടത് ആ വ്യവസ്ഥയിലെ വാക്കുകളുടെ വാച്യാർത്ഥമാണ്. കാരണം, നിയമനിർമ്മാണ സഭ സംസാരിക്കുന്നത് വാചകങ്ങളിലൂടെയാണ്. ആ വാചകങ്ങളുടെ അർത്ഥത്തിൽ വ്യക്തത കുറവില്ലെങ്കിൽ, വാചകങ്ങൾക്കപ്പുറമുള്ള വ്യാഖ്യാനത്തിലേക്ക് പോകാൻ കോടതിക്ക് പരിമിതമായ സാധ്യത മാത്രമാണുള്ളത്. ഇതാണ് വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ ആദ്യ പരീക്ഷണം, ഇത് പലപ്പോഴും അക്ഷരങ്ങളുടെ വ്യാഖ്യാനം എന്ന് അറിയപ്പെടുന്നു. വ്യവസ്ഥയിലെ വാചകങ്ങൾ അവ്യക്തമല്ലെങ്കിൽ, നിയമനിർമ്മാണ ഉദ്ദേശ്യത്തോട് കൂട്ടിച്ചേർത്തുകൊണ്ട് അതിൽ നിന്ന് മാത്രം കാര്യം ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്. വ്യവസ്ഥയിലെ വാചകങ്ങൾ അവ്യക്തത നിറഞ്ഞതും ഒന്നിലധികം അർത്ഥങ്ങൾക്ക് സാധ്യതയുള്ളതുമാണെങ്കിൽ, വ്യവസ്ഥയുടെ യഥാർത്ഥ അർത്ഥം കണ്ടെത്താൻ കോടതി ഒരു സജീവ പരിശോധനയിലേക്ക് കടക്കുന്നു. വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ ആത്യന്തിക ലക്ഷ്യം കൈവരിക്കുന്നതിനായി ഒന്നിലധികം മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെയും രീതികളിലൂടെയും ആണ് കോടതിയുടെ ഈ സജീവമായ പരിശോധന. നിയമത്തിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളും കാരണങ്ങളും വ്യക്തമായി പരാമർശിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, നിയമനിർമ്മാണ സമയത്തെ ചുറ്റുമുള്ള സാഹചര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുക എന്ന പരിമിതമായ ആവശ്യത്തിനായി ഇത് ഉപയോഗപ്രദമായേക്കാം. എന്നാൽ അത്തരം ബാഹ്യ ഘടകങ്ങൾ പരിഗണിക്കണമെന്ന ബാധ്യത കോടതിക്കില്ല. അതിനാൽ, ഒരു വ്യവസ്ഥയുടെ വാക്കുകളിൽ നിന്ന് അതിന്റെ യഥാർത്ഥ അർത്ഥം മതിയായ വ്യക്തതയോടെ മനസ്സിലാക്കാൻ കോടതിയെ പ്രാപ്തമാക്കുന്നിടത്തോളം കാലം, ലക്ഷ്യങ്ങളുടെയും കാരണങ്ങളുടെയും സാന്നിധ്യമോ അസാന്നിധ്യമോ ഒരു വ്യവസ്ഥയുടെ ഭരണഘടനാപരമായ സാധുതയെ ബാധിക്കില്ല. [ഖണ്ഡികകൾ 26, 27][29-C-F]

2.10. ഖണ്ഡം (എഫ്)-ന്റെ ഭരണഘടനാ സാധുതയ്ക്ക് അനുകൂലമായ അടിസ്ഥാനപരമായ അനുമാനത്തെ ഈ കേസിൽ ഹൈക്കോടതിയുടെ ഡിവിഷൻ ബെഞ്ച് വ്യക്തമായി അവഗണിച്ചു. കൂടാതെ ലക്ഷ്യങ്ങളുടെയും കാരണങ്ങളുടെയും പ്രസ്താവന ഇല്ലാത്തത് അതിന്റെ സാധുത കണക്കാക്കുന്നതിൽ നിർണായകമാണെന്ന ധാരണയിൽ വിധി പുറപ്പെടുവിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ സമീപനം കുറഞ്ഞത് മൂന്ന് കാരണങ്ങളാൽ തെറ്റാണ്. ഒന്നാമതായി, നിയമമാക്കിയ വ്യവസ്ഥയിൽ ഭരണഘടനാപരമായ ഏതെങ്കിലും ന്യൂനതകൾ ഉണ്ടോയെന്ന് കണ്ടെത്താനുള്ള അനിവാര്യമായ ശ്രമത്തിൽ നിന്ന് ഹൈക്കോടതി ഒഴിഞ്ഞുമാറുന്നു. രണ്ടാമതായി, വ്യവസ്ഥയിലെ വാചകങ്ങൾക്കപ്പുറമുള്ള കാര്യങ്ങൾ പരിഗണിക്കേണ്ട ആവശ്യകത പ്രകടമാക്കുന്നതിനായി, വ്യവസ്ഥയുടെ വാചകങ്ങൾ വിശകലനം

ചെയ്യാൻ ഹൈക്കോടതി ശ്രമിക്കുന്നില്ല. മൂന്നാമതായി, ഇത് നിയമനിർമ്മാണത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിലേക്ക് കടക്കുകയും കോടതിയുടെ പരിധിക്കപ്പുറമുള്ള ഒരു മേഖലയിലേക്ക് കടന്നുചെല്ലുകയും ചെയ്യുന്നു, വ്യവസ്ഥയിലെ വാചകങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും അവ്യക്തത ഇല്ലാത്തിടത്തോളം ഇത് അനാവശ്യമാണ്. [ഖണ്ഡിക 28]29–G–H; 30–A]

2.11 ഭരണഘടനാ സാധുത പരിശോധിക്കുന്ന പ്രക്രിയയെ, ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ട വ്യവസ്ഥ നിയമമാക്കിയ നിയമനിർമ്മാണ സഭയുടെ വിവേകത്തിലേക്കോ ഔചിത്യത്തിലേക്കോ ഒളിഞ്ഞുനോക്കാനോ നിയമനിർമ്മാണ സഭയുടെ കൂറ്റകരമായ നടപടികളെ അതിന്റെ ഒരു അപ്പീൽ അതോറിറ്റി എന്ന നിലയിൽ പരിശോധിക്കാനോ ഉള്ളതായി കാണാനാകില്ല. തങ്ങളുടെ മുമ്പാകെ എത്തുമ്പോൾ, വ്യവസ്ഥയിൽ ഭരണഘടനാപരമായ ന്യൂനത ഉണ്ടെങ്കിൽ അത് കണ്ടെത്തുക എന്നതിൽ മാത്രമായി കോടതിയുടെ പങ്ക്, പരിമിതപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ, വ്യവസ്ഥ വ്യക്തതയുള്ളതായിരിക്കുകയും സാധ്യമായ വ്യാഖ്യാനം ഭരണഘടനയുടെ ഭാഗം III ലംഘിക്കുന്നതല്ലാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സാഹചര്യത്തിൽ, ലക്ഷ്യങ്ങളും കാരണങ്ങളും പ്രസ്താവിക്കുന്നതില്ലാ എന്നത് ഒരു വ്യവസ്ഥയുടെ ഭരണഘടനാ സാധുതയെ തകർക്കുകയില്ല. ഒരു വ്യവസ്ഥയിൽ ഭരണഘടനാപരമായ ഒരു ന്യൂനതയും കണ്ടെത്താതിരിക്കുമ്പോൾ, ആ വ്യവസ്ഥ അസാധുവാക്കാൻ കോടതിക്ക് അധികാരമില്ല. [ഖണ്ഡിക 29][30–B–C]

2.12 ലക്ഷ്യങ്ങളും കാരണങ്ങളും പ്രസ്താവിക്കുന്നതിൽ നിയമനിർമ്മാണ സഭ പരാജയപ്പെട്ടതിന്റെ പേരിൽ ഒരു വ്യവസ്ഥ ഭരണഘടനയെ ലംഘിക്കുന്നതായി കരുതുന്നത്, നിയമനിർമ്മാണത്തിന് പിന്നിലെ നിയമനിർമ്മാണ സഭയുടെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളെ പരോക്ഷമായി പരിശോധിക്കുന്നതിന് തുല്യമാകും. അത്തരമൊരു നടപടി അനാവശ്യമാണ്. സംസ്ഥാനത്തിന്റെ വിവിധ ഘടകങ്ങൾ അവരുടെ കടമകൾ നിർവഹിക്കുന്നതിലെ വിവേകം പരസ്പരം സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കേണ്ടതില്ലാ എന്ന മൗലികമായ കാരണമാണ് കോടതി സ്വയം കൽപ്പിക്കേണ്ട ഈ നിയന്ത്രണത്തിനു പിന്നിലുള്ളത്. മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, നിയമനിർമ്മാണ സഭയുടെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളോ വിവേകമോ സ്ഥാപിതമായ നിയമത്തിൽ തന്നെ പ്രകടമാകുന്ന സാഹചര്യങ്ങളിലൊഴികെ, അവയെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നതിനായി ചെക്ക്സ് ആൻഡ് ബാലൻസസ് തത്വം പ്രയോഗിക്കാൻ കോടതിക്ക് അധികാരമില്ല. [ഖണ്ഡിക 30] [30–D–E]

കെ.സി. ഗജപതി നാരായൺ ഡിയോ & അദേർസ് v. സ്റ്റേറ്റ് ഓഫ് ഒറീസ [1954] എസ്സിആർ 1 – ആശ്രയിച്ചു.

യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സ് v.. ബട്ലർ എറ്റ് അൽ 297 യുഎസ് 1 (1936) – പരാമർശിച്ചു

2.13 ജുഡീഷ്യൽ പുനഃപരിശോധനക്കുള്ള ഭരണഘടനാപരമായ അധികാരം, നിലവിലുള്ള വ്യവസ്ഥയെ പുനഃപരിശോധിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയുള്ളതാണ്, അല്ലാതെ നിയമനിർമ്മാണം നടത്തിയ സാഹചര്യങ്ങളെ പുനഃപരിശോധിക്കുന്നതിനെയല്ല. നിയമമാക്കപ്പെട്ട ഒരു വ്യവസ്ഥ യുക്തിസഹമല്ലാത്തതോ ഏകപക്ഷീയമോ ആണെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതിലൂടെ മാത്രം അത് ഭരണഘടനാ വിരുദ്ധമാണെന്ന് പറയാൻ സാധിക്കില്ല, അതിനായി അപവാദിത വ്യവസ്ഥയുടെ രൂപത്തിലോ ഉള്ളടക്കത്തിലോ പ്രവർത്തനത്തിലോ അത്തരം ന്യൂനതകൾ നിലവിലുണ്ടെന്ന് തൃപ്തികരമായ വിധത്തിൽ കണ്ടെത്തേണ്ടതുണ്ട്. അപവാദിത വിധിയിൽ അത്തരമൊരു ന്യൂനതയും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയോ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. [ഖണ്ഡിക 30][31–E–F]

2.14 വ്യവസ്ഥ അസാധുവാണെന്ന തങ്ങളുടെ കണ്ടെത്തലിനെ പിന്തുണയ്ക്കുന്നതിനായി, വകുപ്പ് 43 ബി–യിലെ മുമ്പ് നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന (ഭേദഗതി ചെയ്യാത്ത) ഖണ്ഡങ്ങളുമായി ചേർത്തുവെച്ചുകൊണ്ടുള്ള രണ്ട് നിരീക്ഷണങ്ങൾ ഹൈക്കോടതി രേഖപ്പെടുത്തി. ഒന്നാമതായി, ഖണ്ഡം (എഫ്) മറ്റ് ഖണ്ഡങ്ങളുമായി പൊരുത്തപ്പെടുന്നില്ല, കൂടാതെ ഖണ്ഡം (എഫ്)–ൽ ലക്ഷ്യമിടുന്ന കിഴിവുകളുടെ സ്വഭാവം മറ്റ് കിഴിവുകളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമാണ്. രണ്ടാമതായി, യഥാർത്ഥത്തിൽ വകുപ്പ് 43 ബി നിയമമാക്കിയതിന് പിന്നിലെ ലക്ഷ്യങ്ങളുമായും കാരണങ്ങളുമായും ഖണ്ഡം (എഫ്)–ന് ബന്ധമില്ല, അതിനാൽ, വകുപ്പ് 43 ബി അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളും കാരണങ്ങളും തന്നെയാണ് ഖണ്ഡം (എഫ്)–ന്റെ ലക്ഷ്യവും ഉദ്ദേശ്യവുമെന്ന് മനസ്സിലാക്കാനാകില്ല. ഈ രണ്ട് നിരീക്ഷണങ്ങളും അടിസ്ഥാനമില്ലാത്തതാണ്. ഏതെങ്കിലും പ്രത്യേക തരം കിഴിവുകൾ മാത്രം വകുപ്പ് 43 ബി–യുടെ പരിധിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്താനാകുന്ന തരത്തിൽ നിയമനിർമ്മാണ സഭയുടെ അധികാരത്തിന് നേരിട്ടോ അല്ലാതെയോ ഒരു പരിമിതിയും വകുപ്പ് 43 ബി–യുടെ അടിസ്ഥാന പദ്ധതിയിൽ, ഇല്ല. ഒരു പ്രത്യേക വിഭാഗം കിഴിവിലേക്ക് മാത്രമായി നിയമനിർമ്മാണ സഭ ഒരിക്കലും അതിനെ പരിമിതപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. അതിനാൽ, പ്രധാന വകുപ്പിൽ അത്തരം ഉദ്ദേശ്യമുണ്ടെന്ന് ജുഡീഷ്യൽ പുനഃപരിശോധനയുടെ ഘട്ടത്തിൽ വായിച്ചെടുക്കാൻ കോടതിക്ക് കഴിയില്ല. ചില പ്രത്യേക തലക്കെട്ടുകൾക്കു കീഴിൽ നിയമപ്രകാരം അനുവദിക്കാനാകുന്ന കിഴിവുകളെ സംബന്ധിച്ച നിബന്ധന മുന്നോട്ടുവെക്കുന്ന വ്യവസ്ഥയാണ് ഇതെന്നതിൽ സംശയമില്ല. മുൻ വർഷത്തിൽ യഥാർത്ഥത്തിൽ തുക അടച്ചിട്ടുള്ള ഇടപാടുകളെയാണ് അക്കൗണ്ടിംഗ് രീതി പരിഗണിക്കാതെ ഇത് കണക്കിലെടുക്കുന്നത്. [ഖണ്ഡികകൾ 31, 32] [31–G; 32–A–D]

2.15 പ്രധാനമായും പൊതുവരുമാനവും ജീവനക്കാരുടെ ക്ഷേമവും ഉൾപ്പടെയുള്ള വലിയ പൊതു താൽപ്പര്യമുള്ള ലക്ഷ്യങ്ങൾ മുൻനിർത്തിയാണ്, പരാമർശിക്കപ്പെടുന്ന നിശ്ചിത കിഴിവുകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വകുപ്പ് 43 ബി നിയമമാക്കിയിട്ടുള്ളത്. ഖണ്ഡം (എഫ്) ആ

പദ്ധതിയോട് യോജിക്കുകയും വിശാലമായ ലക്ഷ്യവുമായി മതിയായ ബന്ധം പങ്കിടുകയും ചെയ്യുന്നു. [ഖണ്ഡിക 33][32–E]

2.16 ധനകാര്യ നിയമങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുമ്പോൾ ഭരണഘടനാ കോടതികളുടെ സമീപനം വ്യത്യസ്തമായിരിക്കണം. ധനകാര്യ മേഖലയിലെ വ്യത്യസ്ത പ്രശ്നങ്ങൾ വിലയിരുത്തുന്നതിനും, ഒരു പുതിയ ബാധ്യത സൃഷ്ടിക്കുന്നതും നിലവിലുള്ള ഒരു ബാധ്യത ഒഴിവാക്കുന്നതും ഒരു കിഴിവ് സൃഷ്ടിക്കുന്നതും അല്ലെങ്കിൽ നിലവിലുള്ള ഒരു കിഴിവ് പുതിയ നിയന്ത്രണ നടപടികൾക്ക് വിധേയമാക്കുന്നതും ഉൾപ്പെടെയുള്ള കാര്യങ്ങൾക്കായി നയങ്ങൾ രൂപീകരിക്കുന്നതിനും നിയമനിർമ്മാണ സഭയാണ് ഏറ്റവും മികച്ച വേദിയെന്നത് ഏവരും അംഗീകരിക്കുന്നു. നികുതി നിയമങ്ങളുടെ സ്വഭാവമനുസരിച്ച്, പ്രത്യേക നികുതി ചോർച്ചകൾ ഉണ്ടാകുന്നത് പരിഹരിക്കുന്നതിനായി നിയമങ്ങൾ രൂപപ്പെടുത്താനുള്ള അധികാരം നിയമനിർമ്മാണ സഭയ്ക്ക് ഉണ്ട്. അത്തരം നിയമങ്ങൾ എല്ലായ്പ്പോഴും കൃത്യതയോടെ പ്രത്യക സാഹചര്യങ്ങളെ കണക്കിലെടുക്കുന്നവയും, താഴെത്തട്ടിലുള്ള നികുതി വെട്ടിപ്പിന്റെയും നികുതി ഒഴിവാക്കലിന്റെയും അനുഭവങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നികുതി ചുമത്തുന്നതിനുള്ള ഒരു പ്രത്യേക വഴിയെ മാത്രം ലക്ഷ്യമിടുന്നവയും ആയിരിക്കും. നിയമത്തിന് ഭരണഘടനാപരമായ ന്യൂനതകൾ ഇല്ലെങ്കിൽ, ഒഴിവാക്കലിന്റെയും ഉൾപ്പെടുത്തലിന്റെയും പൊതു തത്വങ്ങൾ നികുതി നിയമങ്ങളിൽ അതേ തീവ്രതയോടെ ബാധകമാവുകയില്ല. ധനകാര്യ നിയമങ്ങൾ ആർട്ടിക്കിൾ 14-ന്റെ തത്വങ്ങൾ പാലിക്കണമെന്നതിൽ സംശയമില്ല. എന്തുതന്നെയായാലും, മറ്റ് മേഖലകളേക്കാൾ വലിയ വിവേചനാധികാരം നികുതി നിയമങ്ങളിൽ നിയമനിർമ്മാണ സഭയ്ക്ക് നൽകിയിരിക്കുന്നു. [ഖണ്ഡിക 34] [32–F–H; 33–A]

അനന്ത് മിൽസ് കോ. ലിമിറ്റഡ് v. സ്റ്റേറ്റ് ഓഫ് ഗുജറാത്ത് ആൻഡ് അദേർസ് (1975) 2 എസ്സിസി 175: [1975] 3 എസ്സിആർ 220 – ആശ്രയിച്ചു.

3.1 ഈ കോടതിയുടെ ഒരു വിധിക്കു മുകളിൽ നിയമനിർമ്മാണ സഭയ്ക്ക് ഇരിക്കാൻ കഴിയില്ല, അഥവാ അതിനെ മറികടക്കാൻ കഴിയില്ല എന്നത് സത്യമാണ്. ഒരു കോടതി വിധിയുടെ നിയമപരമായ അടിസ്ഥാനത്തെ മാറ്റാതെ, പ്രസ്തുത വിധി അസാധുവാക്കുന്ന ഒരു പ്രഖ്യാപനം നടത്താൻ സഭയ്ക്ക് കഴിയില്ല, കാരണം പ്രസക്തമായ സമയത്ത് ബാധകമായ നിയമനിർമ്മാണത്തെ കർശനമായി പരിഗണിച്ചാണ് ഒരു വിധി നൽകുന്നത്. എന്നിരുന്നാലും, നിയമനിർമ്മാണം തന്നെ തിരുത്തപ്പെടുമ്പോൾ, ന്യായവിധിയുടെ അടിസ്ഥാന കാരണം മാറുകയും അതിനനുസരിച്ചുള്ള അനന്തരഫലങ്ങൾ ഉണ്ടാകുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരു നിയമനിർമ്മാണത്തിന്റെ സാധ്യമായ എല്ലാ സാഹചര്യങ്ങളും മുൻകൂട്ടി കാണാൻ കഴിയുന്ന ഒരു ദൈവീക ജ്ഞാനം നിയമനിർമ്മാണ സഭയ്ക്ക് ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതില്ല. ഒരു പ്രശ്നം പരിഹരിക്കാൻ നിയമനിർമ്മാണ സഭ തീരുമാനിക്കുമ്പോൾ, അവരുടെ മുന്നിൽ ഒന്നിലധികം

പരിഹാരങ്ങളുണ്ടാകും. ഈ ഘട്ടത്തിൽ, പാർലമെന്റ് അതിന്റെ നിയമനിർമ്മാണ വിവേകം ഉപയോഗിച്ച് ഏറ്റവും അഭികാമ്യമായ പരിഹാരം തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും അതിനായി ഒരു നിയമം നിർമ്മിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇത് 'ട്രയൽ ആൻഡ് എറർ' സ്വഭാവമുള്ള ഒരു പ്രവർത്തനമാണ്. പ്രത്യേകിച്ചും ധനകാര്യ സ്വഭാവമുള്ള നിയമങ്ങളിൽ അത്തരമൊരു പ്രവർത്തനം ഏറ്റെടുക്കാൻ നിയമനിർമാണ സഭയെ ശരിയായ രീതിയിൽ അധികാരപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു, നിയമനിർമ്മാണ അധികാരത്തെക്കുറിച്ച് സംശയമില്ലാത്തിടത്തോളം സഭയ്ക്ക് ഇത് സാധ്യമാകും. ഒരു നിയമം പ്രാബല്യത്തിൽ വരുകയും പൊതുമണ്ഡലത്തിൽ പ്രവർത്തനക്ഷമമാവുകയും ചെയ്ത ശേഷം, പ്രായോഗികമായി അത് ന്യൂനതകളാൽ വലയുന്നു എന്ന് കണ്ടെത്തുകയാണെങ്കിൽ ഭാഗം III പ്രകാരം ഏതൊരു പുനഃപരിശോധനയ്ക്കും വിധേയമാക്കാവുന്നതാണ്. കോടതി അസാധുവാക്കുമ്പോൾ, അത്തരം നിയമം വിശകലനം ചെയ്യാനും അതിലെ അസാധുവായ ഘടകങ്ങൾ മാറ്റാനും നിയമനിർമ്മാണ സഭയ്ക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിലൂടെ, കോടതിയുടെ അഭിപ്രായം അസാധുവാണെന്ന് നിയമനിർമ്മാണ സഭ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നില്ല. [ഖണ്ഡിക 37][34-B-E]

വെൽഫെയർ അസോസിയേഷൻ. എആർപി, മഹാരാഷ്ട്ര ആൻഡ് അനദർ v. രഞ്ജിത് പി. ഗോഹിൽ ആൻഡ് അദേർസ് (2003) 9 എസ്സിസി 358: [2003] 2 എസ് സിആർ 139; *ഇന്ത്യൻ അലുമിനിയം കോ. ആൻഡ് അദേർസ് v. സ്റ്റേറ്റ് ഓഫ് കേരള ആൻഡ് അദേർസ്* (1996) 7 എസ്സിസി 637: [1996] 2 എസ്സിആർ 23; *സ്റ്റേറ്റ് ഓഫ് തമിഴ്നാട് v. അരുരാൻ ഷുഗേഴ്സ് ലിമിറ്റഡ്* (1997) 1 എസ്സിസി 326: [1996] 8 സപ്ലി. എസ് സിആർ 193- ആശ്രയിച്ചു.

3.2. പ്രസക്തമായ സമയത്ത് നിലവിലുള്ള ഏതെങ്കിലും കാഷ് സിസ്റ്റമോ മെർക്കന്റൈൽ സിസ്റ്റമോ അക്കൗണ്ടിംഗിനായി പിന്തുടരാനുള്ള നികുതിദാതാവിന്റെ പൊതുവായ സ്വയംഭരണാധികാരം കണക്കിലെടുത്താണ് ഭാരത് എർത്ത് മൂവേഴ്സ് കേസിൽ വിധി പ്രസ്താവിച്ചത്, ഏതെങ്കിലും അക്കൗണ്ടിംഗ് രീതി തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിന് നിഷ്കർഷിക്കുന്ന നിയമപരമായ വ്യവസ്ഥയുടെ അഭാവത്തിലാണ് ഇത്. നേരത്തേയുണ്ടായിരുന്ന വ്യവസ്ഥകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, ലീവ് എൻകാഷ്മെന്റ് എന്ന ബാധ്യതയുടെ സ്വഭാവം സംബന്ധിച്ച് നൽകിയ ഒരു ആധികാരിക വിധി അതാണ്. അക്കൗണ്ടിംഗ് രീതി നിഷ്കർഷിക്കുന്ന വ്യവസ്ഥ ഇല്ലായിരുന്നു എന്നിരിക്കെ, 1961-ലെ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 145(1) ആണ് ഇക്കാര്യത്തിലെ പ്രവർത്തനക്ഷമമായ ഏക വ്യവസ്ഥ. അതു പ്രകാരം ലഭ്യമായ പരിപൂർണ വിവേചനാധികാരം ഉപയോഗിച്ച്, മെർക്കന്റൈൽ സമ്പ്രദായം തെരഞ്ഞെടുക്കാൻ നികുതിദാതാവിന് സാധിക്കും. ഇപ്പോൾ, സെക്ഷൻ 43 ബി-യിൽ ഖണ്ഡം (എഫ്) ഉൾപ്പെടുത്തിയതിലൂടെ ഒരു പരിമിതമായ മാറ്റം മാത്രമാണ്

വരുത്തിയിട്ടുള്ളത്. ഇത് ഭാവിപ്രാബല്യത്തോടെയാണ് ബാധകമാക്കിയത്. പ്രസക്തമായ സമയത്ത് ബാധകമായ വ്യവസ്ഥകൾക്കനുസൃതമായി, തൽക്ഷണ കിഴിവിന് അർഹതയുള്ള നിലവിലെ ബാധ്യതയായി ഒരു ബാധ്യതയെ കണക്കാക്കുന്നു എന്നതിനർത്ഥം, ഭാവി പ്രാബല്യത്തോടെ പാർലമെന്റ് ഉണ്ടാക്കുന്ന ഒരു നിയമത്തിലൂടെ അത്തരമൊരു ബാധ്യതക്ക് അനുവദിച്ചിട്ടുള്ള കിഴിവിനെ നിയന്ത്രിക്കാൻ കഴിയില്ലാ എന്നല്ല. നിയമപരമായ കിഴിവുകളുടെ കാര്യത്തിൽ, ഭാവി പ്രാബല്യത്തോടെ അത് പിൻവലിക്കാൻ നിയമനിർമ്മാണ സഭയ്ക്ക് അവകാശമുണ്ട്. [ഖണ്ഡിക 39] [36–F–H; 37–A]

3.3. 2001 ലെ ധനകാര്യ നിയമം പാർലമെന്റ് ഔദ്യോഗികമായി പാസാക്കുകയും വകുപ്പ് 43 ബി–യിൽ ഖണ്ഡം (എഫ്) ഭാവി പ്രാബല്യത്തോടെ ഉൾപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തുകഴിഞ്ഞാൽ, ലീവ് എൻകാഷ്മെന്റിന്റെ ബാധ്യതയ്ക്ക് നൽകുന്ന കിഴിവ് അതിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള രീതിയിൽ നിയന്ത്രിക്കപ്പെടും. ഈ ഭേദഗതി ബാധ്യതയുടെ സ്വഭാവത്തെ മാറ്റുകയോ കിഴിവ് എടുത്തുമാറ്റുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. മെർക്കന്റൈൽ അക്കൗണ്ടിംഗ് സമ്പ്രദായം അനുസരിച്ച് ലീവ് എൻകാഷ്മെന്റിന്റെ ബാധ്യത നിലവിലെ ബാധ്യതയായി തുടരുന്നു. കൂടാതെ, ഖണ്ഡം (എഫ്) ഉൾപ്പെടുത്തിയത് മെർക്കന്റൈൽ സമ്പ്രദായം പിന്തുടരാനുള്ള നികുതിദാതാവിന്റെ സ്വയംഭരണാധികാരം ഇല്ലാതാക്കിയിട്ടില്ല. തന്റെ നികുതി വിധേയമായ വരുമാനം കണക്കാക്കുന്നതിൽ നികുതിദാതാവിന് ലഭിക്കേണ്ട കിഴിവിന്റെ ആനുകൂല്യം മാറ്റിവെക്കുകയും ബന്ധപ്പെട്ട ജീവനക്കാരന് യഥാർത്ഥത്തിൽ പണം നൽകുന്ന തീയതിയുമായി അതിനെ ബന്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുകയാണ് ഈ ഖണ്ഡം ചെയ്യുന്നത്. അതിനാൽ, ഖണ്ഡം (എഫ്) ഉൾപ്പെടുത്തിയതിന്റെ ഏക ഫലം, പ്രസ്തുത കിഴിവ് ഒരു പ്രത്യേക വ്യവസ്ഥ പ്രകാരം നിയന്ത്രിക്കുന്നു എന്നതാണ്. [ഖണ്ഡിക 21] [37–B–C]

3.4. വകുപ്പ് 43 ബി–യിൽ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുള്ള മറ്റ് കിഴിവുകൾക്ക് അനുസൃതമാണ് ഈ റെഗുലേറ്ററി നടപടി, അവയും നിലവിലുള്ളതും സംഭാവ്യമായതുമായ ബാധ്യതകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുള്ളതാണ്. ഉദാഹരണത്തിന്, നികുതി, ഡ്യൂട്ടി, സെസ്, ബോണസ്, കമ്മീഷൻ മുതലായവയുടെ ബാധ്യതകളെയും മെർക്കന്റൈൽ സമ്പ്രദായം അനുസരിച്ച് നിലവിൽ ഉള്ളതായി കണക്കാക്കുന്നു. എന്നാൽ നികുതിദായകർ അതിന്മേൽ കിഴിവുകൾ ക്ലെയിം ചെയ്തുകൊണ്ട് തന്നെ, മെർക്കന്റൈൽ അക്കൗണ്ടിംഗ് സമ്പ്രദായത്തിന്റെ മറവിൽ അതിന്റെ പേയ്മെന്റ് മാറ്റിവെക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. തൽഫലമായി, സാമ്പത്തിക കാര്യങ്ങളിലെ പ്രത്യേക ആവശ്യകതകളും പൊതുവരുമാനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അടിസ്ഥാന ആശങ്കകളും മനസ്സിൽ വെച്ചുകൊണ്ട്, ബാധ്യതയുടെ വിഭാഗം പരിഗണിക്കാതെ തന്നെ അത്തരം കിഴിവുകൾ സെക്ഷൻ 43 ബി–യുടെ കീഴിൽ നിയമപ്രകാരം നിയന്ത്രിച്ചിരുന്നു. അതിനാൽ, നിലവിലുള്ള നിയമമനുസരിച്ച് ഒരു പ്രത്യേക ബാധ്യതയെ കോടതി നിലവിലെ ബാധ്യതയായി പ്രഖ്യാപിച്ചു

എന്നതുകൊണ്ട് മാത്രം, ഭാവി പ്രാബല്യത്തോടെ നിയമപരമായ തെറ്റുകൾ തിരുത്താനുള്ള അധികാരം നിയമനിർമ്മാണ സഭയിൽ നിന്ന് എടുത്തുമാറ്റപ്പെടുന്നു എന്ന് കണക്കാക്കാനാവില്ല. ഒരു പുതിയ ബാധ്യത സൃഷ്ടിക്കുക, നിലവിലുള്ള ബാധ്യത ഒഴിവാക്കുക, കിഴിവ് സൃഷ്ടിക്കുക അല്ലെങ്കിൽ നിലവിലുള്ള കിഴിവിനെ പുതിയ നിയന്ത്രണ നടപടികൾക്ക് വിധേയമാക്കുക എന്നിവയുൾപ്പെടെയുള്ളവയ്ക്ക് നിയമനിർമാണ സഭയ്ക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. കർശനമായി പറഞ്ഞാൽ, ശരിയായി പാസാക്കിയ ഒരു വ്യവസ്ഥയുടെ ഭരണഘടനാപരമായ സാധുത വിലയിരുത്തുമ്പോൾ കോടതിക്ക് സാങ്കൽപ്പിക മേഖലകളിലേക്ക് കടക്കാൻ കഴിയില്ല. കൂടാതെ, നിയമ വ്യവസ്ഥയിൽ പരിമിതികൾ ഉണ്ടെന്ന് അടിസ്ഥാനമില്ലാതെ വ്യാഖ്യാനിക്കാനും ജുഡീഷ്യൽ റിവ്യൂവിന്റെ പ്രക്രിയയിൽ സാധിക്കില്ല. അതിനാൽ, ഈ കോടതിയുടെ വിധിയെ പരാജയപ്പെടുത്താൻ വേണ്ടിയാണ് ഖണ്ഡം (എഫ്) നടപ്പിലാക്കിയത് എന്ന വാദം തെറ്റിദ്ധാരണാജനകമാണ്. [ഖണ്ഡിക 40] [37–D–G]

4. നിയമനിർമാണത്തിനുള്ള അധികാരമില്ലായ്മ തെളിയിക്കാനോ വകുപ്പ് 43 ബി–യിലെ ഖണ്ഡം (എഫ്)–ന് ഭരണഘടനാപരമായ എന്തെങ്കിലും പിഴവ് ഉണ്ടെന്ന് തെളിയിക്കാനോ എതിർകക്ഷികൾക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അതനുസരിച്ച്, ഹൈക്കോടതിയുടെ ഡിവിഷൻ ബെഞ്ചിന്റെ അപവാദിത വിധി റദ്ദാക്കുകയും, 1961–ലെ ആദായനികുതി നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 43 ബി–യിലെ ഖണ്ഡം (എഫ്) ഭരണഘടനാപരമായി സാധുതയുള്ളതും എല്ലാ ആവശ്യങ്ങൾക്കും പ്രവർത്തനക്ഷമമായതും ആണെന്ന് വിധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. [ഖണ്ഡിക 41, 42] [37–H; 38–A–B]

ഭാരത് എർത്ത് മൂവേഴ്സ് v. കമ്മീഷണർ ഓഫ് ഇൻകം ടാക്സ്, കർണാടക (2000) 6 എസ്സിസി 645 : [2000] 2 സപ്ലി. എസ്സിആർ 295 – ആശ്രയിച്ചു.

കേസ് നിയമ പരാമർശം

[2000] 2 സപ്ലി. എസ്സിആർ 295– ഖണ്ഡിക 4– ആശ്രയിച്ചു

[2012] 6 എസ്സിആർ 661– ഖണ്ഡിക 11– ആശ്രയിച്ചു

[2010] 7 എസ്സിആർ 585– ഖണ്ഡിക 11– ആശ്രയിച്ചു

[1996] 3 എസ്സിആർ 721– ഖണ്ഡിക 11– ആശ്രയിച്ചു

[2006] 5 സപ്ലി. എസ്സിആർ– ഖണ്ഡിക 11– ആശ്രയിച്ചു

[1976] 1 എസ്സിആർ 38– ഖണ്ഡിക 22– ആശ്രയിച്ചു

[2011] 11 എസ്സിആർ 1094–ഖണ്ഡിക 24– പരാമർശിച്ചു

[1964] 1 എസ്സിആർ 371– ഖണ്ഡിക 25– ആശ്രയിച്ചു

[1983] 1 എസ്സിആർ 1000– ഖണ്ഡിക 25– ആശ്രയിച്ചു
[1954] എസ്സിആർ 1– ഖണ്ഡിക 30– ആശ്രയിച്ചു
[1975] 3 എസ്സിആർ 220– ഖണ്ഡിക 34– ആശ്രയിച്ചു
[2003] 2 എസ്സിആർ 139– ഖണ്ഡിക 38– ആശ്രയിച്ചു
[1996] 2 എസ്സിആർ 23– ഖണ്ഡിക 38–ആശ്രയിച്ചു
[1996] 8 സപ്ലി. എസ്സിആർ 193– ആശ്രയിച്ചു– ഖണ്ഡിക 38

സിവിൽ അപ്പീൽ അധികാരിത: 2009 ലെ സിവിൽ അപ്പീൽ നമ്പർ 3545

2005–ലെ എപിഒ നമ്പർ 301 ൽ കൽക്കട്ട ഹൈക്കോടതി 27.06.2007 ന് നൽകിയ വിധിന്യായത്തിൽ നിന്നും ഉത്തരവിൽ നിന്നുമുള്ള അപ്പീലാണിത്.

എ ജി (എൻപി) കെ. കെ. വേണുഗോപാൽ, എഎസ്ജി. (എൻപി) തുഷാർ മേത്ത, എഎസ്ജി മാധവി ദിവാൻ, ചിന്മയി ചന്ദ്ര, നിധി ഖന്ന, അനിൽ കത്യാർ എന്നിവർ അപ്പീൽ വാദികൾക്കായി ഹാജരായി.

ഡോ. അമൻ ഹിംഗോറാണി, ബസു, ഹിമാൻഷു യാദവ് (എം/എസ്. ഹിംഗോറാണി & അസ്സോസിയേറ്റ്സ് മുഖേന) എന്നിവർ എതിർകക്ഷികൾക്കായി ഹാജരായി.

കോടതിയുടെ വിധിന്യായങ്ങൾ പ്രസ്താവിച്ചത് **ജസ്റ്റിസ് എ. എം. ഖാൻവിൽക്കർ**

1. 2005–ലെ എപിഒ നമ്പർ 301–ൽ കൽക്കട്ട ഹൈക്കോടതി[1] 27.06.2007 തീയതിയിൽ നൽകിയ ഉത്തരവിൽ നിന്ന് ഉത്ഭവിച്ചിട്ടുള്ള ഈ അപ്പീലിൽ, 1961–ലെ ആദായ നികുതി നിയമത്തിലെ[2] വകുപ്പ് 43 ബി–യിലെ ഖണ്ഡം (എഫ്)–ന്റെ ഭരണഘടനാ സാധുതയാണ് ഈ കോടതിയുടെ പരിഗണനയ്ക്ക് വരുന്നത്. ഈ ഖണ്ഡം ഏകപക്ഷീയമായതും ഭരണഘടനയിലെ അനുച്ഛേദം 14–ന്റെ ലംഘനവുമാണെന്ന് പല കാരണങ്ങളാൽ ഹൈക്കോടതി അപവാദിത വിധിയിൽ വിധിച്ചിട്ടുണ്ട്, അക്കാര്യം ഇവിടെ തുടർന്ന് ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടും.

2. 2001 ലെ ധനകാര്യ നിയമം മുഖേന, 1.4.2002 മുതലാണ് നിലവിലുള്ള വകുപ്പ് 43 ബി–യിൽ പ്രസ്തുത ഖണ്ഡം (എഫ്) പ്രാബല്യത്തിൽ വന്നത്. ലീവ് എൻകാഷ്മെന്റ് സ്കീമിന് കീഴിൽ ബാധ്യത ഉണ്ടായിട്ടും, തൊഴിലുടമ അത് യഥാർത്ഥത്തിൽ ജീവനക്കാരന് കൊടുത്ത് തീർക്കാത്ത സന്ദർഭങ്ങളിൽ, പ്രസ്തുത ബാധ്യതയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള നികുതിയിളവ് തൊഴിലുടമ അവകാശപ്പെടുന്നതിനെ തടയുന്നതിന് വേണ്ടിയായിരുന്നു ഇത്. ബാധ്യത പ്രകാരമുള്ള പണം ജീവനക്കാർക്ക് യഥാർത്ഥത്തിൽ നൽകിയിരിക്കണം എന്നത് 1961–ലെ

1. ചുരുക്കത്തില് '1961-ലെ നിയമം' എന്ന് പരാമര്ശിക്കും
2. ചുരുക്കത്തില് 'ഹൈക്കോടതി' എന്ന് പരാമര്ശിക്കും

നിയമപ്രകാരം കിഴിവിന്റെ ആനുകൂല്യം ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള മുൻവ്യവസ്ഥ എന്ന നിലയിൽ ഈ ഖണ്ഡം നിർബന്ധിതമാക്കി. ഖണ്ഡം (എഫ്) ബാധകമായതോടെ, നികുതിദാതാവ് പിന്തുടരുന്ന അക്കൗണ്ടിംഗ് സമ്പ്രദായം എന്തുതന്നെയായാലും പ്രസ്തുത പേയ്മെന്റ് യഥാർത്ഥത്തിൽ നടത്തിയ മുൻവർഷത്തിൽ മാത്രമാണ് കിഴിവിനുള്ള യോഗ്യത ഉണ്ടാകുന്നത്, അല്ലാതെ അതിനായി വകയിരുത്തൽ നടത്തിയ വർഷത്തിലല്ല. കൂടുതൽ പരിശോധനകളിലേക്ക് കടക്കുന്നതിന് മുമ്പ്, ഈ കേസിൽ പ്രസക്തമായ 1961-ലെ നിയമത്തിലെ ഭേദഗതി വരുത്തിയ വകുപ്പ് 43 ബി ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നത് ഉചിതമാണെന്ന് ഈ കോടതി കരുതുന്നു, അത് ഇപ്രകാരമാണ്:

"43-ബി. ചില കിഴിവുകൾ യഥാർത്ഥ പേയ്മെന്റ് നടത്തുമ്പോൾ മാത്രം:

ഈ നിയമത്തിലെ മറ്റേതെങ്കിലും വ്യവസ്ഥകളിൽ എന്തുതന്നെ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഈ നിയമപ്രകാരം അനുവദനീയമായ ഒരു കിഴിവ് താഴെ പറയുന്നവയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് നൽകപ്പെടുന്നത്, അതായത്-

(എ) നിലവിൽ പ്രാബല്യത്തിലുള്ള ഏതെങ്കിലും നിയമപ്രകാരം നികുതി, ഡ്യൂട്ടി, സെസ് അല്ലെങ്കിൽ ഫീസ് എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഏതു പേരിലും നികുതിദാതാവ് അടക്കേണ്ടതായ തുക, അല്ലെങ്കിൽ

(ബി) ഏതെങ്കിലും പ്രൊവിഡന്റ് ഫണ്ട്, സൂപ്പർആനുവേഷൻ ഫണ്ട്, ഗ്രാറ്റുവിറ്റി ഫണ്ട് അല്ലെങ്കിൽ ജീവനക്കാരുടെ ക്ഷേമത്തിനായുള്ള മറ്റേതെങ്കിലും ഫണ്ട് എന്നിവയിലേക്ക് തൊഴിലുടമ എന്ന നിലയിൽ നികുതിദാതാവ് അടയ്ക്കേണ്ട ഏതെങ്കിലും തുക, അല്ലെങ്കിൽ

(സി) വകുപ്പ് 36 ന്റെ ഉപ-വകുപ്പ് (1)ലെ ഖണ്ഡം (ii)-ൽ പരാമർശിച്ചിട്ടുള്ള ഏതെങ്കിലും തുക, അല്ലെങ്കിൽ

(ഡി) പൊതു ധനകാര്യ സ്ഥാപനത്തിൽ നിന്നോ സംസ്ഥാന ധനകാര്യ കോർപ്പറേഷനിൽ നിന്നോ സംസ്ഥാന വ്യാവസായിക നിക്ഷേപ കോർപ്പറേഷനിൽ നിന്നോ എടുത്ത ഏതെങ്കിലും വായ്പാ അല്ലെങ്കിൽ കടം സംബന്ധിച്ച കരാറിലെ നിബന്ധനകൾക്കും വ്യവസ്ഥകൾക്കും അനുസൃതമായി നികുതിദാതാവ് പലിശയായി അടയ്ക്കേണ്ട ഏതെങ്കിലും തുക, അല്ലെങ്കിൽ

(ഇ) ഷെഡ്യൂൾഡ് ബാങ്കിൽ നിന്ന് എടുത്ത ഏതെങ്കിലും ടേം ലോൺ സംബന്ധിച്ച കരാറിലെ നിബന്ധനകൾക്കും വ്യവസ്ഥകൾക്കും അനുസൃതമായി നികുതിദാതാവ് പലിശയായി അടയ്ക്കേണ്ട ഏതെങ്കിലും തുക, അല്ലെങ്കിൽ

(എഫ്) തന്റെ ജീവനക്കാരന്റെ ക്രെഡിറ്റിലുള്ള ഏതെങ്കിലും ലീവിന് പകരമായി തൊഴിലുടമ എന്ന നിലയിൽ നികുതിദാതാവ് അടയ്ക്കേണ്ട ഏതെങ്കിലും തുക.

എന്നിവയുടെ കാര്യത്തിൽ കിഴിവ് നൽകുന്നത് ആ തുക അദ്ദേഹം യഥാർത്ഥത്തിൽ അടയ്ക്കുന്ന മുൻവർഷത്തിൽ (അദ്ദേഹം സാധാരണയായി ഉപയോഗിക്കുന്ന അക്കൗണ്ടിംഗ് രീതി അനുസരിച്ച് പ്രസ്തുത തുക അടയ്ക്കേണ്ട ബാധ്യത നികുതിദാതാവിന് ഏത് മുൻവർഷത്തിലാണ് ഉണ്ടായതെങ്കിലും) വകുപ്പ് 28-ൽ പരാമർശിച്ചതു പ്രകാരം വരുമാനം കണക്കാക്കുമ്പോൾ മാത്രമായിരിക്കും.

എങ്കിലും, ഈ വകുപ്പിലെ ഖണ്ഡം (എ) അല്ലെങ്കിൽ ഖണ്ഡം (സി) അല്ലെങ്കിൽ ഖണ്ഡം (ഡി) അല്ലെങ്കിൽ ഖണ്ഡം (ഇ) അല്ലെങ്കിൽ ഖണ്ഡം (എഫ്) എന്നിവയിൽ പരാമർശിച്ചിട്ടുള്ള ഏതെങ്കിലും തുക, പ്രസ്തുത തുക അടയ്ക്കേണ്ട ബാധ്യത നികുതിദാതാവിന് ഉണ്ടായ മുൻവർഷത്തിലെ വരുമാന റിട്ടേൺ വകുപ്പ് 139-ന്റെ ഉപ-വകുപ്പ് (1) പ്രകാരം സമർപ്പിക്കേണ്ട അവസാന തീയതിക്ക് മുമ്പോ അന്ന് തന്നെയോ നികുതിദാതാവ് യഥാർത്ഥത്തിൽ അടയ്ക്കുകയും അത്തരത്തിൽ അടച്ചതിന്റെ തെളിവ് നികുതിദാതാവ് റിട്ടേണിനൊപ്പം സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്താൽ ഈ വകുപ്പിലെ ഒന്നും ബാധകമാവില്ല.

എന്നിരിക്കെ, ഖണ്ഡം (ബി)-യിൽ പരാമർശിച്ചിട്ടുള്ള ഏതെങ്കിലും തുകയുടെ കാര്യത്തിൽ, വകുപ്പ് 36 ന്റെ ഉപ-വകുപ്പ് (1)ലെ ഖണ്ഡം (വിഎ)യുടെ താഴെയുള്ള വിശദീകരണ പ്രകാരം നിർവചിച്ചിട്ടുള്ള അവസാന തീയതിക്ക് മുമ്പോ അന്ന് തന്നെയോ അത്തരം തുക പണമായോ ചെക്ക്/ഡ്രാഫ്റ്റ് മുഖേനയോ മറ്റേതെങ്കിലും വഴിയിലൂടെയോ യഥാർത്ഥത്തിൽ അടച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ, കിഴിവ് അനുവദിക്കില്ല. മാത്രമല്ല, അത്തരം പേയ്മെന്റ് പണമായല്ലാതെ മറ്റേതെങ്കിലും മാർഗത്തിലാണ് അടക്കുന്നതെങ്കിൽ, പ്രസ്തുത തുക അവസാന തീയതി മുതൽ പതിനഞ്ച് ദിവസത്തിനകം റിയലൈസ് ചെയ്തിരിക്കണം.

വിശദീകരണം 1 - സംശയങ്ങൾ ഒഴിവാക്കുന്നതിനായി, ഇതിനാൽ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു: ഈ വകുപ്പിലെ ഖണ്ഡം (എ) അല്ലെങ്കിൽ ഖണ്ഡം (ബി) എന്നിവയിൽ പരാമർശിച്ചിട്ടുള്ള ഏതെങ്കിലും തുകയുടെ കിഴിവ്, പ്രസ്തുത തുക അടയ്ക്കേണ്ട ബാധ്യത നികുതിദാതാവിന് ഉണ്ടായ മുൻവർഷത്തിലെ (1983 ഏപ്രിൽ 1-ന് ആരംഭിക്കുന്ന മൂല്യനിർണയ വർഷത്തിനോ അതിനുമുമ്പുള്ള ഏതെങ്കിലും മൂല്യനിർണയ വർഷത്തിനോ പ്രസക്തമായ മുൻവർഷത്തിൽ) വരുമാനം വകുപ്പ് 28-ൽ പരാമർശിച്ചിട്ടുള്ളതു പ്രകാരം കണക്കാക്കുമ്പോൾ അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ,

നികുതിദാതാവ് ആ തുക യഥാർത്ഥത്തിൽ അടയ്ക്കുന്ന മുൻവർഷത്തിലെ വരുമാനം കണക്കാക്കുമ്പോൾ ഈ വകുപ്പ് പ്രകാരം യാതൊരു കിഴിവിനും അർഹനായിരിക്കില്ല.

വിശദീകരണം 2.- എല്ലാ പ്രയോഗിക സമയങ്ങളിലും ഖണ്ഡം (എ)-യുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കായി, "അടയ്ക്കേണ്ട ഏതെങ്കിലും തുക" എന്നതിന്റെ അർത്ഥം മുൻ വർഷം നികുതിദാതാവിന് ബാധ്യതയുണ്ടായ ഒരു തുക എന്നാണ്.

വിശദീകരണം 3. - സംശയങ്ങൾ ഒഴിവാക്കുന്നതിനായി, ഇതിനാൽ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു: ഈ വകുപ്പിലെ ഖണ്ഡം (സി) അല്ലെങ്കിൽ ഖണ്ഡം (ഡി) എന്നിവയിൽ പരാമർശിച്ചിട്ടുള്ള ഏതെങ്കിലും തുകയുടെ കിഴിവ്, പ്രസ്തുത തുക അടയ്ക്കേണ്ട ബാധ്യത നികുതിദാതാവിന് ഉണ്ടായ മുൻവർഷത്തിലെ (1988 ഏപ്രിൽ 1-ന് ആരംഭിക്കുന്ന അസസ്മെന്റ് വർഷത്തിനോ അതിനുമുമ്പുള്ള ഏതെങ്കിലും അസസ്മെന്റ് വർഷത്തിനോ പ്രസക്തമായ മുൻവർഷത്തിൽ) വരുമാനം വകുപ്പ് 28-ൽ പരാമർശിച്ചിട്ടുള്ളതു പ്രകാരം കണക്കാക്കുമ്പോൾ അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, നികുതിദാതാവ് ആ തുക യഥാർത്ഥത്തിൽ അടയ്ക്കുന്ന മുൻവർഷത്തെ വരുമാനം കണക്കാക്കുമ്പോൾ ഈ വകുപ്പ് പ്രകാരം യാതൊരു കിഴിവിനും അർഹനായിരിക്കില്ല.

വിശദീകരണം 3 എ.- സംശയങ്ങൾ ഒഴിവാക്കുന്നതിനായി, ഇതിനാൽ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു: ഈ വകുപ്പിലെ ഖണ്ഡം (ഇ)-ൽ പരാമർശിച്ചിട്ടുള്ള ഏതെങ്കിലും തുകയുടെ കിഴിവ്, പ്രസ്തുത തുക അടയ്ക്കേണ്ട ബാധ്യത നികുതിദാതാവിന് ഉണ്ടായ മുൻവർഷത്തിലെ (1996 ഏപ്രിൽ 1-ന് ആരംഭിക്കുന്ന മൂല്യനിർണയ വർഷത്തിനോ അതിനുമുമ്പുള്ള ഏതെങ്കിലും മൂല്യനിർണയ വർഷത്തിനോ പ്രസക്തമായ മുൻവർഷത്തിൽ) വരുമാനം വകുപ്പ് 28 ൽ പരാമർശിച്ചിട്ടുള്ളതു പ്രകാരം കണക്കാക്കുമ്പോൾ അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, നികുതിദാതാവ് ആ തുക യഥാർത്ഥത്തിൽ അടയ്ക്കുന്ന മുൻവർഷത്തെ വരുമാനം കണക്കാക്കുമ്പോൾ ഈ വകുപ്പ് പ്രകാരം യാതൊരു കിഴിവിനും അർഹനായിരിക്കില്ല.

വിശദീകരണം 3 ബി.- സംശയങ്ങൾ ഒഴിവാക്കുന്നതിനായി, ഇതിനാൽ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു: ഈ വകുപ്പിലെ ഖണ്ഡം (എഫ്)-ൽ പരാമർശിച്ചിട്ടുള്ള ഏതെങ്കിലും തുകയുടെ കിഴിവ്, പ്രസ്തുത തുക അടയ്ക്കേണ്ട ബാധ്യത നികുതിദാതാവിന് ഉണ്ടായ മുൻവർഷത്തിലെ (2001 ഏപ്രിൽ 1-ന് ആരംഭിക്കുന്ന മൂല്യനിർണയ വർഷത്തിനോ അതിനുമുമ്പുള്ള ഏതെങ്കിലും മൂല്യനിർണയ വർഷത്തിനോ പ്രസക്തമായ മുൻവർഷത്തിൽ) വരുമാനം വകുപ്പ് 28 ൽ പരാമർശിച്ചിട്ടുള്ളതു പ്രകാരം കണക്കാക്കുമ്പോൾ അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, നികുതിദാതാവ് ആ തുക

യഥാർത്ഥത്തിൽ അടയ്ക്കുന്ന മുൻവർഷത്തെ വരുമാനം കണക്കാക്കുമ്പോൾ ഈ വകുപ്പ് പ്രകാരം യാതൊരു കിഴിവിനും അർഹനായിരിക്കില്ല.

വിശദീകരണം 4.– ഈ വകുപ്പിന്റെ ആവശ്യങ്ങൾക്കായി:

(എ) "പൊതു ധനകാര്യ സ്ഥാപനങ്ങൾ" എന്നതിന് 1956 ലെ കമ്പനി നിയമത്തിലെ (1956 ലെ 1) വകുപ്പ് 4 എ–യിൽ നൽകിയിട്ടുള്ള അർത്ഥം ഉണ്ടായിരിക്കും;

(എഎ) "ഷെഡ്യൂൾഡ് ബാങ്ക് " എന്നതിന് വകുപ്പ് 11–ന്റെ ഉപ–വകുപ്പ് (5)–ലെ ഖണ്ഡം (iii)–യുടെ വിശദീകരണത്തിൽ നൽകിയിട്ടുള്ള അർത്ഥം ഉണ്ടായിരിക്കും;

(ബി) "സംസ്ഥാന ധനകാര്യ കോർപ്പറേഷൻ" എന്നാൽ, 1951 ലെ സംസ്ഥാന ധനകാര്യ കോർപ്പറേഷൻസ് നിയമത്തിലെ (1951 ലെ 63) വകുപ്പ് 3 അല്ലെങ്കിൽ വകുപ്പ് 3 എ പ്രകാരം സ്ഥാപിച്ച ഒരു ധനകാര്യ കോർപ്പറേഷനോ അല്ലെങ്കിൽ വകുപ്പ് 46 പ്രകാരം വിജ്ഞാപനം ചെയ്ത സ്ഥാപനമോ ആകുന്നു;

(സി) "സംസ്ഥാന വ്യവസായ നിക്ഷേപ കോർപ്പറേഷൻ" എന്നാൽ 1956 ലെ കമ്പനി നിയമത്തിലെ (1956 ലെ 1) വകുപ്പ് 617 ന്റെ അർത്ഥത്തിലുള്ള ഒരു സർക്കാർ കമ്പനിയാണ്. ഇത് വ്യാവസായിക പദ്ധതികൾക്കായി ദീർഘകാല ധനസഹായം നൽകുന്ന ബിസിനസ്സിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും വകുപ്പ് 36 ന്റെ ഉപ–വകുപ്പ് (1)ലെ ഖണ്ഡം (viii) പ്രകാരം കിഴിവിന് അർഹതയുള്ളതുമായ സ്ഥാപനമാണ്."

3. തങ്ങളുടെ ബിസിനസ് ലാഭത്തിനും നേട്ടങ്ങൾക്കും മേൽ ആദായനികുതി നൽകാൻ ബാധ്യതയുള്ള, എതിർകക്ഷികകൾ വകുപ്പ് 43 ബി–യിൽ ഖണ്ഡം (എഫ്) ഉൾപ്പെടുത്തിയതിൽ അതൃപ്തി രേഖപ്പെടുത്തി. 1961–ലെ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 145 തങ്ങൾക്ക് അക്കൗണ്ടിംഗ് രീതി തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകുന്നുണ്ടെന്നും, അതനുസരിച്ച് തങ്ങൾ മെർക്കന്റൈൽ സമ്പ്രദായം അനുസരിച്ചാണ് ബിസിനസ് ലാഭവും നേട്ടങ്ങളും കണക്കാക്കിയതെന്നും അവർ വാദിച്ചു. മെർക്കന്റൈൽ സമ്പ്രദായം അനുസരിച്ച്, വരുമാനവും ചെലവും നിർണ്ണയിക്കുന്നത് സംഭാവ്യതയുടെയോ വകയിരുത്തലിന്റെയോ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ്, അല്ലാതെ യഥാർത്ഥത്തിൽ ലഭിക്കുന്നതിന്റെയോ/ അടയ്ക്കുന്നതിന്റെയോ അടിസ്ഥാനത്തിലല്ല. ബാധ്യത നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനുള്ള മുകളിൽ പറഞ്ഞ പൊതുനിയമത്തിന് ഒരു അപവാദമായിട്ടാണ് വകുപ്പ് 43 ബി രൂപപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതെതെന്നും, കാരണം ചിലതരം ബാധ്യതകൾക്ക് നികുതിയിളവ് ലഭിക്കുന്നതിന് ഇത് യഥാർത്ഥ പേയ്മെന്റ് നിർബന്ധമാക്കുന്നുവെന്നും എതിർകക്ഷികൾ തുടർന്ന് വാദിച്ചു. നികുതി, ഡ്യൂട്ടി, സെസ് മുതലായ നിയമപരമായ ബാധ്യതകളും ജീവനക്കാരുടെ ക്ഷേമത്തിനായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട മറ്റ് ബാധ്യതകളും ഉൾപ്പടെ പരിമിതമായ

ചില കേസുകളിൽ മാത്രമേ വകുപ്പ് 43 ബി പ്രകാരമുള്ള അപവാദം പ്രവർത്തനക്ഷമമാകൂ എന്നാണ് എതിർകക്ഷിളുടെ അഭിപ്രായം. ലീവ് എൻകാഷ്മെന്റ് സ്കീമിന് കീഴിലുള്ള ബാധ്യത ഒരു ട്രേഡിംഗ് ബാധ്യത ആയതിനാൽ, 1961–ലെ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 43 ബി–യിലെ അപവാദത്തിന് അത് വിധേയമാക്കാൻ കഴിയില്ല.

4. *ഭാരത് എർത്ത് മൂവേഴ്സ് v. കമ്മീഷണർ ഓഫ് ഇൻകം ടാക്സ്, കർണാടക* [3]എന്ന കേസിൽ ഈ കോടതി നൽകിയ വിധിന്യായമാണ് ലീവ് എൻകാഷ്മെന്റ് ബാധ്യതയുടെ സ്വഭാവത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നിയമപരമായ നിലപാട് എന്നും പ്രതികൾ വാദിക്കുന്നു.ഒരു ബിസിനസ് ബാധ്യത കൃത്യമായി ഉടലെടുത്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, ആ ബാധ്യത അന്തിമമായി കൊടുത്തുതീർത്തിട്ടില്ലെങ്കിൽ പോലും, അത് സംഭവിച്ച മുൻവർഷത്തിൽ അതിനെതിരെ കിഴിവ് ക്ലെയിം ചെയ്യാമെന്ന് ഈ വിധിന്യായത്തിൽ വകുപ്പ് 37 പ്രകാരമുള്ള അക്കൗണ്ടിംഗ് തത്വങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്തുകൊണ്ട് തീർപ്പുകൽപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ലീവ് എൻകാഷ്മെന്റ് സ്കീമിന് പകരമുള്ള ബാധ്യത ഒരു നിലവിലുള്ളതും കൃത്യവുമായ ബാധ്യതയാണെന്നും ഇതൊരു ആകസ്മിക ബാധ്യതയല്ലാ എന്നും കോടതി തുടർന്ന് വിധിച്ചു. പ്രയോജനകരമായ വ്യവസ്ഥയുടെ രൂപത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയ ബാധ്യതയാണ് ഇതെന്നും, ജീവനക്കാർക്ക് തൊഴിൽപരമായ നിബന്ധനകൾക്കും വ്യവസ്ഥകൾക്കും അനുസൃതമായി മാത്രമേ ലീവ് എൻകാഷ് ചെയ്യാൻ കഴിയൂവെന്നും ലീവ് എൻകാഷ്മെന്റ് ബാധ്യതയുടെ സ്വഭാവവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് എതിർകക്ഷികൾ വാദിക്കുന്നു. വകയിരുത്തൽ വരുന്ന അതേ അക്കൗണ്ടിംഗ് വർഷത്തിൽ തന്നെ ലീവ് എൻകാഷ് ചെയ്യാനുള്ള അവസാന തീയതി വരുന്നില്ല എന്നതിനാൽ, അത്തരമൊരു ബാധ്യതയ്ക്കെതിരായ കിഴിവുകൾക്ക് യഥാർത്ഥ പേയ്മെന്റ് നിർബന്ധമാക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലെന്നും അവർ തുടർന്ന് വാദിച്ചു.

5. ഖണ്ഡം (എഫ്) ഒഴികെ 43 ബി–യിലെ എല്ലാ ഖണ്ഡങ്ങളും നിയമപരമായ സ്വഭാവമുള്ള ബാധ്യതകളെയും ജീവനക്കാരുടെ ക്ഷേമത്തിനായുള്ള കാര്യങ്ങളെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ് എന്ന് പ്രസ്താവിച്ചുകൊണ്ട്, ഖണ്ഡം (എഫ്)–ൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ബാധ്യത തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ സ്വഭാവമുള്ളതാണെന്നും ഈ ബാധ്യതയെ വകുപ്പ് 43 ബി–യിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയതിന്റെ വ്യക്തമായ ലക്ഷ്യങ്ങളും കാരണങ്ങളും വ്യക്തമാക്കാതെ പ്രധാന വകുപ്പിലേക്ക് ഈ ഖണ്ഡം തിരുകിക്കയറ്റാൻ കഴിയില്ലെന്നും എതിർകക്ഷികൾ വാദിക്കുന്നു. കൂടാതെ, ഈ ബാധ്യതയുടെ സ്വഭാവം യഥാർത്ഥ വകുപ്പിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളോടും കാരണങ്ങളോടും അല്ലെങ്കിൽ വിവിധ മൂല്യനിർണയ വർഷങ്ങളിൽ കാലാകാലങ്ങളിൽ നടപ്പിലാക്കിയ മറ്റ് ഖണ്ഡങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യങ്ങളോടും പൊരുത്തപ്പെടുന്നതല്ലാ എന്നും അവർ പറയുന്നു.

---

3. (2000) 6 എസ്സിസി 645

6. *ഭാരത് എർത്ത് മൂവേഴ്സ്* കേസിൽ (മേൽ പരാമർശം) ഈ കോടതി വിശദീകരിച്ച നിയമപരമായ നിലപാടിനെ അതിന്റെ അടിസ്ഥാനം മാറ്റാതെ തന്നെ കീഴ്പ്പെടുത്തുക എന്ന ഒരേയൊരു പരിഗണനയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലായിരുന്ന ഖണ്ഡം (എഫ്) നടപ്പിലാക്കിയത് എന്നും എതിർകക്ഷികൾ വാദിക്കുന്നു. അത്തരമൊരു നിയമനിർമ്മാണം ഭരണഘടനയുടെ വ്യവസ്ഥകൾക്ക് വിരുദ്ധമായതും ജൂഡീഷ്യറിക്കായി പ്രത്യേകം നീക്കിവച്ചിട്ടുള്ള മേഖലയിലേക്കുള്ള കടന്നുകയറ്റവുമായിരിക്കും, അതുവഴി അധികാര വിഭജനത്തിന്റെ അനിവാര്യ തത്വങ്ങളെ ലംഘിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

7. ഹൈക്കോടതിയിലെ സിംഗിൾ ബെഞ്ച് ജഡ്ജിയുടെ മുമ്പാകെയാണ് ഖണ്ഡം (എഫ്)–ന്റെ സാധുത ആദ്യം ജൂഡീഷ്യൽ പരിശോധനയ്ക്ക് വിധേയമായത്. ആ ഘട്ടത്തിൽ ഈ ഖണ്ഡം കോടതിയുടെ ഭരണഘടനാപരമായ പരിശോധനയിൽ വിജയിക്കുകയും, കോടതി ഇപ്രകാരം നിരീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു:

> "ഖണ്ഡം (എഫ്) ഉൾപ്പെടുത്തിയ തീയതിയിൽ നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന നിയമപരമായ സ്ഥിതി അനുസരിച്ച്, ലീവ് എൻകാഷ്മെന്റ് ആനുകൂല്യം ജീവനക്കാരനോ ഏതെങ്കിലും ഫണ്ടിനോ മറ്റേതെങ്കിലും കക്ഷിക്കോ തൊഴിലുടമ യഥാർത്ഥത്തിൽ നൽകണമെന്ന നിർബന്ധമില്ലായിരുന്നു, ബാധ്യത സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടാൽ മാത്രം മതിയായിരുന്നു. തൊഴിലുടമ സ്വന്തം ഇഷ്ടപ്രകാരം ഒരു ഫണ്ട് നിലനിർത്തിയിരുന്നെങ്കിൽ, അത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വന്തം സൗകര്യത്തിനായിട്ടുള്ളതാണ്, അല്ലാതെ നിയമപരമായ ഏതെങ്കിലും ബാധ്യതയുടെ പേരിലായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹം പിന്തുടർന്ന മെർക്കന്റൈൽ അക്കൗണ്ടിംഗ് സമ്പ്രദായം കാരണം, സംഭാവ്യമായ ബാധ്യത കാണിക്കാനും കിഴിവ് ക്ലെയിം ചെയ്യാനും അദ്ദേഹത്തിന് ന്യായീകരണമുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെ കിഴിവിന്റെ ആനുകൂല്യം ആസ്വദിക്കുകയും, എന്നാൽ ബന്ധപ്പെട്ട ജീവനക്കാരന് പ്രസ്തുത ആനുകൂല്യം നൽകാൻ നിർബന്ധിതനാകുന്നത് വരെ ആ തുക സ്വയം നിയന്ത്രിക്കുകയും സ്വന്തം ആവശ്യത്തിന് ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തെ തടയാൻ ഒന്നുമില്ലായിരുന്നു. നിലവിലുള്ള നിയമത്തിന്റെ ദുരുപയോഗം തടയാനും ജീവനക്കാരന്റെ താൽപ്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കാനുമാണ് ഈ ഖണ്ഡം ഉൾപ്പെടുത്തിയത് എന്നത് വ്യക്തമാണ്."

ഭാരത് എർത്ത് മൂവേഴ്സ് (മേൽ പരാമർശം) കേസിലെ ഈ കോടതിയുടെ വിധിയെ പരാജയപ്പെടുത്താൻ മാത്രമാണ് പ്രസ്തുത ഖണ്ഡം ഉൾപ്പെടുത്തിയത്എ ന്ന വാദത്തെ അഭിസംബോധന ചെയ്തുകൊണ്ട്, ബഹുമാനപ്പെട്ട സിംഗിൾ ബെഞ്ച് ജഡ്ജി ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചു:

"... ഭാരത് എർത്ത് മൂവേഴ്സ് കേസിലെ പരമോന്നത കോടതിയുടെ തീരുമാനത്തിന്റെ ഫലത്തെ ആ നടപടി നിർവീര്യമാക്കി എന്നത് സത്യമാണ്, എന്നാൽ അത് നീതിന്യായ വ്യവസ്ഥയുടെ അധികാരങ്ങളിലേക്കുള്ള കടന്നുകയറ്റത്തിന് തുല്യമാണെന്ന വാദത്തോട് ഈ കോടതി യോജിക്കുന്നില്ല. നിലവിലുള്ള നിയമം അനുസരിച്ചുള്ള നിലപാട് ന്യായാധിപൻമാർ വിശദീകരിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ, നിയമനിർമ്മാണ സഭയ്ക്ക് സാഹചര്യം പരിശോധിക്കാനും ആവശ്യകത അനുസരിച്ച് നിയമനിർമ്മാണം നടത്താനും തികച്ചും സ്വാഭാവികമായ അവകാശമുണ്ട് എന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നു. ഈ പ്രക്രിയയിൽ പരമോന്നത കോടതിയുടെ ബന്ധിത വിധി അസാധുവാക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല; മറിച്ച്, നിയമപരമായ നിലപാട് ഭാവി പ്രാബല്യത്തോടെ മാറ്റുക മാത്രമാണ് ചെയ്തത്."

8. ബഹുമാനപ്പെട്ട സിംഗിൾ ബെഞ്ച് ജഡ്ജിയുടെ തീരുമാനത്തിനെതിരെ അപ്പീൽ നൽകപ്പെടുകയും ഹൈക്കോടതിയുടെ ഡിവിഷൻ ബെഞ്ച് പ്രസ്തുത ഉത്തരവ് റദ്ദാക്കുകയും ചെയ്തു.ഖണ്ഡം (എഫ്) ഭരണഘടനാ വിരുദ്ധമാണ് എന്ന് വിധിച്ചുകൊണ്ട് ഡിവിഷൻ ബെഞ്ച് ഇപ്രകാരം നിരീക്ഷിച്ചു:

"...ഉപ-വകുപ്പ് (എഫ്) ഉൾപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ പ്രത്യേക കാരണങ്ങളൊന്നും വെളിപ്പെടുത്തിയിരുന്നില്ല. അത്തരം വെളിപ്പെടുത്തൽ നിർബന്ധമല്ലെന്ന് ബഹുമാനപ്പെട്ട ജഡ്ജി വിധിച്ചു. യഥാർത്ഥ വ്യവസ്ഥ നടപ്പിലാക്കിയ സമയത്ത് വെളിപ്പെടുത്തിയ അതേ ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കും കാരണങ്ങൾക്കും അനുസൃതമായി യഥാർത്ഥ വകുപ്പിന്റെ വ്യാപ്തി വികസിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ളതാണ് ഈ ഭേദഗതി എങ്കിൽ, ഈ ബെഞ്ചിന് അതിനോട് വിയോജിപ്പില്ല. നിയമപരമായ ബാധ്യതകൾ അടച്ചുതീർക്കാതെ അതിനായുള്ള കിഴിവുകൾ ക്ലെയിം ചെയ്യുന്നത് തടയാനാണ് യഥാർത്ഥ വകുപ്പ് ഉൾപ്പെടുത്തിയത് എന്നതാണ് ഈ ബെഞ്ച് കണ്ടെത്തുന്നത്. ധനകാര്യ സ്ഥാപനങ്ങളിലെ അടയ്ക്കാത്ത വായ്പകളുടെ പേരിൽ കിഴിവുകൾ തേടുന്നത് നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനുള്ള വ്യവസ്ഥ പിന്നീട് ഉൾപ്പെടുത്തി എന്നും ഞങ്ങൾ കണ്ടെത്തുന്നു. ലീവ് എൻകാഷ്മെന്റ് നിയമാനുസൃതമായതോ ആകസ്മികമായതോ ആയ ബാധ്യത അല്ല. ഒരു പ്രത്യേക സാമ്പത്തിക വർഷത്തിൽ ഒരു ജീവനക്കാരന് ലഭിക്കുന്ന അവകാശത്തിനു മേൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു വകയിരുത്തലാണിത്. ഒരു ജീവനക്കാരൻ ആ പ്രത്യേക വർഷത്തിൽ തനിക്ക് അർഹതപ്പെട്ട ലീവ് എടുക്കാതെയിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു നിശ്ചിത തുക നേടുന്നു. അതിനാൽ, ആ തുകയ്ക്ക് വേണ്ടിയുള്ള ഉചിതമായ പ്രൊവിഷൻ നടത്താൻ തൊഴിലുടമ ബാധ്യസ്ഥനാണ്. ജീവനക്കാരൻ അല്ലെങ്കിൽ ജീവനക്കാരി വിരമിക്കുമ്പോൾ, അയാൾ അല്ലെങ്കിൽ

അവൾ അത്തരത്തിൽ അർഹതപ്പെട്ട ലീവുകൾ എടുക്കാതെ ഇരുന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, സർവീസ് കാലയളവിലുടനീളം അത്തരത്തിൽ സമ്പാദിച്ച ആ തുക മൊത്തമായി നൽകേണ്ടതുണ്ട്. അത് പ്രാരംഭ നിയമവുമായി ഒരു ബന്ധവുമില്ലാത്ത ഒന്നാണെന്നാണ് ഈ കോടതിയുടെ അഭിപ്രായം. ഒരു തൊഴിലുടമയ്ക്ക് തന്റെ ബിസിനസ്സ് നടത്തുന്നതിന് വേണ്ടി വരുന്ന ചെലവുകൾക്ക് കിഴിവ് ലഭിക്കാൻ അർഹതയുണ്ട്, അതിൽ ജീവനക്കാർക്ക് ശമ്പളവും മറ്റ് ആനുകൂല്യങ്ങളും നൽകുന്നതും ഉൾപ്പെടുന്നു. അതിനാൽ, ഇതൊരു ട്രേഡിംഗ് ബാധ്യതയാണ് . അത്തരത്തിൽ, ഈ തുകയെ താൽക്കാലിക ചെലവായി തന്റെ അക്കൗണ്ടുകളിൽ കാണിച്ച് കിഴിവ് നേടാൻ അദ്ദേഹം അർഹനാണ്. ഒരു പ്രത്യേക സാമ്പത്തിക വർഷത്തിൽ ലീവ് എൻകാഷ്മെന്റ് യഥാർത്ഥത്തിൽ നൽകിയിട്ടില്ലെങ്കിൽ, അത്തരം കിഴിവുകൾ നൽകുന്നതിനെ നിയമനിർമ്മാണ സഭ ഭേദഗതി വഴി നിയന്ത്രിക്കുന്നു. നിയമനിർമ്മാണ സഭയ്ക്ക് അതിനുള്ള കാരണങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്താൻ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്, കൂടാതെ അത്തരം കാരണങ്ങൾ നിയമനിർമ്മാണത്തിന്റെ പ്രധാന ലക്ഷ്യത്തിന് വിരുദ്ധമാകാനും പാടില്ല. അത്തരമൊരു കാരണവും ഈ കോടതിയുടെ പരിശോധനയ്ക്കായി ലഭ്യമായില്ല..."

(ഊന്നൽ നൽകിയത്)

8. ഖണ്ഡം (എഫ്)–ന്റെ പ്രതിപാദ്യ വിഷയം അതിനു മുമ്പുള്ള വകുപ്പ് 43 ബി–യുമായി പൊരുത്തപ്പെടുന്നില്ലെന്നും ഡിവിഷൻ ബെഞ്ച് വിധിച്ചു, കൂടാതെ ഇപ്രകാരം നിരീക്ഷിച്ചു:

"...യഥാർത്ഥത്തിൽ നിയമപരമായ ബാധ്യത ഒഴിവാക്കുന്നത് തടയാൻ വേണ്ടി ഉൾപ്പെടുത്തിയ വകുപ്പ് 43 ബി എന്ന യഥാർത്ഥ വ്യവസ്ഥയുമായി ഈ നിയമനിർമ്മാണം പൊരുത്തപ്പെടുന്നതായും ഈ കോടതി കാണുന്നില്ല. ഉപ–വകുപ്പ് (എഫ്) ഇല്ലാത്ത സമയത്താണ് ഭാരത് എർത്ത് മൂവേഴ്സ് കേസ് (മേൽ പരാമർശം) സുപ്രീം കോടതി പരിഗണിച്ചത്. ഈ ബെഞ്ച് ഇവിടെ മുമ്പ് വെളിപ്പെടുത്തിയ എല്ലാ വശങ്ങളും പരിഗണിച്ച്, സുപ്രീം കോടതി റവന്യൂവിന്റെ വാദങ്ങളെ തള്ളിക്കളയുകയും ബന്ധപ്പെട്ട നികുതിദാതാവിന് ഉചിതമായ കിഴിവ് അനുവദിക്കുകയും ചെയ്തു. സുപ്രീം കോടതിയുടെ ഈ തീരുമാനത്തെ മറികടക്കാൻ വേണ്ടിയാണ് നിയമനിർമ്മാണ സഭ ഈ ഭേദഗതി കൊണ്ടുവന്നത്, അത് മറ്റൊരു തരത്തിൽ ജഡ്ജി സൃഷ്ടിച്ച നിയമത്തെ അസാധുവാക്കുന്നതാണ്.. സുപ്രീം കോടതിയുടെ വിധികൾ ജഡ്ജി നിർമ്മിച്ച നിയമമാണ്, അവ ഭരണഘടന പ്രകാരം എല്ലാവർക്കും ബാധകമാണ്..."

ഈ ഖണ്ഡം നടപ്പിലാക്കാൻ നിയമനിർമ്മാണ സഭയ്ക്കുള്ള അധികാരത്തം ഹൈക്കോടതി ചോദ്യം ചെയ്തില്ല എന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്, അത് താഴെ പറയുന്ന നിരീക്ഷണങ്ങളിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കാം:

> "...ഇത്തരമൊരു ഭേദഗതി കൊണ്ടുവരാൻ നിയമനിർമ്മാണ സഭയ്ക്ക് അവകാശമില്ലെന്ന് ഈ ബെഞ്ച് ഒരിക്കലും പറയുന്നില്ല. അത്തരമൊരു ഭേദഗതി കൊണ്ടുവരാൻ അവർക്ക് അധികാരമുണ്ട്. എന്നിരുന്നാലും, ഭരണഘടനയുടെയും രാജ്യത്തെ നിയമങ്ങളുടെയും വ്യവസ്ഥകൾക്ക് അനുസൃതമായി കാരണങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തണം, അല്ലാതെ സുപ്രീം കോടതിയുടെ തീരുമാനത്തെ അസാധുവാക്കുക എന്ന ഏക ലക്ഷ്യത്തിന് വേണ്ടിയായിരിക്കരുത്."

9. ഈ കോടതി ഇപ്പോൾ ഖണ്ഡം (എഫ്) ഭരണഘടനയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പരിശോധിക്കുന്നതാണ്, അതിനുശേഷം അപവാദിത വിധിന്യായത്തിന്റെ വിശകലനം നടത്താം.

10. അപ്പീൽവാദികൾക്ക് വേണ്ടി ഹാജരായ അഭിഭാഷക എം.എസ്. ചിന്മയി ചന്ദ്രയുടെയും എതിർകക്ഷികൾക്ക് വേണ്ടി ഹാജരായ അഭിഭാഷക ഡോ. അമൻ ഹിംഗോറാണിയുടെയും വാദങ്ങൾ ഈ കോടതി കേട്ടു.

ഖണ്ഡം (എഫ്)–ന്റെ ഭരണഘടനാ സാധുത

11. ഒരു വ്യവസ്ഥയുടെ ഭരണഘടനാപരമായ സാധുത പരിശോധിക്കുമ്പോൾ കോടതി സ്വീകരിക്കേണ്ട സമീപനം എന്താകണം എന്നത് ഇപ്പോൾ നന്നായി തീർപ്പാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു കാര്യമാണ്. നിയമനിർമ്മാണത്തിനുള്ള അധികാരം നിലവിലുണ്ടോയെന്ന് പരിശോധിക്കുന്നതിലാണ് കോടതിയുടെ അടിസ്ഥാന പരിഗണന. അത്തരമൊരു അധികാരം ഉണ്ടെന്ന് കണ്ടെത്തിയാൽ അടുത്ത പരിശോധന, നിയമമാക്കിയ വ്യവസ്ഥ ഭരണഘടനയുടെ ഭാഗം III-ൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഏതെങ്കിലും അവകാശത്തെ ലംഘിക്കുന്നുണ്ടോയെന്ന് പരിശോധിക്കുക എന്നതാണ്. വിശാലമായി പറഞ്ഞാൽ, ഭരണഘടനയുടെ അനുച്ഛേദം 13 ൽ വിഭാവനം ചെയ്തിട്ടുള്ള ശരിയായ രീതിയിൽ നിയമമാക്കിയ ഒരു വ്യവസ്ഥയുടെ സാധുത പരിശോധിക്കുന്ന പ്രക്രിയ ഈ രണ്ട് ഘട്ടങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതാണ്. തീർച്ചയായും, ഭാഗം III-ന്റെ ലംഘനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള രണ്ടാമത്തെ പരിശോധന, സ്ഥാപിതമായ ഭരണഘടനാ തത്വങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ നടത്തുന്ന കൂടുതൽ ആഴത്തിലുള്ള പരിശോധനയാണ്. *സ്റ്റേറ്റ് ഓഫ് മധ്യപ്രദേശ് v. രാകേഷ് കോഹ്ലി & അനദർ* [4] എന്ന കേസിൽ ഈ കോടതി ഇപ്രകാരം നിരീക്ഷിച്ചു:

---

4. (2012) 6 എസ്സിസി 312

"17.നിയമനിർമ്മാണത്തിലൂടെ സ്ഥാപിതമായ നിയമത്തെ കോടതിക്ക് രണ്ട് കാരണങ്ങളാൽ മാത്രമാണ് റദ്ദാക്കാൻ കഴിയുകയെന്ന് ഈ കോടതി ആവർത്തിച്ച് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്, അതായത് **(i) നിയമം നിർമ്മിക്കാൻ പ്രസ്തുത നിയമനിർമ്മാണ സഭയ്ക്ക് അധികാരമില്ലാത്തപ്പോൾ (ii) അത് ഭരണഘടനയുടെ ഭാഗം III-ൽ പറയുന്ന ഏതെങ്കിലും മൗലികാവകാശങ്ങളെയോ മറ്റ് ഭരണഘടനാപരമായ വ്യവസ്ഥകളെയോ എടുത്തുകളയുകയോ ചുരുക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന സാഹചര്യത്തിൽ."**

(ഊന്നൽ നൽകിയത്)

മുകളിൽ പറഞ്ഞ ഈ വ്യാഖ്യാനം, *ഭാനുമതി & അദേർസ് v. സ്റ്റേറ്റ് ഓഫ് ഉത്തർപ്രദേശ് & അദേർസ്*[5], *സ്റ്റേറ്റ് ഓഫ് ആന്ധ്രാപ്രദേശ് & അദേർസ് v. മക്ഡൊവൽ & കോ. & അദേർസ്*[6], *കുൽദീപ് നായർ & അദേർസ് v. യൂണിയൻ ഓഫ് ഇന്ത്യ & അദേർസ്*[7] എന്നിവയുൾപ്പെടെ മറ്റ് നിരവധി കേസുകളിലും ഈ കോടതി അംഗീകാരത്തോടെ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

12. മുകളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള രണ്ട് തരം സമീപനത്തിന് പുറമെ, നികുതി ചുമത്തുന്ന നിയമങ്ങളുടെ സാധുത പരിശോധിക്കുമ്പോൾ, താഴെ പറയുന്ന തത്വങ്ങളോട് ഒരു വിവേകപരമായ സമീപനം സ്വീകരിക്കാനും രാകേഷ് കോഹ്ലി കേസിൽ (മേൽ പരാമർശം) കോടതി ആവശ്യപ്പെട്ടു:

"32. പാർലമെന്റോ സംസ്ഥാന നിയമസഭയോ പാസാക്കിയ ഒരു നികുതി നിയമത്തിന്റെ ഭരണഘടനാപരമായ സാധുത കൈകാര്യം ചെയ്യുമ്പോൾ, കോടതി താഴെ പറയുന്ന തത്വങ്ങൾ പരിഗണിക്കേണ്ടതാണ്:

(i) പാർലമെന്റോ സംസ്ഥാന നിയമസഭയോ ഉണ്ടാക്കിയ ഒരു നിയമത്തിന്റെ ഭരണഘടനാപരമായ സാധുതയ്ക്ക് അനുകൂലമായി എപ്പോഴും ഒരു പ്രാരംഭഅനുമാനം ഉണ്ടായിരിക്കും,

(ii) ഒരു നിയമനിർമ്മാണവും അത് ഏകപക്ഷീയമോ അല്ലെങ്കിൽ അന്യായമോ യുക്തിരഹിതമോ ആണെന്ന് പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് മാത്രം റദ്ദാക്കാനാവില്ല, **മറിച്ച് ഏതെങ്കിലും ഭരണഘടനാപരമായ പിഴവ് കണ്ടെത്തേണ്ടതുണ്ട്**,

(iii) പാർലമെന്റും സംസ്ഥാന നിയമസഭകളും തങ്ങൾ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യകതകളെക്കുറിച്ച് ബോധവാന്മാരാണെന്ന്

5. (2010) 12 എസ്സിസി 1
6. (1996) 3 എസ്സിസി 709
7. (2006) 7 എസ്സിസി 1

കരുതപ്പെടുന്നതിനാലും, വോട്ടവകാശം വഴി തങ്ങളെ അധികാരത്തിൽ എത്തിച്ച സമൂഹത്തെ വിലയിരുത്താൻ അവർക്കാണ് കൂടുതൽ മികച്ച രീതിയിൽ കഴിയുക എന്നതിനാലും, കോടതി നിയമത്തിന്റെ വിവേകത്തെക്കുറിച്ചോ അവിവേകത്തെക്കുറിച്ചോ നീതിയെക്കുറിച്ചോ അനീതിയെക്കുറിച്ചോ ആശങ്കപ്പെടേണ്ടതില്ല,

(iv) ഒരു ധനകാര്യ നിയമത്തിന്റെയോ സാമ്പത്തിക നിയമത്തിന്റെയോ ഭരണഘടനാപരമായ സാധുത പ്രഖ്യാപിക്കുമ്പോൾ അതുസൃഷ്ടിക്കുന്ന പ്രയാസങ്ങൾ പ്രസക്തമല്ല, കൂടാതെ

(v) നികുതിയുടെ മേഖലയിലെ വർഗ്ഗീകരണത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ നിയമനിർമ്മാണ സഭയ്ക്ക് കൂടുതൽ സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ട്..."

(ഊന്നൽ നൽകിയത്)

13. നിലവിലെ കേസിൽ, അനുച്ഛേദം 245-ന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ഖണ്ഡം (f) നടപ്പിലാക്കാനുള്ള പാർലമെന്റിന്റെ നിയമനിർമ്മാണ അധികാരത്തെ കുറിച്ച് ഒട്ടും തർക്കമില്ല. അത് ഈ കോടതിയെ അടുത്ത പരിശോധനാ ഘട്ടത്തിലേക്ക് എത്തിക്കുന്നു. അതായത്, പ്രസ്തുത ഖണ്ഡം അതിന്റെ രൂപത്തിലോ ഉള്ളടക്കത്തിലോ ഫലത്തിലോ ഭരണഘടനയുടെ ഭാഗം III-ൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ള ഏതെങ്കിലും അവകാശത്തെ ലംഘിക്കുന്നുണ്ടോ?. ഭരണഘടനാ സാധുതയ്ക്ക് അനുകൂലമായ ഒരു അനുമാനത്തോടെയാണ് കോടതിയുടെ പരിശോധന ആരംഭിക്കേണ്ടത് എന്നത് ഇപ്പോൾ തീർപ്പാക്കാക്കപ്പെട്ട കാര്യമാണ്. ഈ അനുമാനം നീതിന്യായപരമായ അച്ചടക്കത്തിൽ നിന്നും വിവേകത്തിൽ നിന്നും മാത്രം ഉടലെടുക്കുന്നതല്ല, ഭരണഘടനയുടെ അടിസ്ഥാന പദ്ധതി അനുസരിച്ച് നിയമനിർമ്മാണത്തിനുള്ള അധികാരം നിയമനിർമ്മാണ സഭയുടെ/പാർലമെന്റിന്റെ മാത്രം പരിധിയിലുള്ളതാണെന്നതാണ് ഇതിന് പ്രധാന കാരണം. നിയമം എപ്പോൾ നിർമ്മിക്കണം, എന്ത് നിയമം നിർമ്മിക്കണം, എത്രത്തോളം നിയമം നിർമ്മിക്കണം എന്നെല്ലാം തീരുമാനിക്കാനുള്ള അധികാരവും ഈ അധികാരത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. അതിനാൽ, നിയമനിർമ്മാണത്തിന്റെ സമയവും ഉള്ളടക്കവും വ്യാപ്തിയും തീരുമാനിക്കുക എന്നത് പ്രാഥമികമായി നിയമനിർമ്മാണ സഭയിൽ ഏൽപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ധർമ്മമാണ്. അത്തരമൊരു അധികാരം ശരിയായ രീതിയിൽ ഉപയോഗിച്ചു എന്ന അടിസ്ഥാനപരമായ അനുമാനത്തോടെയാണ് കോടതി ജുഡീഷ്യൽ പരിശോധന ആരംഭിക്കുന്നത്.

14. 1961 ലെ ആദായനികുതി നിയമ പ്രകാരം നികുതി ബാധകമായ വരുമാന ഇനങ്ങൾ വകുപ്പ് 14 ൽ പട്ടികപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇത് ഒരു സേവിംഗ് ക്ലോസോടെയാണ്

ആരംഭിക്കുന്നത്, കൂടാതെ ബിസിനസ്സിൽ നിന്നോ തൊഴിലിൽ നിന്നോ ഉള്ള ലാഭങ്ങളും നേട്ടങ്ങളും ആദായനികുതിക്ക് വിധേയമായിരിക്കുമെന്ന് വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നികുതി ചുമത്തുന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ പൊതു പ്രഖ്യാപനത്തിനു പിന്നാലെയാണ്, അക്കൗണ്ടിംഗ് രീതി നിർദ്ദേശിക്കുന്ന വകുപ്പ് 145 വരുന്നത്, അത് ഇപ്രകാരമാണ് :

"അക്കൗണ്ടിംഗ് രീതി

145. (1)- "ബിസിനസ് അല്ലെങ്കിൽ പ്രൊഫഷനിലെ ലാഭവും നേട്ടങ്ങളും" അല്ലെങ്കിൽ "മറ്റ് സ്രോതസ്സുകളിൽ നിന്നുള്ള വരുമാനം" എന്നീ തലക്കെട്ടുകൾക്ക് കീഴിൽ നികുതി ചുമത്താവുന്ന വരുമാനം കണക്കാക്കേണ്ടത്, ഉപ-വകുപ്പ് (2)ലെ വ്യവസ്ഥകൾക്ക് വിധേയമായി, നികുതിദാതാവ് സാധാരണയായി ഉപയോഗിക്കുന്ന ക്യാഷ് അല്ലെങ്കിൽ മെർക്കന്റൈൽ അക്കൗണ്ടിംഗ് രീതികളിൽ ഒന്നനുസരിച്ചാണ്.

(2) ഏതെങ്കിലും വിഭാഗത്തിലെ നികുതിദായകർ പിന്തുടരേണ്ട അല്ലെങ്കിൽ ഏതെങ്കിലും വരുമാന വിഭാഗത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ പിന്തുടരേണ്ട അക്കൗണ്ടിംഗ് മാനദണ്ഡങ്ങൾ കേന്ദ്ര സർക്കാർ ഔദ്യോഗിക ഗസറ്റിൽ കാലാകാലങ്ങളിൽ വിജ്ഞാപനം ചെയ്തേക്കാം.

(3) മൂല്യനിർണയ ഉദ്യോഗസ്ഥന് നികുതിദാതാവിന്റെ അക്കൗണ്ടുകളുടെ കൃത്യതയിലോ പൂർണ്ണതയിലോ തൃപ്തിയില്ലെങ്കിൽ, അല്ലെങ്കിൽ ഉപ-വകുപ്പ് (1)ൽ നൽകിയിട്ടുള്ള അക്കൗണ്ടിംഗ് രീതികളോ ഉപ-വകുപ്പ് (2) പ്രകാരം വിജ്ഞാപനം ചെയ്ത അക്കൗണ്ടിംഗ് മാനദണ്ഡങ്ങളോ നികുതിദാതാവ് സ്ഥിരതയോടെ പിന്തുടരുന്നില്ലെങ്കിൽ, മൂല്യനിർണയ ഉദ്യോഗസ്ഥന് വകുപ്പ് 144 ൽ നൽകിയിട്ടുള്ള രീതിയിൽ ഒരു അസസ്മെന്റ് നടത്താവുന്നതാണ്."

(ഊന്നൽ നൽകിയത്)

15. അക്കൗണ്ടിംഗ് രീതി തെരഞ്ഞെടുക്കുക എന്നത് നികുതിദാതാവിന്റെ അധികാരപരിധിയിൽ വരുന്ന ഒരു പ്രത്യേക അവകാശമാണെന്ന് വകുപ്പ് 145 ന്റെ ഉപവകുപ്പ് (1) വ്യക്തമായി പറയുന്നു. കൂടാതെ, ഒരു നികുതിദാതാവിന് മർക്കന്റൈൽ അക്കൗണ്ടിംഗ് സമ്പ്രദായം പിന്തുടരാനും അവകാശമുണ്ട്. മർക്കന്റൈൽ അക്കൗണ്ടിംഗ് സമ്പ്രദായം അനുസരിച്ച്, ബാധ്യതയുടെ സംഭാവ്യതയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് വരുമാന വിലയിരുത്തൽ നടത്തുന്നത്, അല്ലാതെ യഥാർത്ഥ ചെലവിടലിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലല്ല."ക്യാഷ് അല്ലെങ്കിൽ മെർക്കന്റൈൽ സിസ്റ്റം" എന്ന പ്രയോഗം ഈ അക്കൗണ്ടിംഗ് സമ്പ്രദായത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തിലേക്ക് വെളിച്ചം വീശുന്നതാണ്. ഉപവകുപ്പ് (1) ൽ നിന്നുള്ള അവകാശം "ഉപവകുപ്പ് (2) ലെ വ്യവസ്ഥകൾക്ക് വിധേയമാണ്".

അക്കൗണ്ടിംഗിനായുള്ള വരുമാന കണക്കുകൂട്ടൽ, വെളിപ്പെടുത്തൽ മാനദണ്ഡങ്ങൾ എന്നിവ നിർദ്ദേശിക്കാൻ ഉപവകുപ്പ് (2)കേന്ദ്ര സർക്കാരിന് വ്യക്തമായി അധികാരം നൽകുന്നു. ഉപവകുപ്പ് (2) പ്രാപ്തി നൽകുന്ന ഒരു വ്യവസ്ഥയാണ് എന്നതിൽ തർക്കമില്ല. ഒരു അക്കൗണ്ടിംഗ് സമ്പ്രദായം സ്വീകരിക്കുന്നതിന് നികുതിദാതാവിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം, കേന്ദ്ര സർക്കാർ വിജ്ഞാപനം ചെയ്യുന്ന റെഗുലേഷനുകളാൽ നിയന്ത്രിക്കപ്പെടുന്നു. ആ വിജ്ഞാപനങ്ങൾക്കു കീഴിൽ വരുന്ന നികുതിദാതാക്കൾ ഈ നിയന്ത്രണങ്ങൾ പാലിക്കേണ്ടതാണ്.

16. ബാധ്യത നിർവഹിക്കുന്നതിനായി യഥാർത്ഥ പേയ്മെന്റ് നടത്താതെ തന്നെ, മുൻ വർഷം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട ബാധ്യതകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് നികുതിദാതാവിന് ലഭ്യമായ കിഴിവുകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാണ് വകുപ്പ് 43 ബി നിയമമാക്കിയത്. ഒരു പ്രത്യേക അക്കൗണ്ടിംഗ് രീതി സ്വീകരിക്കുന്നതിനുള്ള നികുതിദാതാവിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്മേൽ ഒരു തടസ്സവും ഏർപ്പെടുത്തുന്ന വ്യവസ്ഥയല്ല ഇത്, നിയമപരമായ ഏതെങ്കിലും കിഴിവ് ഇതിലൂടെ നികുതിദാതാവിന് നിഷേധിക്കുന്നുമില്ല. പകരം, ഒരു പ്രത്യേക തലക്കെട്ടിന് കീഴിൽ കിഴിവ് ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു അധിക വ്യവസ്ഥയായി മാത്രം ഇത് പ്രവർത്തിക്കുന്നു.

17. "ചില കിഴിവുകൾ യഥാർത്ഥ പേയ്മെന്റിൽ മാത്രം" എന്നാണ് വകുപ്പ് 43 ബി–യുടെ തലക്കെട്ട് . ഇത് ഒരു നോൺ–ഒബ്സ്റ്റന്റ് ക്ലോസോടെയാണ് ആരംഭിക്കുന്നത്. സ്ഥാപിതമായ വ്യാഖ്യാന തത്വങ്ങൾ പ്രകാരം, സമാന സാഹചര്യത്തിൽ പ്രയോഗിക്കാവുന്ന മറ്റേതൊരു നിയമ വ്യവസ്ഥയ്ക്കു മേലെയും ഒരു വ്യവസ്ഥയ്ക്ക് മുൻഗണന നൽകുന്ന സ്വഭാവത്തിൽ ഉള്ളതാണ് നോൺ– ഒബ്സ്റ്റന്റ് ക്ലോസ്. മറിച്ച് വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിട്ടില്ലാത്തിടത്തോളം, പാർലമെന്റ് പ്രസ്തുത വ്യവസ്ഥയ്ക്ക് അനുവദിച്ച പരിധിക്കുള്ളിൽ മറ്റേതൊരു വ്യവസ്ഥയാലും അത് നിയന്ത്രിക്കപ്പെടുകയോ അസാധുവാക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യില്ലെന്ന് ഈ ഖണ്ഡം പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. അനുവദനീയമായ കിഴിവുകളിൽ നിന്ന് ചില കിഴിവുകളെ നിയമനിർമ്മാണ സഭ കാലാകാലങ്ങളിൽ ബോധപൂർവം വേർതിരിക്കുകയും അത്തരം കിഴിവുകൾ യഥാർത്ഥ പേയ്മെന്റിന്റെ വ്യവസ്ഥയ്ക്ക് വിധേയമാക്കുന്നതിനായി വകുപ്പ് 43 ബി–യുടെ പരിധിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. അത്തരമൊരു വ്യവസ്ഥയിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന പ്രത്യേക ഇനങ്ങളുടെ കിഴിവുകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ബാധ്യതയുടെ സംഭാവ്യതയെ അടിസ്ഥാനമാക്കുന്ന മർക്കന്റൈൽ അക്കൗണ്ടിംഗ് സമ്പ്രദായത്തിന്റെ തത്വത്തിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായ ഫലം ഉണ്ടാക്കിയേക്കാം, എന്നാൽ മറ്റ് ഇനങ്ങൾക്ക് ഇത് ബാധകമല്ല. ഇത് നിയമനിർമ്മാണ സഭയുടെ പരിധിയിൽ വരുന്ന കാര്യമാണ്, അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിൽ സഭയ്ക്ക് അതിന്റേതായ വിവേകം ഉണ്ടായിരിക്കും.

18. 1983 മുതലാണ് വകുപ്പ് 43 ബി–യുടെ നിലനിൽപ്പ് ആരംഭിക്കുന്നത്. 1961–ലെ നിയമത്തിൽ അത്തരമൊരു വ്യവസ്ഥ കൊണ്ടുവരുന്നതിനെ കുറിച്ച് അപ്പോഴാണ്

നിയമനിർമ്മാണ സഭ ചിന്തിച്ചത്. നികുതിദാതാവ് നികുതിയോ ഡ്യൂട്ടിയോ ആയി നൽകേണ്ട തുക, ഏതെങ്കിലും പ്രൊവിഡന്റ് ഫണ്ടിലേക്കോ സൂപ്പർആനുവേഷൻ ഫണ്ടിലേക്കോ ഉള്ള സംഭാവനയായി തൊഴിലുടമ നൽകേണ്ട തുക എന്നിവ സംബന്ധിച്ച കിഴിവുകൾ തുടക്കത്തിൽ ഈ വ്യവസ്ഥയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. നിയമപരമായ ബാധ്യതകളും ജീവനക്കാരുടെ ക്ഷേമത്തിനായുള്ള മറ്റ് ബാധ്യതകളും ഒഴിവാക്കുന്ന ചില പ്രവണതകളെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയാണ് ഈ കിഴിവുകൾ ഉൾപ്പെടുത്തിയതിനെ നിയമനിർമ്മാണ സഭ വിശദീകരിച്ചത്. പുതുതായി ഉൾപ്പെടുത്തിയ വ്യവസ്ഥയുടെ വ്യാപ്തിയും ഫലവും, 1983 ലെ ധനകാര്യ ബില്ലിലെ വ്യവസ്ഥകൾ വിശദീകരിക്കുന്ന മെമ്മോറാണ്ടത്തിലെ ഖണ്ഡിക 60–ൽ ഇപ്രകാരം വിശദീകരിക്കുന്നു:

> "60.... ഈ പ്രവണത തടയുന്നതിനായി, നിലവിൽ പ്രാബല്യത്തിലുള്ള ഏതെങ്കിലും നിയമപ്രകാരം നികുതിയായോ ഡ്യൂട്ടിയായോ (അത്തരം നികുതിയോ ഡ്യൂട്ടിയോ തർക്കത്തിലാണോ അല്ലയോ എന്നത് പരിഗണിക്കാതെ) അല്ലെങ്കിൽ ഒരു തൊഴിലുടമ എന്ന നിലയിൽ ഏതെങ്കിലും പ്രൊവിഡന്റ് ഫണ്ടിലേക്കോ സൂപ്പർആനുവേഷൻ ഫണ്ടിലേക്കോ ഗ്രാറ്റുവിറ്റി ഫണ്ടിലേക്കോ അല്ലെങ്കിൽ ജീവനക്കാരുടെ ക്ഷേമത്തിനായുള്ള മറ്റേതെങ്കിലും ഫണ്ടിലേക്കോ ഉള്ള വിഹിതമായോ നികുതിദാതാവ് അടയ്ക്കേണ്ട ഏതെങ്കിലും തുകയ്ക്ക് അനുവദിച്ചിട്ടുള്ള നികുതിയിളവ്, പ്രസ്തുത തുക അദ്ദേഹം യഥാർത്ഥത്തിൽ അടയ്ക്കുന്ന മുൻവർഷത്തിലെ വരുമാനം കണക്കാക്കുമ്പോൾ മാത്രം അനുവദിക്കപ്പെടും എന്ന് വ്യവസ്ഥ ചെയ്യാൻ നിർദ്ദേശിക്കുന്നു."

സെസ്സ്, തൊഴിലുടമ നൽകേണ്ട ബോണസ് അല്ലെങ്കിൽ കമ്മീഷൻ, ധനകാര്യ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കും ഷെഡ്യൂൾഡ് ബാങ്കുകൾക്കും നൽകേണ്ട വായ്പകളുടെ പലിശ, തൊഴിലുടമ നൽകുന്ന ലീവ് എൻക്യാഷ്മെന്റിന് പകരമുള്ള പേയ്മെന്റ്, റെയിൽവേയ്ക്ക് നൽകാനുള്ള കുടിശ്ശികയുടെ തിരിച്ചടവ് എന്നിവയുൾപ്പെടെ കൂടുതൽ കിഴിവുകൾ കാലക്രമേണ നിയമനിർമ്മാണ സഭ വകുപ്പ് 43 ബി–യിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി. അങ്ങനെ മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ, വകുപ്പ് 43 ബി–യിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള കിഴിവുകളുടെ സ്വഭാവത്തിൽ ഏകസ്വഭാവമോ ഏകീകരണമോ ഇല്ല. അതിനാൽ, നിയമാനുസൃത ബാധ്യതകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട കിഴിവുകൾക്ക് മാത്രമായാണ് ഈ വകുപ്പ് വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിട്ടുള്ളത് എന്ന് പറയുന്നത് ശരിയല്ല. വകുപ്പ് 43 ബി ഒരു മിശ്രിതമാണ്, വ്യത്യസ്ത സാമ്പത്തിക സാഹചര്യങ്ങൾ നിറവേറ്റുന്നതിനായി കാലാകാലങ്ങളിൽ പുതിയതും വ്യത്യസ്തവുമായ ഇനങ്ങൾ അതിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്, അതതു കാലത്തെ സർക്കാരാണ് അവ ഏറ്റവും നന്നായി നിർണ്ണയിക്കുന്നത്. നിയമനിർമ്മാണ സഭ ഒരു പുതിയ ബാധ്യത സൃഷ്ടിക്കുന്നതോ നിലവിലുള്ള

ഒരു ബാധ്യത ഒഴിവാക്കുന്നതോ ഒരു കിഴിവ് സൃഷ്ടിക്കുന്നതോ നിലവിലുള്ള ഒരു കിഴിവ് അസാധുവാക്കുന്നതോ കിഴിവിനെ നിയമങ്ങൾക്കോ വ്യവസ്ഥകൾക്കോ വിധേയമാക്കുന്നതോ അസാധാരണമോ അസ്വാഭാവികമോ ആയ കാര്യമല്ല.

19. ഒരു വർഷത്തിൽ, ശമ്പളത്തോടുകൂടിയ അവധി ഉപയോഗിക്കപ്പെടാതെ ബാക്കി ആവുകയാണെങ്കിൽ, അതിന് പകരമായി ജീവനക്കാർക്ക് ഒരു നിശ്ചിത തുക നൽകുന്നതിനെയാണ് ലീവ് എൻക്യാഷ്മെന്റ് സ്കീം എന്ന് പറയുന്നത്. ജീവനക്കാർക്ക് അനുകൂലമായതും പ്രയോജനകരമായതുമായ പേയ്മെന്റാണ് ഇത്. എന്നിരുന്നാലും, ഇത് ഒരു ദാനത്തിന്റെ രൂപത്തിലല്ലാ നൽകുന്നത്, മറിച്ച് ജീവനക്കാരന്റെ സേവന വ്യവസ്ഥകളുടെ ഒരു ഭാഗമാണ് ഇത്. പേയ്മെന്റ് നടത്തേണ്ട സമയം വരുമ്പോൾ ജീവനക്കാരന് അത്തരമൊരു പേയ്മെന്റ് യഥാർത്ഥത്തിൽ നൽകാതെ, ലീവ് എൻക്യാഷ്മെന്റ് ബാധ്യത തീർപ്പാക്കുന്നതിന്റെ പേരിൽ മുൻകൂട്ടി നികുതി ബാധ്യതയിൽ നിന്ന് ഒരു തൊഴിലുടമ കിഴിവ് നേടുകയാണെങ്കിൽ, ഗുരുതരമായ പ്രത്യാഘാതം ഉണ്ടായേക്കാം. ജീവനക്കാരന്റെ വിരമിക്കലിന്റെ സമയത്ത് (അല്ലെങ്കിൽ മറ്റേതെങ്കിലും കാരണത്താൽ) അത്തരമൊരു പേയ് മെന്റിനുള്ള സമയം വരുമ്പോൾ, ഒരു തൊഴിലുടമ അത് നൽകാൻ വിസമ്മതിച്ചേക്കാം. തൽഫലമായി, തന്റെ അധ്വാനത്തിന്റെ ഭാഗമായ അവകാശം നേടുന്നതിന് നിരപരാധിയായ ജീവനക്കാർ അവരുടെ ജീവിതത്തിന്റെ സായാഹ്നത്തിൽ വ്യവഹാരത്തിന് ഇറങ്ങേണ്ടി വരും. അവരുടേതല്ലാത്ത പിഴവിനാണ് അത് സംഭവിക്കുന്നത്. അതോടൊപ്പം, ഇത് തൊഴിലുടമയ്ക്ക് ഇരട്ട ആനുകൂല്യത്തിന് കാരണമാകും– യഥാർത്ഥ പേയ്മെന്റിന്റെ ഭാരമില്ലാതെ നികുതി ബാധ്യതയിൽ നിന്നുള്ള മുൻകൂർ കിഴിവ് നേടുന്നതിനും സന്ദർഭം വരുമ്പോൾ പണം നൽകാൻ വിസമ്മതിക്കുന്നതിനും അവസരം ലഭിക്കും. ഈ അന്യായത്തെയാണ് ഖണ്ഡം (എഫ്) പരിഹരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്.

20. ലീവ് എൻകാഷ്മെന്റ് ബാധ്യതയുടെ സ്വഭാവം അത്തരത്തിലുള്ളതായതിനാൽ അതേ വർഷം തന്നെ യഥാർത്ഥ പേയ്മെന്റ് നടത്തുന്നത് അസാധ്യമാണ് എന്ന എതിർ കക്ഷികളുടെ വാദത്തിന്, ഖണ്ഡത്തിന്റെ അസാധുത പരിഗണിക്കുമ്പോൾ യാതൊരു പ്രാധാന്യവും ഇല്ല. കാരണം, പേയ്മെന്റ് നടത്തുന്ന സമയം നിയന്ത്രിക്കുക എന്നതിലല്ലാ ഈ വ്യവസ്ഥ ഊന്നൽ നൽകുന്നത്. മറിച്ച് അത്തരം ബാധ്യതയുടെ പേരിൽ കിഴിവ് ക്ലെയിം ചെയ്യുന്ന സമയം കർശനമായി നിയന്ത്രിക്കുക എന്നതാണ് ഇതിലൂടെ ലക്ഷ്യമിട്ടിട്ടുള്ളത്. മുകളിൽ ചർച്ച ചെയ്തതുപോലെ, ഈ ഖണ്ഡം വഴി പരിഹരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ദുരുപയോഗം എന്താണെന്നത് ഈ നിലപാടിന് വ്യക്തത നൽകുന്നു.

21. ഒരു നിയമത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനം ആ നിയമത്തിന്റെ സ്വഭാവവുമായി ബന്ധമില്ലാത്ത തരത്തിൽ ആകരുത് എന്നത് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കണം. വകുപ്പ് 43 ബി–യുടെ മറ്റ് ഖണ്ഡങ്ങളെ

പോലെ തന്നെ, ഒരു പ്രത്യേക അന്യാ യത്തിന് പരിഹാരം കാണുന്നതിനായി ഖണ്ഡം (എഫ്) നിയമമാക്കുകയുണ്ടായി. പൊതുനന്മ, ജീവനക്കാരുടെ ക്ഷേമം, വരുമാനത്തിൽ നിന്നുള്ള തട്ടിപ്പ് തടയൽ എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള ആശങ്കകളും പ്രസ്തുത ഖണ്ഡത്തിൽ വ്യക്തമാണ്. അത്തരം നിയമങ്ങളെ അവ അടിച്ചമർത്താൻ ശ്രമിക്കുന്ന ദ്രോഹത്തിന്റെ കണ്ണിലൂടെയാണ് കാണേണ്ടത്, അതായത് ***ഹെയ്ഡൻസ് കേസ് തത്വം***[8] പ്രയോഗിക്കുക. ***ക്രോഫോർഡ്, സ്റ്റാറ്റ്യൂട്ടറി കൺസ്ട്രക്ഷൻ***[9] എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ, ഇതു സംബന്ധിച്ച് നൽകിയ വിശദീകരണം പ്രയോജനപ്രദമാണ്, അത് ഇപ്രകാരമാണ് : *"വരുമാനത്തിന്മേലുള്ള വഞ്ചന തടയാൻ വേണ്ടി രൂപപ്പെടുത്തിയ ഒരു നിയമനിർമ്മാണത്തെ, നികുതി ചുമത്തുന്ന നിയമം എന്നതിലുപരിയായി വഞ്ചനക്കെതിരായുള്ള നിയമമായിട്ടാണ് കണക്കാക്കേണ്ടത്, അതിനാൽ അതിൽ സർക്കാരിന് അനുകൂലമായി ഉദാരമായ ഒരു വ്യാഖ്യാനം നൽകണം.*

സ്റ്റേറ്റ് ഓഫ് തമിഴ്നാട് v. എം.കെ. കന്തസ്വാമി [10] എന്ന കേസിൽ, പരിഹാര നിയമങ്ങളെ (remedial statutes) വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് ഈ കോടതി ഇപ്രകാരം വിശദീകരിച്ചു:

> "26. നികുതി ചുമത്തുന്ന വ്യവസ്ഥ എന്നതിനൊപ്പെ ഒരു പരിഹാര വ്യവസ്ഥ കൂടിയാണ് വകുപ്പ് 7–എ എന്ന് ഓർക്കണം. നികുതി ചോർച്ച തടയുകയും നികുതി വെട്ടിപ്പ് ഒഴിവാക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നതാണ് ഇതിന്റെ പ്രധാന ലക്ഷ്യം. **അത്തരമൊരു വ്യവസ്ഥയെ വ്യാഖ്യാനിക്കുമ്പോൾ, അതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യത്തെ പരാജയപ്പെടുത്തുകയും, ഫലത്തിൽ അതിനെ നിയമപുസ്തകത്തിൽ നിന്ന് തുടച്ചുമാറ്റുകയും ചെയ്യുന്ന തരത്തിലുള്ള ഒരു വ്യാഖ്യാനം ഒഴിവാക്കണം.** ഒന്നിലധികം വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ സാധ്യമാണെങ്കിൽ, അതിന്റെ പ്രവർത്തനക്ഷമതയും ഫലപ്രാപ്തിയും നിലനിർത്തുന്ന വ്യാഖ്യാനത്തിനാണ്, അതിനെ ഉപയോഗശൂന്യമാക്കുകയോ ഫലശൂന്യമാക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന വ്യാഖ്യാനത്തേക്കാൾ മുൻഗണന നൽകേണ്ടത്. ഹൈക്കോടതി സ്വീകരിച്ച വീക്ഷണം ഈ അടിസ്ഥാന വ്യാഖ്യാന തത്വത്തിന് വിരുദ്ധമാണ്."
>
> (ഊന്നൽ നൽകിയത്)

23. ഖണ്ഡം (എഫ്)–ന്റെ ഭരണഘടനാപരമായ സാധുതയെക്കുറിച്ചുള്ള വിലയിരുത്തലിനു ശേഷം, ഹൈക്കോടതി അതിന്റെ സാധുതയ്ക്ക് എതിരായി വിധി പറയാൻ ഉപയോഗിച്ച കാരണങ്ങളിലേക്ക് ഈ കോടതി ഇപ്പോൾ കടക്കുകയാണ്. പ്രസ്തുത

---

8. (1584) 3 കോ റെപ് 7
9. ക്രോഫോർഡ്, സ്റ്റാറ്റ്യൂട്ടറി കൺസ്ട്രക്ഷൻ പേജ് 508.
10. (1975) 4 എസ്സിസി 745

ഖണ്ഡത്തിന്റെ ഭരണഘടനാപരമായ സാധുതയെ ചോദ്യം ചെയ്തുകൊണ്ട് പ്രതികൾ ഉന്നയിച്ച വാദങ്ങളെ പ്രധാനമായും മൂന്ന് കാരണങ്ങളിലാണ് ഹൈക്കോടതി അംഗീകരിച്ചതെന്ന് ഈ കോടതി ശ്രദ്ധിക്കുന്നു:

(i) നിയമനിർമ്മാണത്തിന്റെയും വകുപ്പ് 43 ബി–യിൽ അത് ഉൾപ്പെടുത്തിയതിന്റെയും പിന്നിലുള്ള ലക്ഷ്യങ്ങളും കാരണങ്ങളും വെളിപ്പെടുത്തിയില്ല;

(ii) ഖണ്ഡം (എഫ്) വകുപ്പ് 43 ബി–യിലെ മറ്റ് ക്ലോസുകളുമായി പൊരുത്തക്കേടുള്ളതാണ്, കൂടാതെ പ്രാരംഭ നിയമനിർമ്മാണവുമായി ഈ ഖണ്ഡത്തെ ബന്ധിപ്പിക്കാനാകില്ല;

(iii) ഭാരത് എർത്ത് മൂവേഴ്സ് (മേൽ പരാമർശം) കേസിലെ ഈ കോടതിയുടെ വിധി അസാധുവാക്കാൻ വേണ്ടി മാത്രമാണ് ഈ നിയമം നടപ്പിലാക്കിയത്.

<u>ലക്ഷ്യങ്ങളും കാരണങ്ങളും വെളിപ്പെടുത്താതിരിക്കൽ</u>

24. ഒരു നിയമപരമായ വ്യവസ്ഥ നിയമമാക്കിയതിന് പിന്നിലെ നിയമനിർമ്മാണ സഭയുടെ ഉദ്ദേശ്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതിനാണ്, നിയമനിർമാണത്തിന്റെ ഭാഗമായി ലക്ഷ്യങ്ങളും കാരണങ്ങളും വിശദമാക്കുന്നത്. നിയമത്തിൽ തന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള ലക്ഷ്യങ്ങളുടെയും കാരണങ്ങളുടെയും വെളിച്ചത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കുമ്പോൾ ഒരു നിയമത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യമോ അന്തർലീനമായ ലക്ഷ്യമോ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുമെന്നതിൽ സംശയമില്ല. ജനങ്ങളുടെ താൽപ്പര്യം ഭരണഘടനാപരമായി നിയമനിർമ്മാണ സഭയിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നതിനാൽ, നിയമനിർമ്മാണ സഭയുടെ യഥാർത്ഥ ഉദ്ദേശ്യം കണ്ടെത്തുക എന്നതാണ് അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട വ്യാഖ്യാന തത്വം. ഒരു നിയമ വ്യവസ്ഥയുടെ വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ കോടതിയോട് ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ, ആ വ്യവസ്ഥയുടെ പ്രാധാന്യം മനസ്സിലാക്കാൻ ഈ ലക്ഷ്യങ്ങളും കാരണങ്ങളും സഹായിക്കും. ലക്ഷ്യങ്ങളുടെയും കാരണങ്ങളുടെയും പ്രസ്താവനയെ വ്യാഖ്യാന പ്രക്രിയയിൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിനെ കുറിച്ച് *സ്റ്റേറ്റ് ഓഫ് തമിഴ്നാട് & അദേർസ് v. കെ. ശ്യാം സുന്ദർ ആൻഡ് അദേർസ്* [11] കേസിൽ, ഈ കോടതി ഊന്നൽ നൽകുകയും ഇപ്രകാരം നിരീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു:

> "66. ബില്ലിനോടൊപ്പം ചേർത്തിട്ടുള്ള, ലക്ഷ്യങ്ങളുടെയും കാരണങ്ങളുടെയും പ്രസ്താവനയെ, പാസാക്കാപ്പെടുന്ന നിയമത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിനുള്ള ഒരു സഹായമായി സ്വീകാരിക്കാനാകില്ല. എങ്കിലും, നിയമം നിർമ്മിക്കുന്നതിലേക്ക് നയിച്ച അക്കാലത്തെ സാഹചര്യങ്ങൾ, അത് പരിഹരിക്കാൻ ശ്രമിച്ച പ്രശ്നത്തിന്റെ വ്യാപ്തിയും അടിയന്തിരതയും എന്നിവയെല്ലാം മനസ്സിലാക്കുക എന്ന പരിമിതമായ

11 (2011) 8 എസ്സിസി 737

ആവശ്യത്തിനായി ഇത് ഉപയോഗിക്കാം. നിയമനിർമ്മാണ സഭ പാസാക്കിയ ഏതൊരു നിയമത്തിന്റെയും ലക്ഷ്യം എന്താണെന്ന് കണ്ടെത്തുന്നതിൽ ലക്ഷ്യങ്ങളുടെയും കാരണങ്ങളുടെയും പ്രസ്താവന പ്രസക്തമായേക്കാം. നിയമം നടപ്പിലാക്കാൻ നിയമനിർമ്മാണ സഭയെ പ്രേരിപ്പിച്ച കാരണങ്ങൾ അതിൽ നിന്ന് മനസിലാക്കാം. 'നിയമത്തിന്റെ ലക്ഷ്യവും ഉദ്ദേശ്യവും മനസ്സിലാക്കാൻ... അതിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളുടെയും കാരണങ്ങളുടെയും പ്രസ്താവന കോടതിക്ക് പരിശോധിക്കാവുന്നതാണ്.' (ഊന്നൽ നൽകിയത്) (കാണുക: *കവളപ്പാറ കോട്ടാരത്തിൽ കൊച്ചുണ്ണി v. സ്റ്റേറ്റ്സ് ഓഫ് മദ്രാസ് ആൻഡ് കേരള* [എഐആർ 1960 എസ്സി 1080], *ടാറ്റാ പവർ കോ. ലിമിറ്റഡ് v. റിലയൻസ് എനർജി ലിമിറ്റഡ്* [(2009) 16 എസ്സിസി 659], എസ്സിസി പേജ് 686, ഖണ്ഡിക 79)

67. *എ. മഞ്ജുള ഭാഷിണി* (2009) 8 എസ്സിസി 431 കേസിൽ ഈ കോടതി ഇപ്രകാരം വിധിച്ചു: (എസ്സിസി പേജ് 459, ഖണ്ഡിക 40)

> "40. മുകളിൽ പറഞ്ഞ വിധിന്യായങ്ങളിൽ നിന്ന് ഉരുത്തിരിഞ്ഞുവരുന്ന ആശയം ഇതാണ്: ഒരു പ്രത്യേക നിയമം നടപ്പിലാക്കാൻ കാരണമായ ബില്ലിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന, ലക്ഷ്യങ്ങളുടെയും കാരണങ്ങളുടെയും പ്രസ്താവനയെ ആ നിയമത്തിന്റെ വ്യവസ്ഥകൾ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരേയൊരു അടിസ്ഥാനമായി കണക്കാക്കാൻ കഴിയില്ലെങ്കിലും, നിയമ നിർമാണത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലം, മുൻകാല കാര്യങ്ങൾ, നിയമം വഴി പരിഹരിക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ച ദുരുപയോഗം എന്നിവ മനസ്സിലാക്കാൻ അതിനെ പരാമർശിക്കാവുന്നതാണ്. നിയമനിർമ്മാണ സഭയുടെ യഥാർത്ഥ ഉദ്ദേശ്യ, കൂടാതെ/അല്ലെങ്കിൽ പ്രത്യേക നിയമം നടപ്പിലാക്കുന്നതിലൂടെ നേടാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ലക്ഷ്യം എന്നിവ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനോ അല്ലെങ്കിൽ അത്തരം നിയമം ഉണ്ടാക്കിയ വർഗ്ഗീകരണത്തിന്റെ യുക്തിസഹത വിലയിരുത്തുന്നതിനോ ഒരു ബാഹ്യ സഹായമായി ലക്ഷ്യങ്ങളുടെയും കാരണങ്ങളുടെയും പ്രസ്താവനയെ പരിഗണിക്കാവുന്നതാണ്." (ഊന്നൽ നൽകിയത്)

68. അങ്ങനെ, ഏതൊരു നിയമനിർമ്മാണത്തിന്റെയും ലക്ഷ്യങ്ങളുടെയും കാരണങ്ങളുടെയും പ്രസ്താവന ആ നിയമനിർമ്മാണം കൊണ്ടുവരാനുള്ള പ്രധാന കാരണം വിശദീകരിക്കുന്നുവെന്ന് മേൽപ്പറഞ്ഞ ചർച്ചയിൽ നിന്ന് വ്യക്തമാകുന്നു. കൂടാതെ, നിയമനിർമ്മാണ സഭയുടെ യഥാർത്ഥ ഉദ്ദേശ്യം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനോ, അല്ലെങ്കിൽ പ്രത്യേക നിയമം നടപ്പിലാക്കുന്നതിലൂടെ നേടാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ലക്ഷ്യം കണ്ടെത്തുന്നതിനോ, അല്ലെങ്കിൽ അത്തരം നിയമം ഉണ്ടാക്കിയ

വർഗ്ഗീകരണങ്ങളുടെ യുക്തിസഹത വിലയിരുത്തുന്നതിനോ പോലും ഇത് പരിശോധിക്കാവുന്നതാണ്."

25. എന്നാൽ, നിയമനിർമ്മാണ അധികാരത്തെക്കുറിച്ചും നിയമനിർമ്മാണത്തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെക്കുറിച്ചും അവ്യക്തതയില്ലാ എന്നിരിക്കെ, ശരിയായ രീതിയിൽ നിയമമാക്കിയ ഒരു വ്യവസ്ഥയുടെ നിലനിൽപ്പിന് ലക്ഷ്യങ്ങളും കാരണങ്ങളും പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നത് അനിവാര്യമാണ് എന്ന വാദത്തെ പിന്തുണയ്ക്കുന്ന ഏതെങ്കിലും നിയമമോ വിധിന്യായമോ കീഴ്വഴക്കമോ ഈ കോടതിയുടെ ശ്രദ്ധയിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ടില്ല. വാസ്തവത്തിൽ, ലക്ഷ്യങ്ങളും കാരണങ്ങളും വ്യാഖ്യാനത്തിനുള്ള ബാഹ്യ സഹായങ്ങളുടെ പട്ടികയിൽ വരുന്നതാണ്, വ്യാഖ്യാന പ്രക്രിയയിൽ പരിമിതമായ ആവശ്യത്തിനായി പരിഗണിക്കാവുന്നതാണ്. *സ്റ്റേറ്റ് ഓഫ് വെസ്റ്റ് ബംഗാൾ v. യൂണിയൻ ഓഫ് ഇന്ത്യ* [12] എന്ന കേസ് ഇവിടെ പരിഗണിക്കാവുന്നതാണ്, അതിൽ കോടതി നിയമപരമായ നിലപാട് ഇപ്രകാരം വിശദീകരിച്ചു:

"13. ...എങ്കിലും, പാർലമെന്റിൽ അവതരിപ്പിക്കുമ്പോൾ ഒരു ബില്ലിനോടൊപ്പം ചേർക്കുന്ന ലക്ഷ്യങ്ങളുടെയും കാരണങ്ങളുടെയും പ്രസ്താവനയെ നിയമത്തിലെ പ്രസക്തമായ വ്യവസ്ഥകളുടെ യഥാർത്ഥ അർത്ഥവും ഫലവും നിർണ്ണയിക്കുന്നതിന് ഉപയോഗിക്കാൻ കഴിയില്ല എന്നത് പരക്കെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടതാണ്. നിയമനിർമ്മാണത്തിലേക്ക് നയിച്ച പശ്ചാത്തലവും മുൻകാല കാര്യങ്ങളും മനസ്സിലാക്കുന്നതിനുള്ള പരിമിതമായ ആവശ്യത്തിനായല്ലാതെ അവ ഉപയോഗിക്കാൻ കഴിയില്ല. എന്നാൽ ഈ പ്രസ്താവനയെ നിയമനിർമ്മാണത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിനുള്ള ഒരു സഹായമായി കരുതാനാവില്ല. സംസ്ഥാനത്തിൽ നിക്ഷിപ്തമായ ഉടമസ്ഥാവകാശങ്ങൾ ഏറ്റെടുക്കുന്നതിന് അല്ലെങ്കിൽ ധാതുക്കളുടെ ഉടമകൾ എന്ന നിലയിൽ സംസ്ഥാന സർക്കാരുകൾക്കുള്ള അവകാശങ്ങളെ ഏതെങ്കിലും തരത്തിലും ബാധിക്കുന്നതിന് നിയമനിർമാണസഭ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നില്ലെന്ന് കാണിക്കാൻ ആ പ്രസ്താവനയെ ഉപയോഗിക്കാൻ ഈ കോടതിക്ക് കഴിയില്ല.. പാർലമെന്റ് പാസാക്കിയ ഒരു നിയമം മുഴുവൻ നിയമനിർമ്മാണ സഭയുടെയും കൂട്ടായ ഉദ്ദേശ്യത്തിന്റെ പ്രകടനമാണ്,.അതിനാൽ ഒരു വ്യക്തി,അതൊരു മന്ത്രിയാണെങ്കിൽ പോലും, നിയമത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും ലക്ഷ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും നടത്തുന്ന ഏതൊരു പ്രസ്താവനയെയും നിയമത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ള വാക്കുകളുടെ പൊതുവായ സ്വഭാവത്തെ കുറച്ചുകാണിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കാൻ കഴിയില്ല."

12. എഐആര് 1963 എസ്സി 1241

സഞ്ജീവ് കോക്ക് മാനുഫാക്ചറിംഗ് കമ്പനി v. ഭാരത് കോക്കിംഗ് കോൾ ലിമിറ്റഡ് ആൻഡ് അനദർ [13] എന്ന കേസിൽ ഈ നിലപാട് കൂടുതൽ വ്യക്തമാക്കിക്കൊണ്ട് കോടതി ഇനിപ്പറയുന്ന പ്രകാരം നിരീക്ഷിച്ചു:

> "25. ...പാർലമെന്റിനുവേണ്ടി ആർക്കും സംസാരിക്കാൻ കഴിയില്ല, പാർലമെന്റ് ഒരിക്കലും കോടതിയുടെ മുമ്പാകെ വരുന്നില്ല. തങ്ങൾ പറയാനുദ്ദേശിച്ചത് പാർലമെന്റ് പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞാൽ, പാർലമെന്റ് എന്താണ് ഉദ്ദേശിച്ചതെന്ന് കോടതിക്ക് മാത്രമേ പറയാൻ കഴിയൂ. മറ്റാർക്കും കഴിയില്ല. ഒരു നിയമം പാർലമെന്റിൽ നിന്ന് പുറത്തുവന്നു കഴിഞ്ഞാൽ, പാർലമെന്റിനെ പ്രതിധ്വനിക്കാൻ (വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ) കഴിയുന്ന ഏക ആധികാരിക ശബ്ദം കോടതി മാത്രമാണ്. നിയമത്തിന്റെ ഭാഷയും മറ്റ് അനുവദനീയമായ സഹായങ്ങളും ഉപയോഗിച്ച് കോടതി ഇത് ചെയ്യും..."

അതിനാൽ, വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുള്ള ലക്ഷ്യങ്ങളും കാരണങ്ങളും ഒരു വ്യവസ്ഥയുടെ സാധുത പരിശോധിക്കുന്നതിൽ കോടതിയെ പരിമിതമായ അളവിൽ സഹായിക്കുന്നു, പ്രത്യേകിച്ചും അവ്യക്തമായ ഒരു വ്യവസ്ഥയുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിനായി കോടതി ഇരിക്കുമ്പോൾ.

26. ഒരു വ്യവസ്ഥയുടെ സാധുത കോടതി പരിശോധിക്കുമ്പോൾ, പ്രാഥമികമായി പരിഗണിക്കേണ്ടത് ആ വ്യവസ്ഥയിലെ വാക്കുകളുടെ വാച്യാർത്ഥമാണ്. കാരണം, നിയമനിർമ്മാണ സഭ സംസാരിക്കുന്നത് വാചകങ്ങളിലൂടെയാണ്. ആ വാചകങ്ങളുടെ അർത്ഥത്തിൽ വ്യക്തത കുറവില്ലെങ്കിൽ, വാചകങ്ങൾക്കപ്പുറമുള്ള വ്യാഖ്യാനത്തിലേക്ക് പോകാൻ കോടതിക്ക് പരിമിതമായ സാധ്യത മാത്രമാണുള്ളത്. ഇതാണ് വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ ആദ്യ പരീക്ഷണം, ഇത് പലപ്പോഴും അക്ഷരങ്ങളുടെ വ്യാഖ്യാനം എന്ന് അറിയപ്പെടുന്നു. വ്യവസ്ഥയിലെ വാചകങ്ങൾ അവ്യക്തമല്ലെങ്കിൽ, നിയമനിർമ്മാണ ഉദ്ദേശ്യത്തോട് കൂട്ടിച്ചേർത്തുകൊണ്ട് അതിൽ നിന്ന് മാത്രം കാര്യം ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്.

27. മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ വ്യവസ്ഥയിലെ വാചകങ്ങൾ അവ്യക്തത നിറഞ്ഞതും ഒന്നിലധികം അർത്ഥങ്ങൾക്ക് സാധ്യതയുള്ളതുമാണെങ്കിൽ, വ്യവസ്ഥയുടെ യഥാർത്ഥ അർത്ഥം കണ്ടെത്താൻ കോടതി ഒരു സജീവ പരിശോധനയിലേക്ക് കടക്കുന്നു. വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ ആത്യന്തിക ലക്ഷ്യം കൈവരിക്കുന്നതിനായി ഒന്നിലധികം മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെയും രീതികളിലൂടെയും ആണ് കോടതിയുടെ ഈ സജീവമായ പരിശോധന. നിയമത്തിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളും കാരണങ്ങളും വ്യക്തമായി പരാമർശിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, നിയമനിർമ്മാണ സമയത്തെ ചുറ്റുമുള്ള സാഹചര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുക എന്ന പരിമിതമായ ആവശ്യത്തിനായി ഇത് ഉപയോഗപ്രദമായേക്കാം. എന്നാൽ അത്തരം ബാഹ്യ ഘടകങ്ങൾ പരിഗണിക്കണമെന്ന ബാധ്യത കോടതിക്കില്ല. അതിനാൽ, ഒരു വ്യവസ്ഥയുടെ വാക്കുകളിൽ

13. (1983) 1 എസ്സിസി 147

നിന്ന് അതിന്റെ യഥാർത്ഥ അർത്ഥം മതിയായ വ്യക്തതയോടെ മനസ്സിലാക്കാൻ കോടതിയെ പ്രാപ്തമാക്കുന്നിടത്തോളം കാലം, ലക്ഷ്യങ്ങളുടെയും കാരണങ്ങളുടെയും സാന്നിധ്യമോ അസാന്നിധ്യമോ ഒരു വ്യവസ്ഥയുടെ ഭരണഘടനാപരമായ സാധുതയെ ബാധിക്കില്ല.

28. ഖണ്ഡം (എഫ്)–ന്റെ ഭരണഘടനാ സാധുതയ്ക്ക് അനുകൂലമായ അടിസ്ഥാനപരമായ അനുമാനത്തെ ഈ കേസിൽ ഹൈക്കോടതിയുടെ ഡിവിഷൻ ബെഞ്ച് വ്യക്തമായി അവഗണിച്ചു. കൂടാതെ ലക്ഷ്യങ്ങളുടെയും കാരണങ്ങളുടെയും പ്രസ്താവന ഇല്ലാത്തത് അതിന്റെ സാധുത കണക്കാക്കുന്നതിൽ നിർണായകമാണെന്ന ധാരണയിൽ വിധി പുറപ്പെടുവിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ സമീപനം കുറഞ്ഞത് മൂന്ന് കാരണങ്ങളാൽ തെറ്റാണ്. ഒന്നാമതായി, നിയമമാക്കിയ വ്യവസ്ഥയിൽ ഭരണഘടനാപരമായ ഏതെങ്കിലും ന്യൂനതകൾ ഉണ്ടോയെന്ന് കണ്ടെത്താനുള്ള അനിവാര്യമായ ശ്രമത്തിൽ നിന്ന് ഹൈക്കോടതി ഒഴിഞ്ഞുമാറുന്നു.രണ്ടാമതായി, വ്യവസ്ഥയിലെ വാചകങ്ങൾക്കപ്പുറമുള്ള കാര്യങ്ങൾ പരിഗണിക്കേണ്ട ആവശ്യകത പ്രകടമാക്കുന്നതിനായി, വ്യവസ്ഥയുടെ വാചകങ്ങൾ വിശകലനം ചെയ്യാൻ ഹൈക്കോടതി ശ്രമിക്കുന്നില്ല. മൂന്നാമതായി, ഇത് നിയമനിർമ്മാണത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിലേക്ക് കടക്കുകയും കോടതിയുടെ പരിധിക്കപ്പുറമുള്ള ഒരു മേഖലയിലേക്ക് കടന്നുചെല്ലുകയും ചെയ്യുന്നു, വ്യവസ്ഥയിലെ വാചകങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും അവ്യക്തത ഇല്ലാത്തിടത്തോളം ഇത് അനാവശ്യമാണ്.

29. ഭരണഘടനാ സാധുത പരിശോധിക്കുന്ന പ്രക്രിയയെ, ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ട വ്യവസ്ഥ നിയമമാക്കിയ നിയമനിർമ്മാണ സഭയുടെ വിവേകത്തിലേക്കോ ഔചിത്യത്തിലേക്കോ ഒളിഞ്ഞുനോക്കാനോ നിയമനിർമ്മാണ സഭയുടെ കൂറ്റകരമായ നടപടികളെ അതിന്റെ ഒരു അപ്പീൽ അതോറിറ്റി എന്ന നിലയിൽ പരിശോധിക്കാനോ ഉള്ളതായി കാണാനാകില്ല. തങ്ങളുടെ മുമ്പാകെ എത്തുമ്പോൾ, വ്യവസ്ഥയിൽ ഭരണഘടനാപരമായ ന്യൂനത ഉണ്ടെങ്കിൽ അത് കണ്ടെത്തുക എന്നതിൽ മാത്രമായി കോടതിയുടെ പങ്ക്, പരിമിതപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ, വ്യവസ്ഥ വ്യക്തതയുള്ളതായിരിക്കുകയും സാധ്യമായ വ്യാഖ്യാനം ഭരണഘടനയുടെ ഭാഗം III ലംഘിക്കുന്നതല്ലാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സാഹചര്യത്തിൽ, ലക്ഷ്യങ്ങളും കാരണങ്ങളും പ്രസ്താവിക്കുന്നതില്ലാ എന്നത് ഒരു വ്യവസ്ഥയുടെ ഭരണഘടനാ സാധുതയെ തകർക്കുകയില്ല. ഒരു വ്യവസ്ഥയിൽ ഭരണഘടനാപരമായ ഒരു ന്യൂനതയും കണ്ടെത്താതിരിക്കുമ്പോൾ, ആ വ്യവസ്ഥ അസാധുവാക്കാൻ കോടതിക്ക് അധികാരമില്ല. [ഖണ്ഡിക 29][30–B–C]

30. ലക്ഷ്യങ്ങളും കാരണങ്ങളും പ്രസ്താവിക്കുന്നതിൽ നിയമനിർമ്മാണ സഭ പരാജയപ്പെട്ടതിന്റെ പേരിൽ ഒരു വ്യവസ്ഥ ഭരണഘടനയെ ലംഘിക്കുന്നതായി കരുതുന്നത്, നിയമനിർമ്മാണത്തിന് പിന്നിലെ നിയമനിർമ്മാണ സഭയുടെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളെ പരോക്ഷമായി പരിശോധിക്കുന്നതിന് തുല്യമാകും. അത്തരമൊരു നടപടി അനാവശ്യമാണ്. ഭരണകൂടത്തിന്റെ വിവിധ ഘടകങ്ങൾ അവരുടെ കടമകൾ നിർവഹിക്കുന്നതിലെ വിവേകം പരസ്പരം സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കേണ്ടതില്ലാ എന്ന മൗലികമായ കാരണമാണ് കോടതി സ്വയം കൽപ്പിക്കേണ്ട ഈ നിയന്ത്രണത്തിനു പിന്നിലുള്ളത്. മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, നിയമനിർമ്മാണ സഭയുടെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളോ വിവേകമോ സ്ഥാപിതമായ നിയമത്തിൽ തന്നെ പ്രകടമാകുന്ന സാഹചര്യങ്ങളിലൊഴികെ, അവയെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നതിനായി ചെക്ക്സ് ആൻഡ് ബാലൻസസ് തത്വം പ്രയോഗിക്കാൻ കോടതിക്ക് അധികാരമില്ല. മേൽപ്പറഞ്ഞ വാദത്തെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ ധാരണ ലഭിക്കുന്നതിന്, *യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സ് v. ബട്ലർ എറ്റ് ആൽ* [14] എന്ന കേസിലെ ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കുന്നത് ഫലപ്രദമാണ്, അതിൽ ജസ്റ്റിസ് സ്റ്റോൺ ഇപ്രകാരം നിരീക്ഷിച്ചു:

> "ഒരു നിയമം ഭരണഘടനാ വിരുദ്ധമാണെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കാനുള്ള കോടതികളുടെ അധികാരം, നീതിന്യായ ബോധത്തിൽ നിന്ന് ഒരിക്കലും മാറിപ്പോകാൻ പാടില്ലാത്ത രണ്ട് മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശ തത്വങ്ങൾക്ക് വിധേയമാണ്. ഒന്ന്, നിയമങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കാനുള്ള ധികാരത്തെക്കുറിച്ച് മാത്രമേ കോടതികൾക്ക് ആശങ്കപ്പെടേണ്ടത്, അല്ലാതെ അതിന്റെ വിവേകത്തെക്കുറിച്ച് അല്ല. മറ്റൊന്ന്, എക്സിക്യൂട്ടിവിന്റെ ഭരണഘടനാ വിരുദ്ധമായ അധികാരപ്രയോഗം ജുഡീഷ്യൽ നിയന്ത്രണത്തിന് വിധേയമാണ്. എന്നാൽ, അവിവേകപരമായ നിയമങ്ങൾ നിയമപുസ്തകങ്ങളിൽ നിന്ന് നീക്കം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള അപ്പീൽ കോടതികളിലേക്കല്ല, മറിച്ച് ബാലറ്റിലേക്കും ജനാധിപത്യ ഭരണകൂടത്തിന്റെ പ്രക്രിയകളിലേക്കുമാണ് ചെല്ലേണ്ടത്."

ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനാ നിയമശാസ്ത്രത്തിന്റെ തുടക്ക കാലഘട്ടത്തിൽ, 1954-ൽ തന്നെ, *കെ.സി. ഗജപതി നാരായൺ ദിയോ & അദേർസ് വേഴ്സസ് ദി സ്റ്റേറ്റ് ഓഫ് ഒറീസ* [15] എന്ന കേസിൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ തത്വം ഈ കോടതി അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിൽ കോടതി ഇപ്രകാരം നിരീക്ഷിച്ചു:

> "...ഒരു പ്രത്യേക നിയമം പാസാക്കാൻ നിയമനിർമ്മാണ സഭയ്ക്ക് അധികാരമുണ്ടെങ്കിൽ, അവരെ അതിന് പ്രേരിപ്പിച്ച പ്രേരണകൾ കോടതിയെ

14. 297 യുഎസ് 1 (1936)
15. (1954) എസ്സിആർ 1

സംബന്ധിച്ച് യഥാർത്ഥത്തിൽ അപ്രസക്തമാണ്. മറുവശത്ത്, നിയമനിർമ്മാണ സഭയ്ക്ക് അതിനുള്ള അവകാശമില്ലെങ്കിലും, പ്രേരണയുടെ പ്രശ്നം കടന്നുവരുന്നില്ല. ഒരു നിയമം ഭരണഘടനാപരമാണോ അല്ലയോ എന്നത് എല്ലായ്പ്പോഴും അധികാരവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ചോദ്യമാണ്.... ഒരു രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഭരണഘടന, നിയമനിർമ്മാണ അധികാരങ്ങൾ വ്യത്യസ്ത സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് വിതരണം ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ, ആ സ്ഥാപനങ്ങൾ അനുവദിക്കപ്പെട്ട മേഖലകളിലെ നിയമനിർമാണങ്ങളിൽ മാത്രമായി പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതുണ്ട്. കൂടാതെ മൗലികാവകാശങ്ങളുടെ രൂപത്തിലും നിയമനിർമ്മാണ അധികാരത്തിന്മേൽ പരിമിതികൾ ഉണ്ടാകും. ഒരു പ്രത്യേക സന്ദർഭത്തിൽ നിയമനിർമ്മാണ സഭ തയാറാക്കുന്ന നിയമത്തിന്റെ വിഷയവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടോ അത് നടപ്പിലാക്കുന്ന രീതിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടോ എല്ലാം, അവർ ഭരണഘടനാപരമായ അധികാരങ്ങളുടെ പരിധി ലംഘിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്ന ചോദ്യം തീർച്ചയായും ഉയരാവുന്നതാണ്..."

ഹൈക്കോടതി ഖണ്ഡം (എഫ്)–നെ ഭരണഘടനാ വിരുദ്ധമെന്ന് ആരോപിക്കുന്നതിനിടയിൽ, അതിനെ "ഏകപക്ഷീയമായത്" എന്നും "ന്യായരഹിതമായത്" എന്നും വിശേഷിപ്പിച്ചത് ഈ കോടതി ശ്രദ്ധിച്ചു. ഖണ്ഡം (എഫ്) യഥാർത്ഥത്തിൽ പരിശോധിക്കാതെയാണ് ഹൈക്കോടതി ഈ നിഗമനത്തിൽ എത്തുന്നത് എന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്. പകരം, നിയമനിർമ്മാണത്തിലേക്ക് നയിച്ച സാഹചര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണത്തിന് ശേഷമാണ് ഈ പ്രഖ്യാപനം നടത്തുന്നത്. മുകളിൽ ചർച്ച ചെയ്തതുപോലെ, ജുഡീഷ്യൽ പരിശോധനയ്ക്കുള്ള ഭരണഘടനാപരമായ അധികാരം, നിലവിലുള്ള വ്യവസ്ഥയെ പരിശോധിക്കുന്നതിനാണ് ഊന്നൽ നൽകുന്നത്, അല്ലാതെ നിയമനിർമ്മാണം നടത്തിയ സാഹചര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള പരിശോധനയ്ക്കല്ല. നടപ്പിലാക്കിയ ഒരു വ്യവസ്ഥ ന്യായരഹിതമോ ഏകപക്ഷീയമോ ആണെന്ന് പറയുന്നതിനാൽ മാത്രം അത് ഭരണഘടനാ വിരുദ്ധമാണെന്ന് വിധിക്കാൻ സാധിക്കില്ല. രൂപത്തിലോ ഉള്ളടക്കത്തിലോ പ്രവർത്തനത്തിലോ അത്തരം പിഴവുകൾ അപവാദിത വ്യവസ്ഥയിൽ ഉണ്ടെന്ന് തൃപ്തികരമായി കാണിച്ചാൽ മാത്രമേ അത് അസാധുവാകൂ. അപവാദിത വിധിന്യായത്തിൽ അത്തരത്തിലുള്ള യാതൊരു പിഴവും പ്രദർശിപ്പിക്കുകയോ പരാമർശിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല.

ഖണ്ഡം (എഫ്)–ന്റെ പൊരുത്തക്കേടും സെക്ഷൻ 43 ബി–യുമായുള്ള ബന്ധമില്ലായ്മയും

31. വ്യവസ്ഥ അസാധുവാണെന്ന തങ്ങളുടെ കണ്ടെത്തലിനെ പിന്തുണയ്ക്കുന്നതിനായി, വകുപ്പ് 43 ബി–യിലെ മുമ്പ് നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന (ഭേദഗതി ചെയ്യാത്ത) ഖണ്ഡങ്ങളുമായി ചേർത്തുവെച്ചുകൊണ്ടുള്ള രണ്ട് നിരീക്ഷണങ്ങൾ ഹൈക്കോടതി രേഖപ്പെടുത്തി. ഒന്നാമതായി, ഖണ്ഡം (എഫ്) മറ്റ് ഖണ്ഡങ്ങളുമായി പൊരുത്തപ്പെടുന്നില്ല, കൂടാതെ ഖണ്ഡം (എഫ്)–ൽ

ലക്ഷ്യമിടുന്ന കിഴിവുകളുടെ സ്വഭാവം മറ്റ് കിഴിവുകളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമാണ്. രണ്ടാമതായി, യഥാർത്ഥത്തിൽ വകുപ്പ് 43 ബി നിയമമാക്കിയതിന് പിന്നിലെ ലക്ഷ്യങ്ങളുമായും കാരണങ്ങളുമായും ഖണ്ഡം (എഫ്)-ന് ബന്ധമില്ല, അതിനാൽ, വകുപ്പ് 43 ബി അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളും കാരണങ്ങളും തന്നെയാണ് ഖണ്ഡം (എഫ്)-ന്റെ ലക്ഷ്യവും ഉദ്ദേശ്യവുമെന്ന് മനസ്സിലാക്കാനാകില്ല.

32. ഈ രണ്ട് നിരീക്ഷണങ്ങളും അടിസ്ഥാനമില്ലാത്തതാണെന്ന് തുടക്കത്തിൽ തന്നെ പറയട്ടെ. ഏതെങ്കിലും പ്രത്യേക തരം കിഴിവുകൾ മാത്രം വകുപ്പ് 43 ബി-യുടെ പരിധിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്താനാകുന്ന തരത്തിൽ നിയമനിർമ്മാണ സഭയുടെ അധികാരത്തിന് നേരിട്ടോ അല്ലാതെയോ ഒരു പരിമിതിയും വകുപ്പ് 43 ബി-യുടെ അടിസ്ഥാന പദ്ധതിയിൽ, ഇല്ല. അതിനാൽ, നിയമാനുസൃത സ്വഭാവമുള്ള കിഴിവുകളിലേക്ക് മാത്രമായി വകുപ്പ് 43 ബി പരിമിതപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്ന് കരുതുന്നത് തികച്ചും സാങ്കൽപ്പികമാണ്. മുകളിൽ ഇതിനകം ചർച്ച ചെയ്തതുപോലെ, വകുപ്പ് 43 ബി-യുടെ പരിധിയിൽ 1983 മുതൽ തന്നെ നികുതി, ഡ്യൂട്ടി, ബോണസ്, കമ്മീഷൻ, റെയിൽവേ ഫീസ്, വായ്പകളുടെ പലിശ, കൂടാതെ ജീവനക്കാരുടെ ക്ഷേമത്തിനായുള്ള പൊതുവായ വ്യവസ്ഥകൾ എന്നിങ്ങനെ വിവിധ സ്വഭാവത്തിലുള്ള കിഴിവുകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ട്. ഒരു പ്രത്യേക വിഭാഗം കിഴിവിലേക്ക് മാത്രമായി നിയമനിർമ്മാണ സഭ ഒരിക്കലും അതിനെ പരിമിതപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. അതിനാൽ, പ്രധാന വകുപ്പിൽ അത്തരം ഉദ്ദേശ്യമുണ്ടെന്ന് , ജുഡീഷ്യൽ പുനഃപരിശോധനയുടെ ഘട്ടത്തിൽ വായിച്ചെടുക്കാൻ കോടതിക്ക് കഴിയില്ല. ചില പ്രത്യേക തലക്കെട്ടുകൾക്കു കീഴിൽ ഈ നിയമപ്രകാരം അനുവദിക്കാനാകുന്ന കിഴിവുകളെ സംബന്ധിച്ച് നിബന്ധന മുന്നോട്ടുവെക്കുന്ന വ്യവസ്ഥയാണ് ഇതെന്നതിൽ സംശയമില്ല. മുൻ വർഷത്തിൽ യഥാർത്ഥത്തിൽ തുക അടച്ചിട്ടുള്ള ഇടപാടുകളെയാണ് അക്കൗണ്ടിംഗ് രീതി പരിഗണിക്കാതെ ഇത് കണക്കിലെടുക്കുന്നത്.

33. പ്രധാനമായും പൊതുവരുമാനവും ജീവനക്കാരുടെ ക്ഷേമവും ഉൾപ്പടെയുള്ള വലിയ പൊതു താൽപ്പര്യമുള്ള ലക്ഷ്യങ്ങൾ മുൻനിർത്തിയാണ്, പരാമർശിക്കപ്പെടുന്ന നിശ്ചിത കിഴിവുകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വകുപ്പ് 43 ബി നിയമമാക്കിയിട്ടുള്ളത് എന്ന് ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. ഖണ്ഡം (എഫ്) ആ പദ്ധതിയോട് യോജിക്കുകയും വിശാലമായ ലക്ഷ്യവുമായി മതിയായ ബന്ധം പങ്കിടുകയും ചെയ്യുന്നു.

34. അടുത്ത കാര്യത്തിലേക്ക് കടക്കും മുമ്പ്, ധനകാര്യ നിയമങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുമ്പോൾ ഭരണഘടനാ കോടതികളുടെ സമീപനം വ്യത്യസ്തമായിരിക്കണമെന്ന് ഈ കോടതി നിരീക്ഷിക്കുകയാണ്. ധനകാര്യ മേഖലയിലെ വ്യത്യസ്ത പ്രശ്നങ്ങൾ വിലയിരുത്തുന്നതിനും, ഒരു പുതിയ ബാധ്യത സൃഷ്ടിക്കുന്നതും നിലവിലുള്ള ഒരു ബാധ്യത

ഒഴിവാക്കുന്നതും ഒരു കിഴിവ് സൃഷ്ടിക്കുന്നതും അല്ലെങ്കിൽ നിലവിലുള്ള ഒരു കിഴിവ് പുതിയ നിയന്ത്രണ നടപടികൾക്ക് വിധേയമാക്കുന്നതും ഉൾപ്പെടെയുള്ള കാര്യങ്ങൾക്കായി നയങ്ങൾ രൂപീകരിക്കുന്നതിനും നിയമനിർമ്മാണ സഭയാണ് ഏറ്റവും മികച്ച വേദിയെന്നത് ഏവരും അംഗീകരിക്കുന്നു. നികുതി നിയമങ്ങളുടെ സ്വഭാവമനുസരിച്ച്, പ്രത്യേക നികുതി ചോർച്ചകൾ ഉണ്ടാകുന്നത് പരിഹരിക്കുന്നതിനായി നിയമങ്ങൾ രൂപപ്പെടുത്താനുള്ള അധികാരം നിയമനിർമ്മാണ സഭയ്ക്ക് ഉണ്ട്. അത്തരം നിയമങ്ങൾ എല്ലായ്പ്പോഴും കൃത്യതയോടെ പ്രത്യക സാഹചര്യങ്ങളെ കണക്കിലെടുക്കുന്നവയും, താഴെത്തട്ടിലുള്ള നികുതി വെട്ടിപ്പിന്റെയും നികുതി ഒഴിവാക്കലിന്റെയും അനുഭവങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നികുതി ചുമത്തുന്നതിനുള്ള ഒരു പ്രത്യേക വഴിയെ മാത്രം ലക്ഷ്യമിടുന്നവയും ആയിരിക്കും. നിയമത്തിന് ഭരണഘടനാപരമായ ന്യൂനതകൾ ഇല്ലെങ്കിൽ, ഒഴിവാക്കലിന്റെയും ഉൾപ്പെടുത്തലിന്റെയും പൊതു തത്വങ്ങൾ നികുതി നിയമങ്ങളിൽ അതേ തീവ്രതയോടെ ബാധകമാവുകയില്ല. ധനകാര്യ നിയമങ്ങൾ അനുച്ഛേദം 14-ന്റെ തത്വങ്ങൾ പാലിക്കണമെന്നതിൽ സംശയമില്ല. എന്നുതന്നെയായാലും, മറ്റ് മേഖലകളേക്കാൾ വലിയ വിവേചനാധികാരം നികുതി നിയമങ്ങളിൽ നിയമനിർമ്മാണ സഭയ്ക്ക് നൽകിയിരിക്കുന്നു. *അനന്ത് മിൽസ് കോ. ലിമിറ്റഡ് v. സ്റ്റേറ്റ് ഓഫ് ഗുജറാത്ത് & അദേർസ്*[16] എന്ന കേസിൽ ഈ കോടതി ഇപ്രകാരം നിരീക്ഷിച്ചു:

"25. ...എന്നാൽ, വിവിധ ഘടകങ്ങളുടെ സാമ്പത്തികമായ കൂട്ടിച്ചേർക്കലിൽ സ്വാഭാവികമായി ഉണ്ടാകുന്ന സങ്കീർണ്ണത കണക്കിലെടുത്ത്, തത്വങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ, വിവർഗ്ഗീകരണത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ കോടതികൾ നിയമനിർമ്മാണ സഭയ്ക്ക് കൂടുതൽ വിവേചനാധികാരം അനുവദിക്കേണ്ടതുണ്ട്. പ്രസ്തുത സിദ്ധാന്തത്തിന് അടിവരയിടുന്ന അടിസ്ഥാന തത്വങ്ങളിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കുന്നിടത്തോളം അതിനെ അലോസരപ്പെടുത്തരുത്. നിയമനിർമ്മാണ സഭയുടെ വർഗ്ഗീകരിക്കാനുള്ള അധികാരം വളരെ വിപുലമായതും വഴക്കമുള്ളതുമാണ്, അതുവഴി ഉചിതവും യുക്തിസഹവുമായ എല്ലാ രീതികളിലൂടെയും നികുതി സമ്പ്രദായം ക്രമീകരിക്കാൻ കഴിയും..."

ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ, അപവാദിത വിധിന്യായത്തിൽ ഹൈക്കോടതിയുടെ ഡിവിഷൻ ബെഞ്ച് കണക്കിലെടുത്ത കാരണം നിലനിൽക്കുന്നതല്ല.

ഭാരത് എർത്ത് മൂവേഴ്സ് കേസിലെ വിധിയെ പരാജയപ്പെടുത്തൽ

35. ഭാരത് എർത്ത് മൂവേഴ്സ് കേസിലെ വിധിയയെ ഈ കോടതിയുടെ വിധി പരാജയപ്പെടുത്തുന്നു എന്ന കാരണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഖണ്ഡം (എഫ്)-നെ ഈ കോടതി ഇനി പരിശോധിക്കും. ഭാരത് എർത്ത് മൂവേഴ്സ് കേസിലെ വിധി ഈ ബെഞ്ച് ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വിശകലനം ചെയ്തു, ലീവ് എൻകാഷ്മെന്റ് സ്കീമിന് കീഴിലുള്ള ബാധ്യതയുടെ

16. (1975) 2 എസ്സിസി 175

സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അപ്പീലാണ് കോടതി അതിൽ പരിഗണിച്ചത്. അത്തരം ബാധ്യത ഒരു നിലവിലുള്ള ബാധ്യതയാണ് എന്ന് വിധിച്ചിട്ടുള്ളതായും ഈ ബെഞ്ച് ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. തൽഫലമായി, ആ ബാധ്യതക്കായി വകയിരുത്തൽ വേണ്ടിവരുന്ന അതേ അക്കൗണ്ടിംഗ് വർഷത്തിൽ തന്നെ അത് നികുതിദാതാവിന്റെ ലാഭനഷ്ട കണക്കിൽ കിഴിവിനുള്ള അർഹത നൽകുന്നു. ലീവ് എൻകാഷ്മെന്റ് ബാധ്യത ഒരു ആകസ്മിക ബാധ്യതയാണ് എന്ന വാദം കോടതി തള്ളിക്കളയുകയും ഇപ്രകാരം നിരീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു:

> "7. തങ്ങളുടെ ഓഫീസർമാരും തൊഴിലാളികളും ഉൾപ്പെടെയുള്ള ജീവനക്കാരുടെ കാര്യത്തിൽ, പ്രസക്തമായ സമയത്തെ പരമാവധി പരിധിക്ക് വിധേയമായി, ലീവ് എൻകാഷ്മെന്റ് സ്കീം പ്രകാരം ഉണ്ടാക്കിയ ബാധ്യത നിറവേറ്റുന്നതിന് വേണ്ടി ഉണ്ടാക്കിയ വകയിരുത്തലിന്, ആ ബാധ്യതക്കായി വകയിരുത്തൽ നടത്തിയ അക്കൗണ്ടിംഗ് വർഷത്തെ മൊത്ത വരുമാനത്തിൽ നിന്ന് കിഴിവ് ലഭിക്കാൻ അർഹതയുണ്ടെന്ന കാര്യത്തിൽ ഈ കോടതിക്ക് തർക്കമില്ല. ഈ ബാധ്യത ഒരു ആകസ്മികമായ ബാധ്യതയല്ല. ഇതിന് വിരുദ്ധമായ നിലപാട് സ്വീകരിച്ച ഹൈക്കോടതിയുടെ വീക്ഷണം ശരിയായിരുന്നില്ല."

36. ഭാരത് എർത്ത് മൂവേഴ്സ് കേസ് വിധിക്ക് മുമ്പ്, രാജ്യത്തുടനീളമുള്ള വിവിധ ട്രൈബ്യൂണലുകളും ഹൈക്കോടതികളും ലീവ് എൻകാഷ്മെന്റിന് പകരമുള്ള ബാധ്യതയെ ഒരു ആകസ്മിക ബാധ്യതയായിട്ടാണ് കണക്കാക്കിയിരുന്നത്. ഇത് മെർക്കന്റൈൽ അക്കൗണ്ടിംഗ് സമ്പ്രദായം പിന്തുടരുന്ന നികുതിദാതാക്കൾക്ക് അനുകൂലമായിരുന്നില്ല, കാരണം അവർക്ക് യഥാർത്ഥ പേയ്മെന്റ് നടത്താതെ തന്നെ അത്തരം ബാധ്യതയ്ക്കെതിരെ ഒരു വകയിരുത്തൽ നടത്തുന്നതിലൂടെ കിഴിവുകൾ പ്രയോജനപ്പെടുത്താൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഈ നിയമപരമായ നിലപാടിനെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നതാണ് *ഭാരത് എർത്ത് മൂവേഴ്സ് കേസിൽ* (മേൽ പരാമർശം) ഈ കോടതിയിലെത്തിയത്, കോടതി ആ നിലപാട് മാറ്റിയെഴുതുകയും ചെയ്തു.

37. ഈ കോടതിയുടെ ഒരു വിധിക്കു മുകളിൽ നിയമനിർമ്മാണ സഭയ്ക്ക് ഇരിക്കാൻ കഴിയില്ല, അഥവാ അതിനെ മറികടക്കാൻ കഴിയില്ല എന്നത് സത്യമാണ്. ഒരു കോടതി വിധിയുടെ നിയമപരമായ അടിസ്ഥാനത്തെ മാറ്റാതെ, പ്രസ്തുത വിധി അസാധുവാക്കുന്ന ഒരു പ്രഖ്യാപനം നടത്താൻ സഭയ്ക്ക് കഴിയില്ല, കാരണം പ്രസക്തമായ സമയത്ത് ബാധകമായ നിയമനിർമ്മാണത്തെ കർശനമായി പരിഗണിച്ചാണ് ഒരു വിധി നൽകുന്നത്. എന്നിരുന്നാലും, നിയമനിർമ്മാണം തന്നെ തിരുത്തപ്പെടുമ്പോൾ, ന്യായവിധിയുടെ അടിസ്ഥാന കാരണം മാറുകയും അതിനനുസരിച്ചുള്ള അനന്തരഫലങ്ങൾ ഉണ്ടാകുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരു നിയമനിർമ്മാണത്തിന്റെ സാധ്യമായ എല്ലാ സാഹചര്യങ്ങളും മുൻകൂട്ടി

കാണാൻ കഴിയുന്ന ഒരു ദൈവീക ജ്ഞാനം നിയമനിർമ്മാണ സഭയ്ക്ക് ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതില്ല. ഒരു പ്രശ്നം പരിഹരിക്കാൻ നിയമനിർമ്മാണ സഭ തീരുമാനിക്കുമ്പോൾ, അവരുടെ മുന്നിൽ ഒന്നിലധികം പരിഹാരങ്ങളുണ്ടാകും. ഈ ഘട്ടത്തിൽ, പാർലമെന്റ് അതിന്റെ നിയമനിർമ്മാണ വിവേകം ഉപയോഗിച്ച് ഏറ്റവും അഭികാമ്യമായ പരിഹാരം തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും അതിനായി ഒരു നിയമം നിർമ്മിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇത് 'ട്രയൽ ആൻഡ് എറർ' സ്വഭാവമുള്ള ഒരു പ്രവർത്തനമാണ്. പ്രത്യേകിച്ചും ധനകാര്യ സ്വഭാവമുള്ള നിയമങ്ങളിൽ അത്തരമൊരു പ്രവർത്തനം ഏറ്റെടുക്കാൻ നിയമനിർമാണ സഭയെ ശരിയായ രീതിയിൽ അധികാരപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു, നിയമനിർമ്മാണ അധികാരത്തെക്കുറിച്ച് സംശയമില്ലാത്തിടത്തോളം സഭയ്ക്ക് ഇത് സാധ്യമാകും. ഒരു നിയമം പ്രാബല്യത്തിൽ വരുകയും പൊതുമണ്ഡലത്തിൽ പ്രവർത്തനക്ഷമമാവുകയും ചെയ്ത ശേഷം, പ്രായോഗികമായി അത് ന്യൂനതകളാൽ വലയുന്നു എന്ന് കണ്ടെത്തുകയാണെങ്കിൽ ഭാഗം III പ്രകാരം ഏതൊരു പുനഃപരിശോധനയ്ക്കും വിധേയമാക്കാവുന്നതാണ്. കോടതി അസാധുവാക്കുമ്പോൾ, അത്തരം നിയമം വിശകലനം ചെയ്യാനും അതിലെ അസാധുവായ ഘടകങ്ങൾ മാറ്റാനും നിയമനിർമ്മാണ സഭയ്ക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിലൂടെ, കോടതിയുടെ അഭിപ്രായം അസാധുവാണെന്ന് നിയമനിർമ്മാണ സഭ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നില്ല.

38. *വെൽഫെയർ അസോസിയേഷൻ എ.ആർ.പി., മഹാരാഷ്ട്ര ആൻഡ് അനദർ v. രഞ്ജിത് പി. ഗോഹിൽ ആൻഡ് അദേർസ്* [17] എന്ന കേസിൽ, ഈ കോടതി *ഇന്ത്യൻ അലൂമിനിയം കോ. ആൻഡ് അദേർസ് v. സ്റ്റേറ്റ് ഓഫ് കേരള ആൻഡ് അദേർസ്* [18] എന്ന കേസിനെ ആശ്രയിക്കുകയും, അധികാര വിഭജനത്തിന്റെ അതിലോലമായ സന്തുലിതാവസ്ഥ നിലനിർത്തുന്നതിനായുള്ള ചില തത്വങ്ങൾ വിശദമായ വിശകലനത്തിന് ശേഷം രൂപപ്പെടുത്തുകയും ഇപ്രകാരം നിരീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു:

> "47. ...(v) നിയമനിർമ്മാണ സഭയ്ക്ക് നിയമനിർമ്മാണ അധികാരം പ്രയോഗിച്ചുകൊണ്ട് വെറുമൊരു പ്രഖ്യാപനം വഴി, മറ്റൊന്നും ചെയ്യാതെ, ഒരു നീതിന്യായ തീരുമാനത്തെ നേരിട്ട് അസാധുവാക്കാനോ പരിഷ്കരിക്കാനോ അല്ലെങ്കിൽ മറികടക്കാനോ കഴിയില്ല. അതിന്റെ നിയമനിർമ്മാണ പരിധിക്കകത്ത് വരുന്ന വിഷയത്തിൽ, നിയമത്തിന്റെ സ്വഭാവം മൗലികമായി മാറ്റിക്കൊണ്ടോ തിരുത്തിക്കൊണ്ടോ, തുടർന്നുള്ള പ്രാബല്യത്തിലുള്ള നിയമം നടപ്പിലാക്കുന്നതിലൂടെ ഒരു നീതിന്യായ തീരുമാനത്തെ ഫലരഹിതമാക്കാൻ കഴിയും. നിയമം അസാധുവാണെന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ച സമയത്ത് നിലവിലുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ, കോടതിയെ അത്തരം വിധി പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് തടയാനാകുന്നതാകും അത്തരം മാറ്റം

17. (2003) 9 എസ്സിസി 358
18. (1996) 7 എസ്സിസി 637

വരുത്തിയതോ തിരുത്തിയതോ ആയ സാഹചര്യങ്ങൾ... ഭാവിയിലെ പ്രാബല്യത്തോടെ നിയമം നടപ്പിലാക്കാൻ നിയമനിർമ്മാണ സഭയ്ക്ക് അധികാരമുണ്ട്;

(vi) ഈ കോടതിയുടെ എല്ലാ വിധിന്യായങ്ങളിലും കാണുന്ന സ്ഥിരമായ ആശയം ഇതാണ്: നിയമനിർമ്മാണ സഭയ്ക്ക് ഒരു തീരുമാനത്തെ നേരിട്ട് അസാധുവാക്കാനോ അല്ലെങ്കിൽ അത് തങ്ങൾക്ക് ബാധകമല്ലെന്ന് ഒരു നിർദ്ദേശം നൽകാനോ കഴിയില്ല. എന്നാൽ, തങ്ങളുടെ നിയമനിർമാണ് അധികാര പരിധിയിൽ നിന്നുകൊണ്ട്, ഭരണഘടനാ നിയമത്തിന് അനുസൃതമായി, വിധിന്യായത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം നീക്കം ചെയ്തുകൊണ്ട് ആ തീരുമാനത്തെ ഫലരഹിതമാക്കാൻ അതിന് അധികാരമുണ്ട്."

കോടതി പിന്നീട് *സ്റ്റേറ്റ് ഓഫ് തമിഴ്നാട് v. അരുരൺ ഷുഗേഴ്സ് ലിമിറ്റഡ്* [19]എന്ന കേസിനെ ആശ്രയിച്ചുകൊണ്ട് ഇക്കാര്യം ഊന്നിപ്പറയുകയും താഴെപ്പറയുന്ന പ്രകാരം നിരീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു:

"48. *സ്റ്റേറ്റ് ഓഫ് തമിഴ്നാട് v. അരുരാൻ ഷുഗേഴ്സ്* ലിമിറ്റഡ് കേസിൽ, ഭരണഘടനാ ബെഞ്ച് ഈ വിഷയത്തിൽ ലഭ്യമായ എല്ലാ തീരുമാനങ്ങളും വിശദമായി അവലോകനം ചെയ്യുകയും നിയമത്തെ ഇപ്രകാരം സംഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്തു: –

> കോടതി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച ന്യൂനത നീക്കം ചെയ്യാനോ അല്ലെങ്കിൽ അപവാദിത നിയമത്തിലെ നിർവചനമോ മറ്റേതെങ്കിലും വ്യവസ്ഥയോ ഭാവിപ്രാബല്യത്തോടെ ഭേദഗതി ചെയ്യാനോ നിയമനിർമ്മാണ സഭയ്ക്ക് അവകാശമുണ്ട്. ഈ പ്രക്രിയയിൽ നിയമനിർമ്മാണ സഭ ജുഡീഷ്യറിയുടെ അധികാരത്തിന്മേൽ കടന്നുകയറ്റം നടത്തി എന്ന് പറയാൻ കഴിയില്ല. ഒരു കോടതിയുടെ നിർദ്ദേശം എല്ലായ്പ്പോഴും ബാധകമായിരിക്കും, എന്നാൽ അതിന് അടിസ്ഥാനമായ സാഹചര്യങ്ങൾ മൗലികമായി മാറ്റപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ, മാറ്റം വരുത്തിയ സാഹചര്യങ്ങളിൽ അത്തരം തീരുമാനങ്ങൾ നൽകാൻ കഴിയില്ല. അപവാദിത വിധിന്യായത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച നിയമത്തിലെ ന്യൂനത നീക്കം ചെയ്യുന്നതും, അത്തരം വിധിന്യായത്തിന് അടിസ്ഥാനമായ നിയമത്തിലെ വ്യവസ്ഥകൾ ഭാവിയിലെ പ്രാബല്യത്തോടെ മാറ്റം വരുത്തുന്നത് അല്ലെങ്കിൽ പകരം വെക്കുന്നത് എന്നിവ ഇതിൽ ഉൾപ്പെടും."

19. (1997) 1 എസ്സിസി 326

ഇന്ത്യൻ അലൂമിനിയം കോ. (മേൽ പരാമർശം) കേസിൽ, കോടതി ഒരു കൂട്ടം മുൻ വിധിന്യായങ്ങളെ ആശ്രയിക്കുകയും നിയമത്തിന്റെ മേൽപ്പറഞ്ഞ നിലപാടിന് അംഗീകാരം നൽകുകയും ചെയ്തു:

"41. ...നിയമനിർമ്മാണ നടപടിയും ജുഡീഷ്യൽ നടപടിയും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം പരക്കെ അറിയാവുന്നതാണെന്ന് ഈ കോടതിയുടെ ഭരണഘടനാ ബെഞ്ച് വിധിച്ചിട്ടുണ്ട്. കക്ഷികളുടെ അവകാശങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അഡ്ജൂഡിക്കേഷൻ ഒരു ജുഡീഷ്യൽ ധർമ്മമാണ്. കക്ഷികളെയും ഇടപാടുകളെയും നിയന്ത്രിക്കുന്ന മാനദണ്ഡങ്ങൾ നിശ്ചയിക്കുന്ന നിയമം നിയമനിർമ്മാണ സഭയാണ് രൂപപ്പെടുത്തേണ്ടത്, അതിലൂടെ ആ നിയമം നടപ്പിലാക്കാൻ കോടതിക്ക് ആവശ്യപ്പെടാം. വ്യവഹാരത്തിൽ നിയമം അസാധുവാക്കപ്പെട്ടതിന് കാരണമായ വ്യവസ്ഥകൾ നീക്കം ചെയ്യുന്നതോ അത്തരം ന്യൂനതകൾക്ക് പരിഹാരം നൽകുന്നതോ ആയ സാധുവായി നിയമനിർമ്മാണം ജുഡീഷ്യൽ അധികാരത്തിന്മേലുള്ള കടന്നുകയറ്റമല്ല. അനുച്ഛേദം 309-ലെ വ്യവസ്ഥക്ക് കീഴിൽ ഉണ്ടാക്കിയ നിയമപരമായ ചട്ടം ശരിവച്ചു. ഭരണഘടനയുടെ ആർട്ടിക്കിൾ 245-ഉം 246-ഉം നൽകുന്ന പരിപൂർണ്ണ അധികാരം ഉപയോഗിച്ച്, നിയമനിർമ്മാണ സഭയ്ക്ക് ഒരു വെറും പ്രഖ്യാപനം വഴി, മറ്റൊന്നും ചെയ്യാതെ, ഒരു നീതിന്യായപരമായ തീരുമാനത്തെ നേരിട്ട് അസാധുവാക്കാനോ, റദ്ദാക്കാനോ, മറികടക്കാനോ കഴിയില്ല. അതിന്റെ നിയമനിർമ്മാണ പരിധിയിലുള്ള വിഷയത്തിൽ ഒരു സാധുതയുള്ള നിയമം നടപ്പിലാക്കുന്നതിലൂടെ, അത്തരം വിധിന്യായത്തിന് അടിസ്ഥാനമായ സാഹചര്യങ്ങൾ ഭാവിയിലെ പ്രാബല്യത്തോടെ പരിഹരിക്കാവുന്നതോ തിരുത്താവുന്നതാണ്. മൗലികമായ അത്തരം മാറ്റത്തിലൂടെയോ തിരുത്തലിലൂടെയോ ഒരു ജുഡീഷ്യൽ തീരുമാനത്തെ ഫലരഹിതമാക്കാൻ നിയമനിർമാണ സഭയ്ക്ക് കഴിയും. *ഹരി സിംഗ് ആൻഡ് അദേർസ് v. മിലിട്ടറി എസ്റ്റേറ്റ് ഓഫീസർ* (1973) 1 എസ്സിആർ 515 കേസിലെ സാഹചര്യങ്ങൾ പരിശോധിക്കാം. 1958 ന് മുമ്പ്, പൊതുസ്ഥല നിയമപ്രകാരം ഒഴിപ്പിക്കലിന് രണ്ട് ഇതര മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരു അനധികൃത താമസക്കാരനെ സംക്ഷിപ്ത നടപടിക്രമത്തിലൂടെ ഒഴിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ, അതിന്റെ ഭരണഘടനാപരമായ സാധുത ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടുകയും അത് അംഗീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഈ നിയമം പിന്നീട് 1958-ൽ, 1958 സെപ്റ്റംബർ 16 മുതലുള്ള ഭാവിയിലെ പ്രാബല്യത്തോടെ ഭേദഗതി ചെയ്തു. അതനുസരിച്ച്, ഒഴിപ്പിക്കലിന് ഒരൊറ്റ നടപടിക്രമം മാത്രമേ ലഭ്യമായിരുന്നുള്ളൂ. ഇത് നീതിന്യായപരമായ അധികാരത്തിന്മേലുള്ള നിയമനിർമ്മാണ കടന്നുകയറ്റമാണെന്ന് വാദിക്കപ്പെട്ടു. പ്രസ്തുത വിഷയത്തിൽ നിയമ ഭേദഗതിക്ക് നിയമനിർമ്മാണ സഭയ്ക്ക്

അധികാരമുണ്ടെന്നും, മുമ്പത്തെ കേസിൽ കോടതി കണ്ടെത്തിയ ന്യൂനതയെ സാധുവായ നിയമത്തിലൂടെ നീക്കം ചെയ്യാൻ കഴിയുമെന്നും മൂന്ന് ജഡ്ജിമാരുടെ ബെഞ്ച് വിധിച്ചു. അത് ജുഡീഷ്യൽ അധികാരത്തിന്മേലുള്ള നിയമനിർമ്മാണ സഭയുടെ കടന്നുകയറ്റമായിരുന്നില്ല, മറിച്ച് കോടതി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച ന്യൂനതയെ ഒരു നിശ്ചിത തീയതി മുതൽ നീക്കം ചെയ്യുന്നത് മാത്രമായിരുന്നു."

(ഊന്നൽ നൽകിയത്)

39. പ്രസക്തമായ സമയത്ത് നിലവിലുള്ള ഏതെങ്കിലും കാഷ് സിസ്റ്റമോ മെർക്കന്റൈൽ സിസ്റ്റമോ അക്കൗണ്ടിംഗിനായി പിന്തുടരാനുള്ള നികുതിദാതാവിന്റെ പൊതുവായ സ്വയംഭരണാധികാരം കണക്കിലെടുത്താണ് ഭാരത് എർത്ത് മൂവേഴ്സ് കേസിൽ വിധി പ്രസ്താവിച്ചത്, ഏതെങ്കിലും അക്കൗണ്ടിംഗ് രീതി തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിന് നിഷ്കർഷിക്കുന്ന നിയമപരമായ വ്യവസ്ഥയുടെ അഭാവത്തിലാണ് ഇത്. നേരത്തേയുണ്ടായിരുന്ന വ്യവസ്ഥകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, ലീവ് എൻകാഷ്മെന്റ് എന്ന ബാധ്യതയുടെ സ്വഭാവം സംബന്ധിച്ച് നൽകിയ ഒരു ആധികാരിക വിധി അതാണ്. അക്കൗണ്ടിംഗ് രീതി നിഷ്കർഷിക്കുന്ന വ്യവസ്ഥ ഇല്ലായിരുന്നു എന്നിരിക്കെ, 1961-ലെ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 145(1) ആണ് ഇക്കാര്യത്തിലെ പ്രവർത്തനക്ഷമമായ ഏക വ്യവസ്ഥ. അതു പ്രകാരം ലഭ്യമായ പരിപൂർണ വിവേചനാധികാരം ഉപയോഗിച്ച്, മെർക്കന്റൈൽ സമ്പ്രദായം തെരഞ്ഞെടുക്കാൻ നികുതിദാതാവിന് സാധിക്കും. ഇപ്പോൾ, സെക്ഷൻ 43 ബി-യിൽ ഖണ്ഡം (എഫ്) ഉൾപ്പെടുത്തിയതിലൂടെ ഒരു പരിമിതമായ മാറ്റം മാത്രമാണ് വരുത്തിയിട്ടുള്ളത്. ഇത് ഭാവിപ്രാബല്യത്തോടെയാണ് ബാധകമാക്കിയത്. പ്രസക്തമായ സമയത്ത് ബാധകമായ വ്യവസ്ഥകൾക്കനുസൃതമായി, തൽക്ഷണ കിഴിവിന് അർഹതയുള്ള നിലവിലെ ബാധ്യതയായി ഒരു ബാധ്യതയെ കണക്കാക്കുന്നു എന്നതിനർത്ഥം, ഭാവി പ്രാബല്യത്തോടെ പാർലമെന്റ് ഉണ്ടാക്കുന്ന ഒരു നിയമത്തിലൂടെ അത്തരമൊരു ബാധ്യതക്ക് അനുവദിച്ചിട്ടുള്ള കിഴിവിനെ നിയന്ത്രിക്കാൻ കഴിയില്ലാ എന്നല്ല. നിയമപരമായ കിഴിവുകളുടെ കാര്യത്തിൽ, ഭാവി പ്രാബല്യത്തോടെ അത് പിൻവലിക്കാൻ നിയമനിർമ്മാണ സഭയ്ക്ക് അവകാശമുണ്ട്. മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, 2001 ലെ ധനകാര്യ നിയമം പാർലമെന്റ് ഔദ്യോഗികമായി പാസാക്കുകയും വകുപ്പ് 43 ബി-യിൽ ഖണ്ഡം (എഫ്) ഭാവി പ്രാബല്യത്തോടെ ഉൾപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തുകഴിഞ്ഞാൽ, ലീവ് എൻകാഷ്മെന്റിന്റെ ബാധ്യതയ്ക്ക് നൽകുന്ന കിഴിവ് അതിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള രീതിയിൽ നിയന്ത്രിക്കപ്പെടും. ഈ ഭേദഗതി ബാധ്യതയുടെ സ്വഭാവത്തെ മാറ്റുകയോ കിഴിവ് എടുത്തുമാറ്റുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. മെർക്കന്റൈൽ അക്കൗണ്ടിംഗ് സമ്പ്രദായം അനുസരിച്ച് ലീവ് എൻകാഷ്മെന്റിന്റെ ബാധ്യത നിലവിലെ ബാധ്യതയായി തുടരുന്നു. കൂടാതെ, ഖണ്ഡം (എഫ്) ഉൾപ്പെടുത്തിയത്

മെർക്കന്റൈൽ സമ്പ്രദായം പിന്തുടരാനുള്ള നികുതിദാതാവിന്റെ സ്വയംഭരണാധികാരം ഇല്ലാതാക്കിയിട്ടില്ല. തന്റെ നികുതി വിധേയമായ വരുമാനം കണക്കാക്കുന്നതിൽ നികുതിദാതാവിന് ലഭിക്കേണ്ട കിഴിവിന്റെ ആനുകൂല്യം മാറ്റിവെക്കുകയും ബന്ധപ്പെട്ട ജീവനക്കാരന് യഥാർത്ഥത്തിൽ പണം നൽകുന്ന തീയതിയുമായി അതിനെ ബന്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുകയാണ് ഈ ഖണ്ഡം ചെയ്യുന്നത്. അതിനാൽ, ഖണ്ഡം (എഫ്) ഉൾപ്പെടുത്തിയതിന്റെ ഏക ഫലം, പ്രസ്തുത കിഴിവ് ഒരു പ്രത്യേക വ്യവസ്ഥ പ്രകാരം നിയന്ത്രിക്കുന്നു എന്നതാണ്.

40. വകുപ്പ് 43 ബി–യിൽ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുള്ള മറ്റ് കിഴിവുകൾക്ക് അനുസൃതമാണ് ഈ റെഗുലേറ്ററി നടപടി, അവയും നിലവിലുള്ളതും സംഭാവ്യമായതുമായ ബാധ്യതകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുള്ളതാണ്. ഉദാഹരണത്തിന്, നികുതി, ഡ്യൂട്ടി, സെസ്, ബോണസ്, കമ്മീഷൻ മുതലായവയുടെ ബാധ്യതകളെയും മെർക്കന്റൈൽ സമ്പ്രദായം അനുസരിച്ച് നിലവിൽ ഉള്ളതായി കണക്കാക്കുന്നു. എന്നാൽ നികുതിദായകർ അതിന്മേൽ കിഴിവുകൾ ക്ലെയിം ചെയ്തുകൊണ്ട് തന്നെ, മെർക്കന്റൈൽ അക്കൗണ്ടിംഗ് സമ്പ്രദായത്തിന്റെ മറവിൽ അതിന്റെ പേയ്മെന്റ് മാറ്റിവെക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. തൽഫലമായി, സാമ്പത്തിക കാര്യങ്ങളിലെ പ്രത്യേക ആവശ്യകതകളും പൊതുവരുമാനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അടിസ്ഥാന ആശങ്കകളും മനസ്സിൽ വെച്ചുകൊണ്ട്, ബാധ്യതയുടെ വിഭാഗം പരിഗണിക്കാതെ തന്നെ അത്തരം കിഴിവുകൾ സെക്ഷൻ 43 ബി–യുടെ കീഴിൽ നിയമപ്രകാരം നിയന്ത്രിച്ചിരുന്നു. അതിനാൽ, നിലവിലുള്ള നിയമമനുസരിച്ച് ഒരു പ്രത്യേക ബാധ്യതയെ കോടതി നിലവിലെ ബാധ്യതയായി പ്രഖ്യാപിച്ചു എന്നതുകൊണ്ട് മാത്രം, ഭാവി പ്രാബല്യത്തോടെ നിയമപരമായ തെറ്റുകൾ തിരുത്താനുള്ള അധികാരം നിയമനിർമ്മാണ സഭയിൽ നിന്ന് എടുത്തുമാറ്റപ്പെടുന്നു എന്ന് കണക്കാക്കാനാവില്ല. ഒരു പുതിയ ബാധ്യത സൃഷ്ടിക്കുക, നിലവിലുള്ള ബാധ്യത ഒഴിവാക്കുക, കിഴിവ് സൃഷ്ടിക്കുക അല്ലെങ്കിൽ നിലവിലുള്ള കിഴിവിനെ പുതിയ നിയന്ത്രണ നടപടികൾക്ക് വിധേയമാക്കുക എന്നിവയുൾപ്പെടെയുള്ളവയ്ക്ക് നിയമനിർമാണ സഭയ്ക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. കർശനമായി പറഞ്ഞാൽ, ശരിയായി പാസാക്കിയ ഒരു വ്യവസ്ഥയുടെ ഭരണഘടനാപരമായ സാധുത വിലയിരുത്തുമ്പോൾ കോടതിക്ക് സാങ്കൽപ്പിക മേഖലകളിലേക്ക് കടക്കാൻ കഴിയില്ല. കൂടാതെ, നിയമ വ്യവസ്ഥയിൽ പരിമിതികൾ ഉണ്ടെന്ന് അടിസ്ഥാനമില്ലാതെ വ്യാഖ്യാനിക്കാനും ജൂഡീഷ്യൽ റിവ്യൂവിന്റെ പ്രക്രിയയിൽ സാധിക്കില്ല. അതിനാൽ, ഈ കോടതിയുടെ വിധിയെ പരാജയപ്പെടുത്താൻ വേണ്ടിയാണ് ഖണ്ഡം (എഫ്) നടപ്പിലാക്കിയത് എന്ന വാദം തെറ്റിദ്ധാരണാജനകമാണ്.

41. മുകളിൽ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ട നിയമപരമായ നിലപാട്, ഖണ്ഡം (എഫ്)–ന്റെ നിയമനിർമാണ് സാധുതയെ കുറിച്ച് യാതൊരു സംശയവും ബാക്കിവെക്കുന്നില്ല. നിയമനിർ

മാണത്തിനുള്ള അധികാരമില്ലായ്മ തെളിയിക്കാനോ വകുപ്പ് 43 ബി–യിലെ ഖണ്ഡം (എഫ്)–ന് ഭരണഘടനാപരമായ എന്തെങ്കിലും പിഴവ് ഉണ്ടെന്ന് തെളിയിക്കാനോ എതിർകക്ഷികൾക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

42, മുകളിൽ വിശദമാക്കിയ വ്യക്തമായ നിയമപരമായ നിലപാട് കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ, ഈ അപ്പീൽ അനുവദിക്കാൻ അർഹമാണ്. അതനുസരിച്ച്, ഹൈക്കോടതിയുടെ ഡിവിഷൻ ബെഞ്ചിന്റെ അപവാദിത വിധി റദ്ദാക്കുകയും, 1961–ലെ ആദായനികുതി നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 43 ബി–യിലെ ഖണ്ഡം (എഫ്) ഭരണഘടനാപരമായി സാധുതയുള്ളതും എല്ലാ ആവശ്യങ്ങൾക്കും പ്രവർത്തനക്ഷമമായതും ആണെന്ന് വിധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ചെലവ് സംബന്ധിച്ച് ഉത്തരവിടുന്നില്ല. തീർപ്പാക്കപ്പെടാത്ത ഇടക്കാല അപേക്ഷകൾ ഏതെങ്കിലും ഉണ്ടെങ്കിൽ അത് തീർപ്പാക്കപ്പെട്ടതായി കണക്കാക്കും.

അപ്പീൽ അനുവദിച്ചു.